



Arxiu històric FUNDACIÓ JAUME BOFILL

Integrats, rebels i marginats: estudi entre la sociologia i el testimoniatge, de determinats moviments i subcultures jovenívoles al País Valencià

Salvador Salcedo

FEBRER 1976

SUMARI

Dedicatòries

Reconeixements

Justificació previa

Tractament metodològic

Dels pares i dels fills

INTEGRACIÓ

I. CRÒNICA PROU CAMP

Una infància amb mites alienants

La innocència pansida

La mort del Fènix

Els peoners d'un llunyà "Poder jove"

II. ENGANYE I ENCANTS DEL MON POP

Del popular al pop

La cultura de masses de cara a la joventut

Erotisme i sexualitat

REBEL·LIA

I. DESVIACIÓ I INADAPTACIÓ JOVENIVOLTES

Desviació social i anomia

De les il·lusions perdudes a la rebel·lia "amb molta causa"

Referències al País Valencià

Dades culturals

Comportament sexual i pràxis de convivència

Subllenguatge

La joventut homosexual

II. LA INSURRECCIÓ ESTUDIANTIL

III. LA REBEL·LIA DE LA JOVENTUT BURGESA

De Sísif a Prometeu

Existencialistes i iracunds

Els peoners de l'emancipació

Anàlisi tipogràfic. Context socio-econòmic

Nivell cultural

Comportament eròtic-sexual

Deixant de ser jove

IV. DE LA DIVINA ACRACIA A L'ESQUERRA EROTICA

Gènesi i evolució de la subcultura

Anàlisi dels elements més representatius

Ideologia i manifestacions culturals:

a) Transacció mínima amb el sistema

b) Revolució de les formes

c) Polivalència i ambigüitat

d) Antropocentrisme

e) Esteticisme i hedonisme

Bilingüisme i subllenguatge

Origen rural i sub-urbà

Semblances amb la gauche divine

L'esquerra eròtica

Comportament eròtic-sexual

Opinions de la burgesia sobre la "divina acràcia"

MARGINACIÓ

I. PER A UNA SOCIOLOGIA DE LA MARGINACIÓ

II. HIPPIES I CONTRACULTURA

El neiximent d'una societat alternativa

Gènesi del hippisme americà

Del moviment originari al trasplantament europeista

Ubiquació als Països Catalans

Una història amb final trista i incerta

Antics i nous protagonistes

Manifestacions culturals:

Fonts de cultura

Les Arts

Musica

Cine i televisió

Prensa i publicitat

Subllenguatge

Creències religioses

Cap a una nova dimensió

Amor, convivència i sexualitat

Posició davant del moviment hippie

Plantejaments socials i polítics

Context socio-econòmic

III. MINORIES RACIALES UNIVERSITARIES: ARABS I SUDAMERICANS

Arabs:

Relativa integració

Comportament social

Dades culturals

Sudamericans:

Major grau d'integració

BIBLIOGRAFIA

Sumari

1010

1011

1012

1013

1014

BIBLIOGRAFIA

- Erikson y varios: **La juventud en el mundo moderno**. Edit. Horme.
- Luis Rivera Pérez: **La juventud malograda**. Ed. Aguilar, 1970.
- Jesús Torbado: **La Europa de los jóvenes**. Nova Terra,
- Jesús Torbado: **Juventud a la intemperie**. Plaza y Janés, 1971.
- José Luis B. Aranguren: **La juventud europea y otros ensayos**. Seix Barral, 1970.
- Georgi Paloczi-Horvath: **La juventud, esperanza del mundo**. Plaza-Janés.
- J.B. Mays: **Cultura adolescente en la sociedad contemporánea**. Lumen, 1968.
- Ernst Fischer: **Problemas de la generación joven**. Ciencia Nueva, 1968.
- F. López Cámara: **La infancia y la juventud en la planificación del desarrollo**. Fondo de Cultura Económica. México.
- Cecilio de Lora: **Juventud española actual**.
- Vance Packard: **La jungla del sexo**. Editorial sudamericana.
- J. Marco, J.M. Marrés y otros: **Análisis ecuménico de la juventud española**. Nova Terra.
- Guy Avanzini: **Los años de la adolescencia**. Nova Terra.
- Octavio Fullat: **La juventud actual: nuestro futuro**. Nova Terra.
- M. Carbonell: **El adolescente obrero**. Nova Terra.
- Jacinto Martín: **Juventudes de hoy**. Edit. ZYX.
- Jose Maria Huertas Claveria: **Chicos de la gran ciudad**. Nova Terra.
- Vilma Fuentes: **Los jóvenes**. Siglo XXI de España, editores s.a.
- Terenci Moix: **El sadismo de nuestra infancia**. Kayrós. 1970.
- Pier Paolo Pasolini: **Muchachos en la calle**. (Ragazzi in città). Mirasol.
- André Coutin: **Y mañana, parricidas**. Editorial Estela, 1971.
- Mateo Rios: **La nostra joventut**. Bruguera, 1970.
- Maria Aurelia Capmany: **La joventut es una nova classe?** Edicions 62. 1969.
- Alfred Sauvy: **La rebelión de los jóvenes**. Dopesa, 1971.
- Peter Laurie: **La rebelión de la juventud**. Fontanella, 1969.

J. R. Torregrosa: **La juventud española. Conciencia generacional y política.** Ariel, 1971.

Paul Goodman: **Problemas de la juventud en la sociedad organizada.** Ed. Península, 1971.

Adolfo Gurrieri y varios: **Estudios sobre la juventud marginal latinoamericana.** Siglo XXI. 1971.

Los hippies: expresión de una crisis. Siglo XXI.

Stuart Hall: **Los hippies: una contracultura.** Ediciones Anagrama. 1970.

Carlos Gil Muñoz: **Juventud marginada** (Estudio sobre la comunidad hippie a su paso por Formentera). Dopesa, 1970.

Jerry Hopkins: **El libro Hippie.** Brujula, 1969.

Anita Stevens y Lucy Freeman: **Odio a mis padres.** Granica editor, 1971.

Gerard Mendel: **La crisis de generaciones.** Península, 1972.

Josep Maria Carandell: **Las comunas. Alternativa a la familia.** Tusquet Editor, 1972.

Varios: Padres-hijos: relación en crisis. Cuadernos Genus. Nova Terra.

Maria Jose Ragué: **California Trip.** Kairós. 1971.

Michel Lancelot: **Quiero ver la cara de Dios** (Vida, muerte y resurrección de los hippies). Ibérico europea de ediciones, 1969.

Gerard Borg: **Padre ¿dónde está tu hijo?** Mateu, 1970.

S. Labin: **Hippies, drogas y sexo.** Caralt, 1971.

Gisela Bonn: **Entre los hippies.** Ed. Juventud, 1971.

Theodore Roszak: **El nacimiento de una contracultura.** Kairós. 1970.

Alvis H. Dubin y José Parcalle Muñoz: **LSD, STP, ¿...y? En el umbral de un nuevo universo.** Ed. Occitania, 1968.

Peter Laurie: **Las drogas.** Alianza editorial. 1969.

Guillermo Diaz-Plaja: **Los paraísos perdidos.** Seix Barral, 1970.

Guido Gerosa, Ned Willard y otros: **Los paraísos de la droga.** Ed. Mensajero.

R.E.L. Masters y Jean Houston: **Los secretos de la experiencia sicodélica.** LBD. Bruguera, 1968.

John Cashman: **El fenómeno LSD.** Plaza-Janés. 1971.

Eduardo Baselga: **Los drogadictos.** Guadarrama. 1972.

- A. y M. Porot: **Las toxicomanías**. Cikos-tau.1971.
- Jean Louis Brau: **Historia de las drogas**. Bruguera,1970.
- Paul Goodman: **La nueva reforma**. Un nuevo manifiesto anarquista. Kai-rós. 1971.
- M. Debouzy: **La izquierda americana**. Redondo editor, 1972.
- Enrique Tierno Galvan: **La rebelión juvenil y el problema en la Universidad**. Seminarios y ediciones, s.a.1972.
- Alejandro Nieto: **La ideología revolucionaria de los estudiantes europeos**. Ariel.1971.
- Lewis S. Feuer: **Los movimientos estudiantiles**. Paidós.1964
- Hal Draper: **La revuelta de Berkeley**. Anagrama.1965.
- Henri Lefebvre: **La revolución de hoy**. Ed. Extemporaneos.1970.
- André Stephane: **El universo contestatario**. Picazo, 1972.
- J. Bueno Losada: **Cultura obrera**. Ed. ZYX.1970.
- Alexander Cockburn y Robin Blackburn: **Poder estudiantil. Problemas, diagnóstico y acción**. Ed. Tiempo Nuevo. Caracas, 1970.
- Rafael Gómez Pérez: **La generación de la protesta**. E.y.C.1969.
- A. Garrigó: **La rebeldía universitaria**. Guadarrama, 1970.
- Enón Bendit: **El izquierdismo. Remedio a la enfermedad senil del comunismo**. Mexico, 1969.
- Varios: **Las luchas estudiantiles en el mundo**. Ed. Galerna.
- Barbara y John Ehrenreid: **Itinerario de la rebelión juvenil**. Nuestro Tiempo, 1969.
- Varios: **La insurgencia estudiantil en el mundo**. Ed. Acción directa 1968.
- Gianpaolo Bonani, Umberto Melotti y otros: **Jóvenes, nueva frontera**. Ed. Mensajero.
- Kai Hermann: **Los estudiantes en rebeldía**. Rialp, 1968.
- Luis Alberto Sánchez : **La universidad actual y la rebelión juvenil**. Losada, 1969.
- Jose Luis Gonzalez-Simancas y Oliveros F. Otero: **Universidad y cambio**. Instituto de Ciencias de la educación.
- K. Friendlander: **Psicoanálisis de la delincuencia juvenil**. Paidós.

Don C. Gibbons: **Delincentes juveniles y criminales**. Fondo de Cultura Económica. 1969.

D.J. Pest: **la delincuencia juvenil**. Ed. Labor. 1970.

René Laurentin: **la contestación en la Iglesia**. Taurus.

René Andrieu: **Los comunistas y la revolución**. Grijalbo, 1969.

José Luis B. Aranguren: **El problema universitario**. Nova Terra.

Bordieu-Passeron: **Los estudiantes y la cultura**. Labor.

Michel de Saint-Pierre: **La nueva raza**. Plaza-Janés. 1962.

Michel de Saint-Pierre: **La escuela de la violencia**. Plaza-Janés.

Jean Monod: **Los barjots**. Seix Barral, 1971.

Helmuth Von Sobel: **Gamberros y teddy-boys**. Ed. Ferma, 1966.

Joan Fuster: **Babels i Babilonies**. Ed. Moll. 1972.

M. R. Barnatán: **Antología de la "Beat Generation"**. Plaza-Janés, 1971.

Bernard Blossu: **Pourquoi n'etes vous pas hippie?** avec la participation de M.C. Jalard. R.P. de Fatto y Francois Servais. La Palatine, Geneve-Paris. 1970.

Varios: **la delincuencia juvenil**. Cuadernos Genus. Nova Terra.

Reimut Reiche: **la sexualidad y la lucha de clases**. Seix Barral. 1969.

Michael Schofield: **Aspectps sociológicos de la homosexualidad**. Fontanella. 1969.

Terenci Moix: **Los "comics", arte para el consumo y formas pop**. Sinera, 1968.

Daniel Bell, Dwight MacDonald y otro : **la industria de la cultura**. Alberto Corazón editor, 1969.

Alfred Sauvy: **Los mitos de nuestro tiempo**. Labor, 1969.

Umberto Eco: **Apocalípticos e integrados ante la cultura de masas**. Lumen, 1968.

Alberto Arbasino: **Off-Off**. Anagrama, 1971.

Roman Gubern: **El lenguaje de los comics**. Peninsula, 1972.

Denise Scott Brown y Robert Venturi: **Aprendiendo de todas las cosas**. Tusquest, 1971.

Samuel Lilley: **la era de la automatización**. Ciencia Nueva, 1965.

Salvador Giner: **la sociedad masa: ideología y conflicto social**. Se-

minarios y ediciones 1971.

Marshall McLuhan: **El medio es el mensaje**. Rialos, 1969.

Alain Touraine: **La sociedad post-industrial**. Ariel, 1969.

Varios: **La civilización del ocio**. Guadarrama, 1968.

Varios: **Ocio y sociedad de clases**. Fontanella, 1971.

Amando de Miguel: **España, marca registrada**. Rialos, 1972.

Fundación FOESSA: **Informe sociológico sobre la situación social de España**, 1970.

Una construcció se'n va i l'altra ve,
la terra, però, roman i el sol sur-
tirà encara...

(Paraulas de l'Ícl. siastès, c. 1, vs. 4 i 5
que van justificar el títol d'una de les nés co-
legudes novel·les d'Ernest Hemingway: The sun -
also rises (Feste), i que van ésser-hi llegides
als actes del seu pu oral).

Cada moviment, cada sector, cada grup té
les seves motivacions específiques. Això és
del primer que ens parlen, els uns i els al-
tres. Els temes desenvolupen el seu roble-
ma, i amb ell es lliguen a l'etec. I aquest
mateix etec constitueix la resposta que rat-
men donar a la societat dels seus, però: hi
vassan convicció, odi, ansietat, decisió o re-
lecció, encara "en den".

(Joan Fuster: Babels i Babilònies)

No parisi crida, crida, love tut,
trenca els límits del cot a la nova terra,
no temis superar aquest rapde,
que no és maris
que està muntada.

(Isidre Bolao: l'arquiste terra).

RECONeixEMENTS.

El present assaig ha estat possible, quant a les seues bases i mitjans d'investigació, mercés a un ajut econòmic concedit per la Fundació 'Jaume Bofill' (Barcelona, octubre 1971-juny 1972). Li hem triat més sincera gratitud a l'escamentada entitat i, especialment, als senyors Félix Martí i Jordi Porta.

Agraim, igualment, l'interès i l'ajut prestat a les nostres preocupacions sociològiques pels senyors Adolf Bizcuesta i Alfonso, Ferran V. Archa i Domingo, Josep Fíble i Viciano, Santiago Minut i Casanovas, Manuel Sanchis i Guarnar i Vicent Arlandia.

Amb la nostra millor estima, el reconeixement perdurable de gratitud vers els bons amics, i antics, Joan Fuster i Vicent Ventura, la comprensió, els consells, orientacions i bondadosa actitud dels quals davant dels nostres treballs i investigacions i també davant dels seus problemes personals ha constituït un dels majors estímuls per l'elaboració d'aquest llibre.

No oblidem tampoc, en aquesta avinentesa, l'escriptor Josep Maria Llompart i el nostre bon amic, Enric Tàrraga, molt interessats per seguir el curs de l'enquesta efectuada a la joventut del País Valencià i el destí de les nostres modestes publicacions.

Aquest estudi va tenir com a ambrió un curs monogràfic sobre "Moviments i subcultures juvenils", organitzat a la Facultat de Ciències Econòmiques de València, i que va desenrotllar-se durant el curs 1970-1971. Un record molt amiat i cordial per als companys, professors Josep Vicent Marqués i Domènec Mollà, del Departament de Sociologia, que ens van donar l'oportunitat de dirigir l'escamentat seminari, i per als alumnes que van assistir-hi, la col·laboració dels quals és digna del major agraïment.

Expressem també l'agraïment als senyors Joan J. Senent i Anaya, Jordi Sorra, Jaume Millàs i Angel Benito, mercés als quals va ser possible publicar-ne petits manaments, sota la forma d'articles, en revistes com GORC, Serra d'or, Quaderns para el diàleg i Nuestro Tiempo, respectivament.

Un afectuós record per a les nostres benvolgudes amietats de

de Barcelona, igualment interessades pel present de sig: Maria Aurèlia Garmany, Jaume Vidal i Alcover, Alexandre Ballester, Montserrat Roig, Joan i Ricard Ballester, Maria Antònia Oliver i Jaume Fuster.

Un afectuós record vare al senyor Enric Valor i la resta dels companys i col·laboradors de la finida revista GORG, amb el desig d'una futura unió per a noves tasques en pro de la cultura del nostre país.

Reconeixement també per als meus bons amics Joan Francesc Ibáñez i Puertas, Vicent Soler i Marco, Salvador Vercher i Batralla, Antoni Ruiz i Raquena, Joan Josep Pérez i Fortajada, Aureli Cerdà i Harvès i Michel Froternalli, que tant van estimular-me en la redacció d'aquest assaig i tant m'han ajudat a resoldre i superar problemes en els "temps difícils".

Mercès, d'un mode molt especial, als germans Rodolf i Josep Lluís Sirera, sense l'ajut dels quals en tasques de reconstrucció i correcció d'estil, difícilment s'hagués pogut concloure aquest llibre en els "llarg i càlid estiu".

Un afectuós reconeixement per a Marina, Isolda, Liveri i Josep Venclocha, primers lectors d'alguns capítols del llibre, i les observacions dels quals van ésser-me molt útils.

Per suposat, agraiment de nou per a aquelles persones a les quals he dedicat el llibre, i per a tots els joves (o especial, els elements més representatius de cada subcultura) que, bé a través de les aquestes o de la simple conversa i convivència, van facilitar tot el material real per a que pogués efectuar-me aquest assaig sociològic. Mai, ni a nosaltres ni a cap membre de l'equip d'investigació, no se'ns va plantejar dificultat o resistència de cap tipus per part dels joves abordats per a l'entrevista o per el diàleg, malgrat l'elevat nombre d'entrevistes efectuades. És significativa aquesta habilitat i exemple dels joves que hem conegut, actuant sempre amb un gran i responsable sentit de la sinceritat i de la confiança. Per a nosaltres mai no van ser sinó les objectes d'estudi, "reificats" en un procés d'investigació sociològica, sinó persones amb uns problemes dignes de ser coneguts. Per a ells

els nostres millors sentiments de simpatia i solidaritat, perquè, qualsevol que sigui llurs idees, llurs tendències o llur comportament, sabem que molts estan, al seu mode i manera, lluitant per una causa justa, contra ~~rejudicis~~ **rejudicis** estèrils i "vells costums", i amb el risc, del tipus que siga, que suposa dir "no!" a qualsevol classe d'injustícia, d'intolerància o d'agressivitat alienant.

Ens avergonyim de confessar -i ho fem amb la humilitat més acuradíssima- que el present assaig marxa no pas parís en quant a la seua qualitat literària o científica amb l'ajut material, moral o afectiu que ens han dispensat aquestes bones amistats que hem comentat. Som conscients de les deficiències i errades que poden existir a aquest llibre. D'aquí, que qualsevol que siga el ^{seu} ~~destí~~ **destí** - ~~de l'assaig~~ **assaig** - agraïm més que no pas una lloanga formulista i de compliment, tot judici crític, orientació o comentari constructiu que pugui, per a més endavant, possibilitar rectificacions i una millor estructuració del mateix. Entenem el present assaig no pas com una tasca ja acomplida ~~no~~ com una peça arqueològica, sinó com una obra oberta de cara a un futur, on nous esdeveniments i quefers investigadors, permetran oferir-lo amb les modificacions més adients i amb la consegüent ~~semena~~ **semena** de les errades.

Advertim que, si bé el sociòlog, en ser també un ésser humà, no pot defugir de vegades l'emissió de certs "judicis de valor" o d'ajuntar certes simpaties o determinades repulses; en aquest cas, però, el llibre ha estat escrit amb el major esperit d'objectivitat possible. En alguns capítols ~~pot~~ **pot** ésser que existeix una mica d'ironia, jocositat o humor, mai ~~no ha~~ **no ha** estat, però, la nostra intenció ~~es~~ **es** escriure una sola ratlla amb mordacitat, animadversió o fencor. Expressam una realitat -i força concreta-. Si plau o no, en general o en certes concrecions, això ja és una altra qüestió. En realitat, les subcultures existents al País Valencià representen tota, malgrat les possibles errades, i les possibles alienacions, un avanç, una salutosa avantguarda cap a un futur que no creem vaja a estar millor, però, almenys, no desitgem que siga igual al que ara hi ~~es~~ **es**. Tot canvi i mobilitats socials ofereixen una cara positiva i constructiva. És en aquest sentit, en què cal demanar -i fins i tot c-

-

7
per uns motius o per uns altres, ser percussors del canvi social i lluitar per llur llibertat i/o també per la de tothom. Si a alguna àgina existeix una certa acrimònia cap el món dels adults, és perquè, senzillament, -i sempre arlant, com és lògic, en termes generals- és aquí on la intolerància, la foscor, l'inquilinament i l'autoritarisme dogmàtic són més interessos.

Tan sols desitjaria que el present llibre més que una simple informació sobre una realitat social determinada, cigués un espai per a la reflexió de tots sobre certs problemes i enfrontaments - de la vida quotidiana que hem de deslluirar-los del tòpic anquil·lat per a convertir-los en problemes vius i relacionar-los altra volta llur solució.

De nou faig constar que les deficiències són exclusivament nostres. Quant als mèrits -si hi existeix cap- hauria de compartir-los, ara i sempre, amb totes aquelles persones esmentades, que han emprat, amb rotina i confiança, aquesta modesta obra.

S. S.

València, 17 d'agost de 1.972

JUSTIFICACIÓ BREU.

És innegable que els **fenòmens** d'una **cinquena** i **rebel·lió** **jovenívola** (**rebel·lió** que no **entenen** pas, al **més mínim**, en sentit **majoratiu**), **parlent** en **termes** **generals**, i la **insurrecció** **estudiantil**, **concretant** **més**, **constitueixen** **rellevants** **claus** **sociològiques** en el moment d'estudiar **totes** les **transformacions**, en especial a nivell **ideològic**, **operades** al **llarg** "d'aquella **dècada** a la qual se li va posar l'etiqueta de **"feliços** **cinquenta**", i la **possibilitat** de la qual s'ha deixat **entreveure**.

No creem **incórrer** en **afirmacions** **dognàtiques** i **intolèrants** - en postular que una **història** **social** i **cultural** de l'**esmentada** **dècada**, **descobrint** **moviments** i **subcultures** **jovenívols** (o com - la **joventut** ha **detectat** les **esmentades** **transformacions** o ha **estat** una **determinant** **molt** **operativa** en **certs** **casos**), una **història** **representada** amb aquest **grau** **oblit** **patirista** **falsament**, **almenys** **per** **no** **metre** **molt** **dale** **parcasors** **essencials** d'una **dinàmica** que s'oposa i **lluita** **desferadament** **contra** **esquemes** **tradicionals** i **immobilistes**.

Discriminacions **per** **motius** **socials**, **econòmics** o **ètnics** les - han **hagudes** **més** que **no** **mai**. La **lluita** **per** **anul·lar-les** ja **està** **iniciada**, **comprenent** **aquí** **l'oposició** a **altres** **des** **discriminacions** **molt** **concretas**: **per** **raó** **de** **sex** i **per** **raó** **de** **l'edat**. **Estem** **vivint** **etapes** **molt** **significatives** de "la **guerra** **dels** **pobres** i **dels** **a** **rimits**", una **guerra** que no **sols** **afecta** ja en **certes** **àrees** **geo-polítiques** o la **lluita** **de** **classes** o a l'**antidòmia** **imperialisme**-**obles** **colonitzats**, **sinó** a **amplis** **sectors** **de** **població** que, a **totes** les **esclatres**, **han** **estat** -i no **crem** **exagerar**- **explosos** **de** la **tasca** **de** **construir** la **història** i **de** **dirigir** o **participar** en la **vida** **social**. **Ens** **referim**, **és** **clar**, a les **dones** i als **joves**. Una **àmplia** **bibliografia** s'hi **és** **ocupant** en l'**actualitat** d'**ambdues** **ambdues** **ambdues**.

Aquestes **consideracions** **tan** **simples** **crem** que **valen** **sobradament** l'**interès** **per** l'**estudi** **de** les "subcultures **jovenívols**". **Fomentar** l'**esmentada** **preocupació** **constitueix** la **finalitat** d'aquest **modest** **estudi** **concretat** al País **Valencià** en **exposar** i **examinar** com els **joves** han **reaccionat** **davant** **dels** **berons** **adults**, **davant** **dels** -

7
"dictadors de l'instint de mort", com diria Jean-Jacques Labat, - dictadors que, llevat d'alguna que altra individualitat femenina i juvenívola, sempre s'han constituït en classes dominants i en elements "vampiritzadors" de la societat.

Una història multiseccular en ha imperat més al "machismo" i l'ambició sàdica de poder que l'autèntica virilitat o un desenvolupament alliberador de la persona humana, aquesta història, doncs, que ha embolicat a una cultura excessivament qüestionativa i ideològic-abstracte (l'imperi de la metafísica escolàstica, de l'ètica - metafísica i del dret romà en la civilització occidental) i, per altra banda, ha convertit la vida social, com veiem en el cinema, a un dels seus films, al càrrega nord-americà de W. Griffith, en una successió d'"intolerances". La història no sols hi és farcida de ximpleries, sinó, sobretot, de crueltats, motivades per la intransigència i l'egoisme (guerres, injustícies socials, explotacions econòmiques...).

La joventut actual s'ha adonat molt bé de la fallàcia d'aquell arxi-conegut dit: "l'experiència és la mare de la ciència", i lliant sempre a les relacions de convivència més que no pas als afers científics. El concepte clàssic de la vida hi és en crisi, i l'íngl que la mateixa rassa que té i el ridícul que s'adueix davant d'un "tout savant" que dóna consells i dictamina tan sols el fet d'afegir-se veu que la resta de les persones. Ha començat a lliurar dels "parricides". Els paternalismes reuonen i, per consegüent, el principi d'autoritat, que, entès a la manera moderna, és el mateix que el d'entengués clàssicament. Avui tot hom, en el si d'una societat competitiva, amb moltes i problemes nous, ha de recórrer a la seua pròpia experiència. Després de tot els adults molt convulsos han arribats més que no pas els joves, i si fóssim a analitzar serien, existència més inadaptació a la "conjuntura històrica" (almenys parlant solament) en el món adult que no pas en la joventut. En realitat, hi som ara més solitaris que no mai, amb la nostra existència a costes, intentant resoldre enmig de tensions, inseguretats i por, com havem d'actuar davant dels problemes que

se'ne presenten en relació amb la vida o a la mort. En algunes circumstàncies, ens illura la claredat; altres voltes la clara indiferència de l'ètica de l'"asplia". Tot és relatiu i variable. No ens donar, ni molt menys imposar, normes generals, aplicant-les tant en la burocràcia personal, com en conductes.

En general, l'emancipació juvenil s'ha canalitzat (si bé el tipus de "subcultura" són molt diversos) en aquestes direccions:

a) Una nova actitud econòmica. Els joves com la dona creada o fadrina treballen per regle general. Han creat noves professions per a ella o la encoratgen altres. Els joves porten un estil de vida i consumen (en algunes branques del comerç ^{més} als preus adults). Existeixen indústries i negocis centrats de cara a aquests consums juvenils (mode, discos, revistes, clubs...). La joventut constitueix un ampli sector de població molt tinguda en compte per la investigació de mercats i per la publicitat comercial. Actualment s'ha "juvenilitzat" la vida en molts aspectes i també, en part, determinades actituds i formalitats del món adult.

b) Intensa desitj de creativitat vital, cultural i d'intervenció política-social. És molt normal i il·lible que els joves vulguen deixar de ser inactius o "capitalesmunt" amb la finalitat de desenvolupar-se com a persones humanes, individualment i col·lectivament. Condició avui reivindicar una vida lliure, en les seves riures i en les coses públiques.

c) Reverberar la crisi de l'obediència. Essencialment la rebel·lió dels joves (àdhuc dels no polititzats estrictament) indica una oposició manifesta als totalitarismes polítics i a la concepció autoritaria del paterfamilias. El jove ja no accepta la submissió orgànica, il·lible i irracional. És evident que tota norma racionalitzadora i no imposar-la emperant-se en el privilegi de l'edat o de l'estatus social o de la posició de poder. Però, inclòs, tot l'ordre formatiu comença a canviar, mentre la societat segueix sent claudicat, per a molts sectors juvenils. Un autoritarisme liberal constitueix una de les principals característiques de la joventut dels nostres dies. És, doncs, d'estranyar que el dret i la moral tra-

11
diciatal es consideren com els ingredients més recessionaris i -
o recesses de la cultura oficial.

I així, davant de la por, l'elderall, la indiferència, els
lanyes o l'oposició i regressió dels adults s'ho iniciat, el llarg
d'una dècada, la "montée" juvenil. El conflicte generacional
-no s'o malfixa- hi és ja al veig viu i té de sobres lloc i no
l'escapa. A la joventut es l'estaca firmament, també, però, se l'en
veja, i, malgrat tot i tota, exerceix la seva influència i influèn-
cia en moltes faccres de la vida social, com aníra veient.

Abans d'expressar el nostre parer sobre les tècniques i la metodologia emprada per a la realització d'aquest assaig, cal referir-se a l'objecte del mateix: moviments i subcultures, concretant-se a la joventut i a una ubicació geogràfica: el País Valencià. Explicar aquest desig de concreció, és obvi. Tant la teoria sociològica com els pressupostos que ens proporcionen la sociologia del coneixement són bàsics en el moment d'enfrontar un estudi empíric i investigar qualsevol aspecte de l'estructura social. Però enfront de la impossibilitat de realitzar una sociologia crítica o de desenvolupar solament per l'itinerari simplement teòric, hem preferit, amb tots els seus riscos i d'acord amb el compromís que ens fa ulsa a l'estudi de la realitat del País Valencià, afegir a les nostres tasques sociològiques vers l'estudi de fenòmens socials concrets. En aquest sentit, aquest assaig participa amb altres gèneres, avui de moda, utilitzats per escriptors no només per sociòlegs strictu sensu, del caràcter de llibre-tema, llibre-llibre-enquesta, llibre-crònica o llibre-autobiogràfic, o llibre-al que se vulga.

Si la cultura s'ha dividit en diverses categories: alta, mitjana i popular o de masses, no cal entendre's el terme subcultura en sentit pejoratiu, com infra o lumpen-cultura (més aviat aquesta seria gran part de la cultura de masses oferida al gran públic, que més que autèntica cultura popular s'aliena amb l'ús de deformant geografia estereotipadora). E.B. Tyler defineix la cultura com "un complex que comprén coneixements, creïncies, art, moral, lleis, usatges i altres capacitats i costums adquirits per l'home durant que és membre d'una societat". Salvador Giner ens adverteix que -- "tot allò que l'home fa i fa i que no procedeix únicament de la causa herència biològica resta cobert pel camp ~~de la~~ de la cultura". La cultura, doncs, comprén models o patrons de coneixement, també, però, de conducta que han estat socialment aprenduts. Mentre, però, els patrons culturals afecten a tota col·lectivitat, o un ampli territori o a una gran població, les subcultures ens fan referència a la societat o al grup general, sinó als subgrups, se-

gens criteris locals, estratificacions o, en aquest cas, diferències d'edat. Així, com diu també el professor Giner, les subcultures no sempre existeixen en harmonia amb la cultura general i poden incorporar valors no acceptats a nivell de la societat global. Quin dubte cap que les desviacions respecte de la cultura oficial impliquen canvis culturals i en aquesta dinàmica cultural, les subcultures poden ser processos de gran incertància. La diferència entre cultura i subcultura, doncs, és més aviat quantitativa que qualitativa, ja que els valors de la societat en general o el subgrup representatiu, que per una índole qualitativa, per als valors i actituds d'una subcultura determinada poden ser millors en determinats aspectes, més justos i més eficaços per al desenvolupament d'una determinada persona humana, que aquells models que defineixen la cultura d'un sistema o d'un statu quo determinat.

Aquí, que es be estudia un fenomen social general, és a dir, la insurrecció de la joventut enfront del món dels adults, segons diverses manifestacions i tipus de combativitat, junt amb les tendències generals de tots moviments (ja siga el de la joventut o la integració en el cosmos, o el de la rebel·lió universitària, que associem caràcter majoritari), hem contret també l'estudi en unes subcultures determinades, examinant concretament les elites d'aquestes. Per unosat, que a aquestes elites hi són fora del poder, com no pot ser junt de persones que posseeixen els índexs més alts en llur combativitat, com diria Pareto, són dins del mateix mateix grup, però, o subgrup, posseeixen la seua élite, i així ho hem pogut comprovar en el nostre estudi sobre la joventut valenciana. Ja que és difícil recollir inicialment observable per a la sociologia, com diria Tiersot, i, per tot, sense un desig d'exhaustivitat i d'objectivitat, en l'estudi general sobre la joventut valenciana hem guiat tot principalment una tendència.

El nostre estudi comprén aspectes que bé podrien haver estat atribuïts a una simple crònica (al cas de la referència a la generació de postguerra, ràpidament integrada) i quant a la integració de la joventut en la cultura rebel·liosa d'un gran part de la joventut europea i no mys i en contingut del món no) hem procurat també, amb un cert estil peri-

odístic, exposar la **constant** generala, car les circumstàncies
d'aquest integracionisme amb el d'altres indrets de la península
o de l'estranger és obvi i el denominador comú indubtable, i així
tal bibliog. afia el respecte que ha prova. En l'expressió de la
"integració" hem procurat **tan sols** fer la satisfacció oportuna
de no de violar l'etudi de la realitat del País.

Després de dir de la integració i de viació, hem
jornal, ara, a part d'alguns pocs grups o col·lectius, que
de les situacions de situacions, més o menys per realitzar-
d'algunes col·lectius de determinats de població o bé són col·lectius
d'integració col·lectius. Igualment la integració ja ja a la
Universitat de València entença amb el moviment cultural en
general. En aquest cas hem extés més que aquells col·lectius que
cremament de subgrups i subcultures (els col·lectius barcelonès, la
diversitat i el bilingüisme).

S'exte a dir objectar un oblit important, la representació a
el sistema de la cultura que les generacions i col·lectius
univ. valencians han jugat respecte de la cultura del País, i la
ciació en general de la joventut de cara a la nova cultura, car
no podem defugir l'opinió de la joventut i llur posició, per
ple, enfront del conflicte lingüístic (enfront de la nova forma
d'educació de bilingüisme amb doble llengua). Som conscients d'a-
que la obediència deliberada. Advertim us, amb el sociòleg Rafael
Lluch i Vinyoles estan preparant un "Informe sobre la situació so-
cio-lingüística al País" i en aquest treball el treball de la joventut
nivell lingüístic, així amb base en les dades efectuades i
d'un ampli coneixement.

De sobte, afegir-ne, més en aquestes observacions sociolò-
giques, el lingüista de ball nou en què avui, el llibrer testimoni,
sense ser completament erudit o científic, però sí describint i
interpretant una realitat, hi és de moda, i en aquest sentit o-
drim a la joventut de la escriptura que concerneix la literatura de
actual, amb diversos assaigs, en realitat són d'una sociologia
(per exemple, els col·lectius lingüístics i la joventut).

de Francesco Gaudel). Aquesta, diguem-li, pop sociology podrà sobreviure molt desacreditada en l'estranger, però ací som lamentant i ni existeix a l'europa peninsular una bona ferma teòrica, ni es troba de ciències socials ni mitjans d'investigació ni dels instruments i mètodes de les tècniques. Hom parla de sociologia, i, precisament, com de qualsevol altra "cosa" posada de moda al moment. O bé, qui, amb un to de científisme, sembla laudable, pot compaginar-la amb una estratègia de divulgació, però una propaganda, en què s'hi continua pariant a escala peninsular - i encara que el gabinet de l'Asp de Gentil i tota sociologia que s'ha ja fet amb mi cursar després, en canvi, un valor molt positiu. No som pas iniciats, però ací, sociològicament, estem a la primera secció. A qui ens present tipus de sociologia (i científica i no científica), la realitzen no sols els escriptors sinó també els sociòlegs (perquè, quin paper paper no són sociològiques!) i els sociòlegs, en canvi, en canvi, els gèneres literaris més variats, per a expressar llurs idees, com anys abans els filòsofs utilitzant el tastre per a expressar llurs idees i les -- (Larut, Camus, Marcel...) Aquestes justificacions i hincies, no ent a forma contingut, scandalitzant, alguna obsessió de científisme pur. En canvi sí, però tampoc ho hi ha perquè s'enganyar-se els veïdurs perquè el poder de creativitat o d'innovació tècnica enterrada s'hi veu emmascarada i sembla que es fa a través d'uns anys anaven molt diversos etc. Podríem començar com a barra, per exemple, i indubitablement científic que han utilitzat o adaptat a la investigació social el gènere de la novel·la o de la literatura narrativa en general, per exemple, llibre del gran novel·lista Jean Levis amb La vida o Antropologia de la cultura, en la qual la fotografia una relació amb la mateixa exactitud que podria obrir un -- Balzac elaborant La comèdia humana, i quan a l'obra de Jean Levis sobre el desenvolupament Les barjots de Jean Levis, en la qual el punt en antropologia per la barbona, deixant de Lévi-Strauss i que ha realitzat un estudi etnològic de les colles juvenils a París. El llibre és document etnològic i documental amb el contingut anli-

el estructural. I, precisament, és per influència d'aquell Lewis
pel que es comença a utilitzar la forma narrativa quan sociòlegs
o antropòlegs aborden l'estudi de les subcultures i de les soci-
edats marginals.

Donc, a cada subcultura, analitzet les accions humanes situant-
nes dins de les matrixxes, interpretant-les des del punt de vista
del significat i objectiu que tenien per a l'individu i el grup
d'origen (moment fenomenològic en l'anàlisi). Però també és cert que
al moment estructuralista, veient tal sociologia com una disciplina ob-
jectiva i en un context, doncs, un significat objectiu al de-
finit és començar objectivament.

Donc present de la vivència a l'estructura, de l'objectivitat --
relacional i no t'atenció a postular, com diria Robert K. Merton --
és, una estructura objectiva del problema per a l'individu i de
la connexió i de l'acció particular o del sistema subgrup o la visió
de conjunt. "No és possible -pensar- abordar les realitats empíri-
ques -de l'anyal- sense l'ús d'una bona teoria, ni veure el pro-
pi cervell abans de mirar la realitat. Tampoc no és possible de
donar sentit a allò que pot ésser observat sense l'ajut de concep-
tes (i en relació a situacions) que es quan partit amb una signifi-
cació històrica".

Donc coneixem una realitat. No únicament la realitat del proble-
ma, sinó la seva ubicació, determinants, motius, etc., etc., le-
gals, personals i subgrup, en la integració, la realitat de l'or-
ganisme juvenil podria existir. Els següents (però no els únics) han
permès l'anàlisi d'aquesta realitat. I en aquest sentit tenim
també aquestes lliures de judici de valor, però no que
no hem arribat en la seva totalitat al postulat d'objectivitat
ètica (concepció de Durkheim (tractament dels fets socials com
a causes) i també per Max Weber. Però el problema metodològic en so-
ciologia amboca més a una instrumentalitat i regla que a l'ètica --
que a una praxia obligada del sociòleg com a científic i no a in-
vestigador. Per això no propugnem la neutralitat ètica del sociòleg
com a persona -encara que val la redundància, sociòlogia no abando-
raré la de llur afer. En això no hi ha contradicció real (la ci-

ta és del professor Gil ar). I com l'alta educació dels joves en la inv. stigació social és més una aspiració que una norma obligatòria, resulta difícil l'acollir a l'assumada neutralitat en ocasions, com podrem adonar-nos en aquest assaig, on malgrat la seua objectivitat, certa presa de posicions és evident per part nostra.

Per obtenir el material suficient per ens hem d'afavorir el desenvolupament i utilitzar mètodes d'investigació social -- típicament científics -- socio-sociològics (podríem dir sociològics diversos) d'una altra manera, la intervenció i l'enquesta).

Concretament, hem enquestat tant a l'Àfrica-cara al mar del Nord-Atlàntic com a un millar de joves en l'etapa dels anys, els quals són i són molt compromesos entre els 15 i 25 anys (és el concepte de jeunes adultes). Aquest material el destinem ara a la confecció d'un llibre, descriu completament l'enquesta, el seu titular, provisionalment, Enquestes a la joventut del Nord-Atlàntic, on exposarem les conclusions científiques a què ens condueix la tabulació de les enquestes. En les notes objectar que tal enquesta no és representativa per no ser proporcional al nombre de joves existents al país entre les edats indicades. D'acord, és així, però, que tot aquest assaig és el dit en taula de la joventut enquesta, amb o sense a través d'entrevistes i sobre tot amb un evident caràcter i metodologia científic, i en aquest sentit sí que la mostra és representativa. En exemple, més del 75% dels joves o dels homes han estat enquestats, i aquestes joventuts integrades hem desenvolupat a nivell de desenvolupament constituint un ambient que s'ha desenvolupat en determinats indrets i moments, a l'igual hem estat amb els joves de l'exterior o amb els joves. Hem procurat seguir amb el criteri de desenvolupament, la metodologia científica d' qualsevol tipus de joves, i en el local o desenvolupament de joves i en ambients no diferents que no s'ha desenvolupat en, no desenvolupat, però, d'altres econòmics i a verificar que l'enquesta és una enquesta i no és moltes desenes, i un equi amb un equi -- desenvolupament i moltes ho es per a desenvolupament. La no desenvolupament

17
pariament sociològic no **bal oblidar** que la societat hi és de debò
i no pas en les biblioteques, i que els fenòmens socials s'obli-
den vivint-los de roca i no tancat en cap de torre d'ivori ni en
cap de zoo de cristall.

Un conflicte, a nivell de convivència, pot embocar a una ruptura o a guerra colant; també -la majoria de les vegades- a simple enenistat, incomunicació i guerra freda, i, àdhuc, manifestar-se dins d'una coexistència pacífica, malgrat que aquest distensió supose, tanmateix, diferències formals o bé ideològiques... En quin sent ens trobem, en la nostra península, en tot allò que es refereix al conflicte generacional? Hem no ho generalitzar. Personalment, pensem que, aleshores, en les estructures urbanes l'elementat conflicte passaix ja tota mena de variacions, tot i que la incomunicació i les diferenciacions a través d'uns signes externs i d'unes determinades formes de pensar-ne, siguin els casos més usuals. Amb paraules més simples: els pares itaren el sabut tòpic: "els meus fills no em fan cas", o "No m'hi he -qui entenga la joventut", i els joves, més o menys, afirmen: "És del tot impossible que els adults puguin comprendre'nos", o "Són passats de moda". Aquestes frases, i legades de la vida quotidiana, ja evidencien, per elles mateixes, un problema, el qual no pot aplicares-li les tèctiques de la ciència i del laissez faire, laissez passer, pensant que amb el temps tot es resoldrà. Quan sigues pare, ja ho comprendràs..., frase tan bé coneguda -molt a sovint als progenitors.

L'acceder a la categoria tan us no implica res de una evolució tan sols accidental. Hem ve conviant d'ideologia, d'ètica i d'estètica (no hi ha perquè desvalorar com a manutencions els "modos" i les "maneres de cada temps"). I això és essencial i importantíssim. No parlem de com emotien la personalitat, en el seu sentit més absolut, als determinants bio-psíquic-educacionals que componen les "circumstàncies", en especial, del nen i de l'adolescent (des d'una alimentació basada en el "petisorgon" fins a una educació basada en els mass media, referentia t audi-visuals). En aquestes circumstàncies pot donar-se'n més espavilament, tan- toc no ha d'estranyar-nos, però, que es donen més aplicacions - (hi existeixen també per als adults) i rierades de cretinisme, -

estar perquè entre els "seuets" abunden més que les "autenticitats". Doncs, de vegades, i a qualsevol edat, som novedises, sense tenir-ne molta consciència.

Sine d'una sociologia **empírica**, és molt que ens ajude l'estadística, resulta difícil dir quan dos i dos són quatre de veritat, però tan oc la sociologia no és un saber científic i pot, sense dogmatismes, establir certes generalitzacions, fruit de l'observació conscienciosa dels fenòmens socials.

Incomunicació.

Si un conflicte convivencial s'antén (és el cas de la generalitzat) més que no pas com un antagonisme bel·licós, com una incomunicació, un no saber o un no voler entendre's, la crisi matrimonial és, abans de res, un gran problema d'incomunicació, com també ho és, abans de parlar de fills i de joves, la noia d'un fort crisi de la relació conjugal.

Molt en l'estil bobau, podríem descriure com a causes d'aquesta incomunicació, les següents:

a) Una absència total de cultura progressiva i progressista en els pares, quan no es tracta d'una manca total. I no entenc pas per cultura l'herència ni la successió de títols acadèmics, sinó el constant, en qualsevol nivell intel·lectual, llançat dels problemes individuals i socials de l'ésser humà, segons la conjuntura històrica en què s'hi és vivint. Aduatem que una persona mantinga sempre, al llarg de la seva vida, una fidelitat total per a les seues conviccions. Per què no ha d'evolucionar almenys el mode d'aplicar-les a la realitat? Malgrat que, és clar, tot o gairebé tot és relatiu. Validesa per a avui, i, potser, de mà caldrà llançar-ho al fem. Vanta per dóna el viure evolutivament? És oviet creiem que el temible és momificar-se; ser un cadàver que viu, en arribar a l'edat adulta i en assolir un statu quo familiar i laboral més o menys estable. Aquest immobilitisme l'etapa fins i tot al refranyer ("el canviar és de xavis"). Unes voltes per frustració i terrabotalls i altres per èxits, per haver-hi ja aconseguit el benestar que es desitjava, es donen per acomplides les metes i, a l'edat que es tinga, se tanca amb vig

lència la tasca de viure, **Dir** que no es comprén la joventut, -- per moltes hores **extraordinàries** que es treballen, imlica el mateix que reconèixer que no es sap on es viu i quin és l'entorn que, més o menys, ens envolta. No vull dir, amb tot això, que la joventut actual siga una generació genial i les seues manifestacions dignes d'època absolut. És innegable, repetim, que les grans transformacions s'acaben al recent segle, a través de la dècada dels seixanta, no podem entendre's si es rescindix de l'estudi de les diverses "subcultures juvenils" que han anat apareixent, o de l'estudi de com els joves en llur ment emancipadora han anat detectant els esmentats convuls ideològics, ètics, socio-econòmics, polítics, semiòtics...etc:

La condició humana ha acostumat a ultrapassar culturalment l'àmbit professional i laboral (l'educació adulta arreu entén així una utopia). La recuperació futbolística és, per exemple, més típica d'adults (de totes les classes socials) que no pas de joves. Hom llig, per regla general, poc i s'acostuma a deixar i reflexionar-ne menys encara. Tan sols es recorre, com si de "tatant de cors" es tractés, a l'experiència vital (és a dir, el fet de tenir més anys) oblidant-se d'una cosa molt simple: que el pas del temps o el viure intensament no són garanties evangèliques de posseir-hi la veritat, i el consell o la solució més adient per a cada problema. Una cosa és contrastar i demanar opinió - al qui siga - i tant de bo que **que** alhora el primer - i una altra molt diferent que, el que va bé a tots els altres, ens resulte en el cas concret (de la nostra vida "personal i intransferible") medicina sanitària i **cert** segur. En una societat "competitiva" tots nosaltres "hem de ser", ho vulguem o no, el que som o el que ens permeten ser. Una altra cosa seria viure de veritat solidàriament i comunitària, sense veure-nos condemnats a lluitar per a viure, sense experimentar la contradicció d'una superestructura moral que ens predica "amar al proïsma", i les exigències concretes que ens ensenyan des de petits (a la mateixa escola o a l'ambient familiar) la moral de l'èxit, l'obsessió

del triomfalisme i l'obediència per un status col·laborador.

b) dogmatisme va allargada. En definitiva és dogmàtic qui en el fons i en la superfície és ignorant o no intel·ligent. Senyor-
tar tot en normes mores oscurantistes és el greu i funest llast a què
l'ha tingut que generacions i generacions no han reeixit a desxifrar-
se. Les normes s'han donat sense cap d'racionalitat ni flexibilita-
tat. De l'assumpte de l'obediència, però, ja va parlar molt bé.
En realitat el dogmatisme, el "jo i els jo tinc la raó" és un
element més de la incapacitat d'autodefensa davant dels "altres"
en una societat o passiva com l'actual.

c) Crisi dels valors afectius. Una bona peça en l'edifici del
nostre present, en el nostre dissonant canviar cap a l'humana
no impossible del que tan clarament he parlat al doctor i esti-
lle del Pino. L'absència d'una afectivitat clarificadora i posi-
tificant amboca, en la relació patern-filial, a l'ètica i
"fluixa humanística" i guerra entre l'egoisme i l'individualisme in-
dividualista, per un costat, i la sensibilitat sentimental, per
un altre. L'amor en les seues diferents variacions és, però, el
única que pot ser racionalment que entén en "revolució", però,
per un costat, la immensa majoria dels "amors" actuals són amor
per material que acostumen a convertir-se la convivència en una
comunitat de desinterès.

Una relació pater-filial.

Examinem l'augmentant alguns aspectes de la relació pater-
no-filial. La història no és, ni més ni menys, que una crònica
d'errors i mistakes i anàlisi i interpretació de fets dels que po-
temos i dels que hem patit, constant que de víctimes i botins.

Y és cert que la libertat la veiem de l'urgència i agonia
estant en tot el seu orgau i als "membres" romandent a l'ombra
de l'home del jura i l'illura i més en posició que no mai. Al
llarg de la història, les classes dominants han tingut l'ura-
gona traslucida o "licantropics", però també els "rimats",
els lloctants educats en la moral de la resignació, havent d'al-
gunes començar, s'han completat en el "tradisme" que, com he ob-
servat Jerrold Solix, comença ja des de la nostra infantesa.

Els adults barons fins arribar al nostre segle, es que doncs i joves comencen llur emancipació, han estat sempre els que han fet la història. La obediència ha estat mai ifesta. El dret romà, que se'ns presenta com a model de su ar-justícia i equitat, concedia al paterfamilias no sols una manu maritalis forta, sinó el monstruós i antinatural iura vitae necisque (dret de vida i mort) sobre els fills. Deixem a un costat si els pares romans ho exercien o no, el que és cert és que legalment s'hi estatueix la "traficació" del fill, encara que ens arribar als extrems dels esclaus com a persones alieni iuris.

L'autoritat paternal té ara molt mala fama i també l'autoritat marital. La dona i la joventut ha iniciat llur rebel·lió encara ara. No té res d'estrany. Ells comencen a fer història. No se'ls pot criticar. Els adults barons sí que tenen un cúmul secular, per anar traent -i s'hi hauria prou sense necessitat d'allunyar-se de la nostra contemporaneïtat- draps bruts, injustícies i fal·làcies.

Tota la crisi i el pseudo-neoquisme d'aquest se'cle de relacions familiars obediex, sense dubte, a l'agressivitat que comporta el que la cultura (en la seua acció més ampla) hi haja estat sempre una tasca del "món masculí" adult. Afegirem a això la segregació de l'obediència dins de la regulació de la vida familiar. Quins intents s'han portat a terme per a recórrer una substitució de la relació, imposada en el domini i la jerarquia, dels vincles que suposen l'amistat, la confiança, la benevolència i l'autèntic respecte (el que no implica res d'alienació)? La família hom parla molt de drets, i més quan apareixen els conflictes (la ben coneguda omnipotència i omnipresència dels Codi Civil o del dret Canònic; el convencionalisme benèfic i alevat a categoria suprema d'aquella "col·lecció social" que, segons se'ns ha dit tantes voltes, és la família). De deures, o senzillament d'amor, hom parla molt poc o molt en abstracte o, el pitjor, molt equivocament.

No té res d'estrany que els pares presumisquen del compliment dels deures. El que ha estatut el Codi Civil s'eleva a categori-

28
a heroica. D'aquí que, molt sovint, els progenitors binemen a la filla que, marcats o ella, poden veure i que tot el que tot és aconseguir a base de sacrificis o d'altruisme toters. No cal dir que la gent arriba al matrimoni sense la més mínima preparació (i això és extensiu a totes les classes socials). Una cosa és conèixer la finalitat matrimonial de la procreació, educació de la prole, mutu auxili i remei contra la concupiscència i una altra, disposar de prou vivències i valors humans - "per a viure tot això" més enllà d'uns convencionalismes enquistats.

Intensió en els ares d'obediència (orba o amb vista tant se'n val), de respecte a base de "distanciament"... quan un fill es rebel·la, la relació adquireix tot el sado-masquisme d'un "envalentament", d'un haver d'amar-se o suportar-se per "fatalitat natural", per tota la glòria regeix sembla to. En els moments d'enfrontament la "chularia" (viu típic d'una certa ambient de la "Villa y Cortes", de poble acostumat a conquerir i a manar) és l'única certida per ambdues parts. Donar el braç o tancar costa molt en aquestes relacions forçades i escassòries. Suposa claudicacions molt pregones, a nivell ideològic i a altres molts, qualcom així com reduir al rei que veiem i tot agitar-hi per a acceptar el que ens imposa el director de la companyia.

Per altra banda, les relacions conjugals, com així les no-filials tenen un essencial i fortíssim contingut econòmic (una altra volta el Codi Civil fissa les seues mans i moltes més cases en la família); no ens malixam, la família és, abans de res, i sobretot, una "estructura socio-econòmica", on pot donar-se (si que és es dona) una autèntica convivència d'amor (per a viure l'amor, però, no cal sumir-se en cap d'estructura ni convencionalisme legal, malgrat que, per força, no hi haja més remei que acudir al matrimoni com a contracte, tan sòl, o com a contracte-sagrament). Les relacions de contingut econòmic, els impulsos de domini, les aspiracions de triomfalisme social, això és el que sempre postula i defensa la família amb l'únic objectiu de sagralitzar

els drets; els trencaments (el fracàs de l'amor) no importen gaire: el pare bandejarà de casa la filla embarcada, el fill haurà d'anar-se'n si les seues diferències ideològiques amb el pare (en la pol.ítica o senzillament en el camp vital) emboquen a la intransigència i intolerància paternes, el cònjuge baró tindrà perfectes dret als seus amors parantgers (per a això és marcad i "homo i senyor feudal" de la casa) i en la dona l'adulteri seguirà éssent pecat i delicta monstruós.

Substituir l'obediència per la confiança i el respecte que com a simples persones humanes ens devem; comprendre l'altre ("trasplantar-se" en l'altre" en una dinàmica de rejuveniment i actualització), intentar fer feliç al proïsma... Extracte d'utopies? No oblidem pas que la família actual segueix responant a la moral tradicional petit burgesa, una moral que s'escuda en la religió per a allò que li convé, però que "se la salta a la torera" també quan li convé. I a més a més, ara amb un peu a la societat de consum -en una concepció materialista, triunfalista i competitiva de l'existència- creada ja pel vell capitalisme i aguditzada pel "neo".

Els trencaments interns en el nen se creen més a l'ambient familiar que no pas en aquell on hi és educant-se. Enfront de la superestructura moral i cultural que a l'escola o col·legi se li hi ensenya, o la família és on es predica i aprén la moral de l'èxit, la necessitat de competir, l'ensinistrament per a obrir-se pas a colzades, el hobessianisme homo hominibus lupus o el bellum omnium contra omnes, del mateix autor.

En aquestes condicions la vida familiar, tal com es desenvolupa actualment, dista molt de ser alegre i més encara de ser desitjable. Participa en un ordre més íntim, i per tant més aliament, d'aquelles greus defectes a gran escala socials: les relacions de desigualtat, l'exacerbació del domini, i, a més a més, no cal dubte que la família, com l'ample superestructura estatal, és una institució fortament repressiva i opressora.

Si els fills mostren una valentia i una sinceritat per a

dialogar-ne, per a demostrar-ne pones davant de determinades ordres i manaments, per a, en suma, **ser** com reguts (ells i llur època), això és una rebel·lió, una **insurrecció** (delictes existents als codis), que cal punir. Així s'entén el problema, per part dels adults. És cert que també en els pares hi ha un component de **maquista** que juga el seu poder. Els agrada **ganar**, també, però, fer el paper de "víctimes" melodramàticament (en això els joves actuen almenys més dignament, ja es comporten com personatges de fullotó). Si se'ls ataca, els pares naturalment, s'enfaden, o dialoguen, però, ni es porten raons (guines?). Es limiten a demanar "respecte, submissió i amor", apel·lant al Dret Natural.

Quant a més, els agrada **ser** dolentament dominats als fills, - sempre que aquests vinguin **sortir de l'estatut**, i, seguint el programa traçat pel pare, arriben a conquerir aquella situació social i professional desitjada **més pel pare** que no pas pel fill. Molts fills són per a llurs pares **negociis** on s'inverteixen una part dels al·largs dels anys d'infantesa, adolescència i joventut per a que aquests ascendeixin en l'escala social. Finalitat d'aquest joc **sado-maquista**: l'èxit **sòcio-econòmic** del fill, per a que una generació **conservi** la conservació i, si és possible, l'ascensió, en tots els nivells, de la família dins de la societat. El fill, en canvi, que **refusa** accomplir el programa traçat pel pare i que triomfa pel seu compte, fora de l'ambient i de l'ajut patern, és a dir, no important la seva vida en funció de canons o interessos **sòcio-econòmics** familiars, aqueix fill serà l'"ovella negra", dins de la concepció gregària, absolutista i despersonalitzadora que segueix dominant en la família actual. Si el pare ha realitzat la seva inversió en el fill i el negoci **no** produeix fruits i guanys, el conflicte arribarà fins a un nivell patològic.

+

+

+

També no anem a dir que la **insurrecció juvenívola**, en general, és totalment autèntica. Llevat de minories que recullen a una ideologia o polititzacions determinades, hi ha també molt, a la joventut, de "corquisme" i "reaccionarisme" (més funesta als 10 anys que als 50). El jove s'ha emancipat ben tost. Han arregut una ci-

ria de noves professions, pròpies per a joves. També la tecnocràcia deu intentar cobrir els seus posts amb gent jove. Molts joves -- juvenils tenen nou amb aquesta independència i responsabilitat al treball. A aquell qui porta un salari a casa ja no se'l pot esgrimir ni menar com abans. Avui més que mai, "els joves són els trumfos", dins i fora de la família. A més, es viu la vida i es demana llibertat en funció de reivindicacions individuals, sense atendre, però, al context socio-polític en què es viu.

Tan perillosa és aquesta joventut? En general es tracta de viure, en essència, les mateixes coses, amb formes i modes nous, però, "Cal que tot canviï, per a que tot segueixi el mateix" deia Tommasi de Lampedusa a "El guspard". Hi ha, en alguns casos, més alliberacions externes i aparents, però es tracta d'una cosa molt relativa: la "conscienciació" autèntica no és pròpia i exclusiva del món jove (sinó sola de minories), com tampoc no ho és del món adult en general.

I seguim preguntant: qui té la culpa d'aquesta suada i escandalosa perillositat? La música actual, les modes en el vestir i les modes en il·lars, són una autèntica creació dels joves? O són, més aviat, dels adults per a controlar la joventut i mantenir-la preocupada per unes formalitats i unes diversions que no són tan perilloses per al sistema? A l'estat si una noia arriba a casa seva a les dues de la matinada per haver estat ballant en un club i això crea un conflicte familiar, què li interessa? . El que sí li interessa és que aquesta noia en lloc de ballar sigui una contestària política que actuï i obri en contra dels interessos estatals. Els joves es dedueixen d'aquest pragmatisme i hedonisme de la joventut actual. Qui els ha ensenyat, però, a encor i actuar així? Sensil·lament, les estructures econòmiques que han creat indústries dedicades al consumisme juvenil i els canvis que han motivat la participació i incorporació al treball dels joves en la societat i, lògicament, llur ràpida emancipació econòmica. L'ha o mancat a destruir el mite de l'"etern fill de família", la vida del qual era, abans, tan regulada als seus des-

31
rés de canar-se com abans de **Bar-ho**, fins d'una concepció her-
mètica de la família com a **clon**, resultant a una ideologia i in-
teressos de casta.

Vivim en uns moments **necrofílics**. Tathom vol signar actes
de defunció: mort de Déu, **mort dels** pares, mort de l'afectivitat,
mort de les ideologies... **Fins ara** els déus eren adults, vells i,
de vegades, amb llargues barbes. En la dècada dels seixanta ha -
sorgit una nova mitologia, **nous déus** en la Humilitat, déus joves
i bells (en estètica, almenys, **hem** canviat).

La gent hi és farta de **tragedies** i de melodrames, parla so-
bretot dels joves. La gent **desitja** viure amb moltes passions i -
condicionaments, al seu estil i manera. Hi haurà en tot això mol-
ta anarquia vital i de manca de conscienciació pregon, però, des-
prés de segles i segles d'opressió, i després d'aquesta i oficial-
ment i tranquil·lament, El "Poder Jove" bé pot permetre's una mica
de "repòs del guerrer", si és que reposar-hi és encara possible.

I N T E G R A C I O .

A què venen ara.

Juventut.

encant d'ecarar de la vida?

Què et porta a la lletja?

Enten tranquil·la els majors

i tu vens a ferir-nos, revivint

els més tímids, com és impossible.

tu vens per a ferir-nos les imaginacions.

(Jaime Gil de Biedma: Himno a la juventud)

Jo he nascut per a ser eternament jove.

Si algun dia deixes de ser-ho, no és

d'estranyar que em suïcidés.

(Paraula d'un jove valencià de 18 -
anys).

1. CRÓNICA D'OU CAMP.

La guerra civil espanyola, o gairebé seria millor dir-la la Spain's Civil War, del molt de profit historiogràfic i polític que han tret d'ella els espanyols en general, havia deixat un costum d'irracionalitat que es plasmava en el comportament personal i col·lectiu, en l'ètica personal i col·lectiva. Els anys quaranta es caracteritzen en la reconstrucció de la red a través dels rivals i en el record d'alguns hi ha el clar record de la victòria aliada a la Segona Guerra Mundial.

(Manuel Vázquez Montalbán: Crónica sentimental de España.)

Tant els escrits dels "maestros" com els novs llibres catalans (que creixien en nombre) i els nous valors literaris de la cultura catalana han reflectit en llurs llibres (novel·les o poesia) l'ambientació i condicionaments en què va desenvolupar-se la infància de la generació nascuda durant la guerra civil, tant una mica abans, o a la immediata post-guerra.ací vam viure el context particular "neo-realista" abans que vèssim en les novel·les el nom que protagonitzava "Ladrón de bicicletas" de Vittorio de Sica. Una vam avançar, en tètriques experiències, a la infància i joventut europees, que es caracterien poc dels rics, sense saber bé perquè quedàvem tot allò, els horrors de la segona guerra mundial i la tristesa de les seves següents etapes de reconstrucció.

No creiem pas que la visió d'algunes macro-crucianes (l'entrellament dels adults "jugant a guerra") determinés l'existència total d'una "generació perduda", si entrem aquesta com una font majoritària de "desclaraments" i d'"outsiders".

Sans dubte, per a un nen manquen de sentir les necessitats, els bombardeigs, els assassinats o els canvis de concepció. Però en la post-guerra els adults (vencedors o ciutadans) eduquen a la infància en una ideologia i ètica justificadores del bel·lisme: necessitat de defensar uns valors religiosos o polítics, i l'entrellament de la contesa fins del consegut antagonisme maniqueu "bons i dolents". En suma, recórrer al repetit sofisma (crac que del jurista Marc Graciano): si vis pacem, para bellum ("si vols la pau, prepara la guerra"). Moral de la lluita i del sacrifici, necessitat de pagar una alta factura per a ser feliç (si és que hi arriba o arribarà), o, com d'ia aquell príncep àrab, amic de Laurence: "per tenir jardins a Córdoba cal lluitar". Els herois dels contes i del cinema se'l passaven molt malament fins arribar a aquella final en què hom regreava que "van ser feliços i van menjar perduts".

L'educació d'aquesta infància de post-guerra va gravitar sobre una forta tendència pseudo-masoquiàtica. Abans de res, se li va presentar la part més bàrbara de l'axiologia religiosa: la por (pés

de Xàtiva: 'Aquí es més tan purs (malgrat tot, diríem) de quan
són infants'.

Vida següent a dins del reformatori (encara que a l'època de
col·legis de menors, molt encorcats en aquell temps per les ma-
res de família, i sense que també ara), vida reglada tota fins al
màxim, austeritat integral... I així ens anàvem a raent cap a la
majoria d'edat. Les restriccions alimentàries, el racióament, l'auto-
disciplina constituïen fets habituals. Aquesta gestió es va fer al
seu pas de la infància a l'adolescència. No s'havia solidat de tant
la fam, les pel·lícules de l'època menjades a dat molt, rimerança com
a menjar exquisit, el pa de cassia o l'oli de soja en teuletos que
semblaven xocolata.

Se'ns seguia educant en els mites d'una Espanya invencible.
No havien baixat internacionalment. Tant se'n valia, dir
se trobava l'urto, feta bocinallera per la guerra acabada en aquell
temps, una guerra mundial en la qual la nostra infantesa no va
prendre part ni en les declaracions de guerra ni en cap dels
Roma-Berlin-Tokio, ni en els anys durant el seu desenvolupament, malgrat
el filogermanisme de gran part de la població adulta. En realitat, -
les bombes atòmiques sobre Hiroshima i Nagasaki més que no pas un
monstruós i criminal genocidi ens van semblar una "machada" d'a-
queixos "tipos" tan simpàtics que eren els americans (almanys i així
se'ns van presentar al nostre agraïment encara infantil, en l'abun-
dant profusió de filmografia d'exaltació i propagandisme bèl·lic
que, com a gènere cinematogràfic, va començar a arribar a les
pantalles, per aquell temps) i, per suavitat, el començament d'una
nova èra. Els professors ens van explicar llavors, sense tenir-ne
cap justícia, en què consistia això de la descoberta de l'àtom.

Per les emissores les cançons del nostre musical camp s'er-
van de fons a la vida dels adults, dels joves i dels nens. Nina
Seli, Machin, Bonet de San Pedro, Jorge Sepúlveda, Lolita Gorrio,
Mary Marcha, Franz Joham... Als cinemes de barri, el camuflatge
per a veure pel·lícules no "talpades" s'endevina molt més fàcil:
'Recorda', 'Esmeralda, la zingana', 'El blanquero', 'Madona Curia',

Entre a mi amador i els films de Marvin La Roy sobre la conyo-
ni univers...

La festa nacional era preferentment diumenge i de rics
del diner: fútbol i toros (junt al panem sem ra els circenses).

I nostre gran mite taurí, Manolita, moria a l'estiu de 1947. I
els mites folklòrics de l'Espanya de pandorata, en discos o in per
son creaven tota una subcultura musical sua, a través de les lle-
tres, seria molt interessant estudiar.

Vam entrar a l'adolescència vivint una subcultura de barri.
Tot hi tenia sentit, en una concreta estructura urbana: la parada
on es compraven castanyes, moniatos o carabasses torrades, per a
berrear (els "chupa-chupa" s'riberien de rics, aleshores es xu la-
ven girulís, regalèssia o pur mor), el cine sovintejat els dijous
per la tarda o algun jardí proper, on la colla tenia el seu quar-
ter rodair.

Havien estat molt viguats, col·leccionaven cromos de "fúclé"
i barenaven en en xocolata. Alguns costums s'observaven, en la vi-
da familiar, com a ritus ancestrals: el ric del rosari, la visita
als cementiris per tota la Santa, la reunió del clan familiar al
ma jar de Nadal o l'estiusig en un poble montanyenc, en la ciu-
tat, a base d'estalviar-ne com ara- el llarg de tot l'any; no
parlem de celebració de santa comunions i bodas: suprema exalt-
cions de la convivència familiar.

La ciutat començava a descobrir-se més amplemant: giravoltes
amb algun amic, germà o cosí, al "barri xinés" o als peus cafés re-
sidus del "bataclon" dels nostres avis (cafés-co tanta se'la droia).
La dialèctica virtut (castedat)-vici (sexe) començava la seva cri-
si. Els ocalls ja volien volar-hi. El mite "Gilda" (Rita Hayworth)
va constituir un creusser eròtic important. Abundaven els pirs o
més exaltats i obscurs (repressió sexual del "mecanisme") a l'ac-
triu en la seqüència en què, molt ondulament, però també amb un
erotisme que avui sembla fred i, fins i tot, estètic, cantava i ba-
llava una mana de bot re-rumba, titulada: Amado mio. Formatrix el
 sexe continuava la tot la gran zona prohibida i misteriosa de la
vida.

La mitologia religiosa **imperava**, en tot el seu esplendor; la **religió**, concentrant, al **jove** **discipulant** **màrtir** de l' **resurrecció** com a un **prototipus** de la **"forjadora"** en la **formació** dels **joves**, i les **missions**, abundants per **aquella** **tema** d'actes religiosos a **ciutats** i **pobles** (ensem en el **Congrés** **eucarístic** celebrat a **Barcelona**) ens **reguiria** **radicant**, com la cosa més evident i **obvia**, que la **finalitat** de l'**existència** consisteix en **servir** a **Déu** i **guar** per al **mal**. Però en **aquella** **consciència**, **emotivament** **almany**, les **primeres** **besies** de **respirar**, d'**ésser**-hi **lliures**, d'**escapar** de tota una **monstruosa** **superestructura** que havia **reglamentat** la **vida** fins al **mínim** **detall**. Ja se **començar**-hi a **desbaratar** l'**aparell** **administratiu** cap als **mitos**. **Ésser** tant els **joves** com els **adults** sembla **haver** **desat** que els **ideals** són **lliures**, segurament **arquè** **tenen** **fama** i **diners**. No hi era **el** **trany** que el **triunfalisme** **burgès** en què se'ns havia **educat** **"cal"** **un** **algua** **moral**, **duet** i **desent**, però també **cal** que t'**obria** **per** a **volzades**, **triumfe** **com** **igra**, no hi era **el** **trany**, **doncs**, que en **aquelles** **condicions** **conèscem**, de **vegades**, que la **felicitat** **sols** **podia** **ésser** **assolida** **vivint** el **cin** i, **per** **conseqüent**, **tenint** **diners**.

La mort del fènix

Una generació **educada** d'**aquesta** **manera** **acaminava**, per **necessitat**, **allevat** d'**excepcions** cap a una **ràpida** **integració**: hi era **destinada** a **tenir** una **jovenut** **molt** **curta**. **Matrimoni** i **activitat** **professional** es **representaven** (també **avui**) com l'**estat** **perfecte** i les **metes** **essencials** de l'**existència**. Els **començaments** de la **dècada** dels **cinquanta** van **constituir** una **ràpida** **marxa** **versus** la **integració**. **Calia** **fer-se'n** **adults** en el **menys** **temps** **possible**, **malgrat** els **peres** **seguirien** **reglamentat** **punt** **per** **punt** l'**existència**.

El **sistema** **educatiu** **continuava** en l'**apogeu** de la **reglamentació**. L'**entrada** a la **Universitat**, **representada** com a **camí** **eterna** **plena** **matar**, era **qualcosa** **així** com l'**inici** d'un **catecumenat** al **temple** de la **Saviassa**. Les **claudres** hi **funcionaven** com **autoritaris** i **dogmàtics** **feus**. Era **comentada** la **frase** (fins i tot amb **simpatia**) d'un **catequè** **valencià** que **aconseguia** a **dir** en **classe**: "No **altres** els **co-**

vic...⁴ Han valorava com models de perfecció els "columnes brillants" (els que acumulaven "matrícula d'honor") i hom ensava que la millor sortida professional consistia en fer oracions, en sacrificar-se la joventut, convertint el cervell en una biblioteca de temes e russes de memòria, per, així, conquerir i assegurar en la vida un canonicat que suposés ar a la porta de l'existència una granida garantia de seguretat econòmica. A la influència d'un reforçament d'ultra-dretes i de mentalitat de laril (aleshores no s'era reva encara el terme "reaccionari") es donaven, assemblant qualsevol indici d'esquerriisme juvenil, les forces operants en el recinte universitari: l'olanga (a través de l'obligatori Sindicat de treball Universitari) i l'ús de Dai per memòria als seus aristòcrates i les tristes estoles amb l'element estudiantil, reparant per als seus aristòcrates, una quintaessència d'èlita, - un futur colluernerador. Una prova de la sapralització d'aquesta "anti-esquerriisme" és, per exemple, l'anècdota que el ciclus de la Universitat de València ve tenir lloc en Via Crucis i que quan els russos van invadir Budapest, i s'hi llavors al favor d'afavorir a la salvació i alliberació d'Hongria.

La música com (boleros principalment) i els ritmes sud-americans ambientaven els balls diumaques, i una vocalista, flavore, ja anunciava a través d'una cançó les futures mass media audio-visuals ("La televisión/ pronto llegar/ Yo te cantaré/ y tu me verás"). A Amèrica es ballava un ritme trepident. Ací (no va produir guirabéim acts) va arribar mitjançant un film on la noia Barbara Stanwick sapralitzava a un baratí filòlog (el bonàs de Gary Cooper) bellant amb molta goardia un bonic-bonic.

Malgrat l'axiologia sapralitzada que precedia l'existència, la gent i, per su cost, els joves, es divertien, referentment a servis d'educació institució d'erotisme legalitzat que és el ball: "guataques" en cercle balls en indrets del barri (on amb mentalitat de soldat hom ensava que les "dones", vingudes fins al moment d'abandonar, constituïen l'element més fàcil per a divertir-se; encara no s'era reva les paraules "l' i "ligua"). Les experièn-

cies sexuals com les no eren encara possibles sinó ho eren amb prostitutes. El fet que, en l'any 1953, se suprimís oficialment la prostitució no va produir cap d'alarma. La prostitució va continuar, continua i va, descontroladament, en augment, dia a dia. Les 'barries xineses' a Barcelona i València han deixat d'esser-hi ghettos per a estar ara llurs tentacles per tots els cantons de la ciutat (sols ha canviat el nom: als antics bordells o cases de 'tolerància' avui se'ls pot dir, molt bé, clubs, whiskeries o bars de cambres).

A diferència del Principat, València (parle de la seva burgesia) ha esguerdat sempre cap a terra indiana, cap a Madrid. Els dels elements d'aquesta generació de post-guerra van apar-se'n a la capital amb llurs llicenciatures tota al brag a ravar la sort, i intentar emular tot un sequici de valencians que hi havien triuflat. Les figures del 98 es consideraven el 'no va més' del progrésisme intel·lectual i l'avui petit Ortega y Gasset era el 'curriculum mestre racional', el que donava i tenia solucions per a qualsevol problema.

Als cants d'un llunyà 'Poder Jove'.

La crisi de valors a Europa és evident, se'ns diu. Anticament arlar-hi de l'existencialisme i dels existencialistes com si es tractàs d'un fenomen cultural exòtic. I això podia ser filosofia? Era possible escriure novel·les o obres de teatre amb intencions filosòfiques, als cants de Saint Germain de París? Ací seguim cantant en la fase aristotèlica-torista, a una Espanya Catòlica, Catòlica i Romana, i al sanyer Jean-Paul Sartre hi cabem als cantons de la metafísica, a més d'altre, en tipus molt bohemí i rar. El prejudici cap als existencialistes era manifest (com avui encara vé cap als hi ha): gent mal vestida, que no se lava i que descuore la seua higiene ca il·lar (començaven ja les barbes i l'arrelona, mentre el Marlon Brando de La ley del silencio imitava un estil de pentinar-se sense ratlla i cap davant i rascindint d'aquella porquícia del fixador que va embrutar els nostres caps de nens i d'adolescents. Aquell estil de pentinat donava una mica de arc-

41
gut amb els seminaristes). A més (segons existencialist) hom co-
rria el risc que li entrassen ganas de suicidar-se. Hom d'aconse-
llia l'estranyar de Camus, se'n deia que també a Unamuno calia
incloure-lo en l'existencialisme i... ja n'hi havia prou. Qui es-
ra capaç de llegir-se llibres com Ser i temps d'Heidegger o El
ser i el no-ser de Sartre? L'index de llibres prohibits era un
factor que calia tenir-ne en compte i, o més a més, la censura -
in odia l'entrada de tota aquesta literatura i filosofia, qualifi-
ficada de "negra", "ververna" i "noiala".

Un mitjà jove i molt rellevant d'aquell temps (segona mit-
tat de la dèc de la cinquanta) el va constituir François Sa-
gen, demostrant que es podia triomfar a aratzenament i guanyar
any, guanyar molt de diners, amb una novel·la com Bonjour tri-
tesse (que avui ens sembla espantada i que aleshores es trobava
er els joves i escandalitzar els adults) i tot allò contra hi e-
ra una estudiant a la qual l'havien ens és la filosofia. En a-
quest rimera i clon de joves que triomfen, Adrián i Martor a
Juan G. tiolo amb ja tres llibres a ses esquenes (Jungos de no-
nos, Quelo en el paraíso i El circo) i amb la vintena mal ultra-
passada, i Michel del Castillo que havia produït un col·lectiu in-
acta internacional amb la seua novel·la autobiogràfica Janquy. -
També era possible triomfar sense fer oposicions i poder com par-
se un Jaquer com François Sagen,

Anava esclotant a miques el forer per viure. No havien a-
ssat una tres il·lustres escoltant una sèrie de galimaties idiosin-
t.s., ritualisme abstractes, mit s religiosos i polítics, que
bata moralitat; el boicot Internacional, però, ja havia canelós.

ram amics dels americans i havien estat admesos a la ONU i els
diplomàtics estrangers havien retornat a les ciutats de Ro-
drid. Era interessant posar-se a nivell europeu. Els alemanys e-
ren fent el seu "miracle" i ara calia obrir les portes. Posar-se
a nivell i m'ha portat del marcad i la pandria. L'economia e-
nava a començar a obrir-se (una contradicció més del co i-
cionalisme) a qualificar la estructura moral d'antalequies i iri-

tunda en què se'ns havia **eduat**, a base de **sermons** i **incursions** **conscients**.

hi industrialització al sector agrari. M'he obrert
li les portes a Europa. També, almenys, un mar molt blau i, so-
bratot, que ix molt al "anyal" del qual tant, però Luis Aguilar,
una de les seues cançons per a conum d'a llú, un "llú" que anava
a cedavanir al quídem així com "la gallina dels dos fers". Com
volia anomenar una cura, sitxaria q' a a no continer cap "llú" at
que cura a corba als "irius", però també calia pensar a "la
"solera" (fin "solera" sola ho l'he fet per les "mèriques",
i quan, al llur bon diners, personatxos com Garçó, "Solera",
nolets, Luis Aguilar, Domínguez, Lola Flores i etc...etc...).

El cine es aquí abandonava el muntatori de la història i llençava el supramite **eròtic** de la **Scritisme** (enllaç, social), segons el **qualificatiu** de Terenci Moix. El **qualificatiu** **eròtic** de modo (com si hem tingut un **marbó** i **necrofília** d'una **renguarda** el, el **correr**, cap a un **estat** **qualificat** de **glòria** o, **simplement**, de **millor**).

Els germans més petits de la generació de la "Segona Guerra" -
 (aleshores amb el batxillat a punt d'acabar) van descobrir que
 calia "euro-citizar-se" i "democratitzar-se" no tan sols teòricam-
 ent sinó a través d'una praxis de convivència. Això era possible
 durant l'estiu a la platja de Sant Joan de la frontera que, tot
 ho donant, de les angleses que són molt fredes, de les franceses
 que tenen poc d'atractiu, llevat d'excursions, i de les alemanyes
 hom n'observa les coses més fantàstiques. També, amb una res-
 cindible treure's al "passaport i "viure Europa", visitar el Moulin
Rouge o Pigalle (el Museu del Louvre ni s'esmentava), anar a veure
 que París és la ciutat de la llum i sempre està de nou, i tan-
 bé entrar a llegir una monedita a la fontana de Trevi i con-
 xar aquells dolços paradisos que, segons la propaganda turística o
 el llibre com Three coins in the fountain, devia ser Itàlia -
 (amb visita al Vaticà i audiència papal inclosa). També
 alguns que es feien de la Tuna Universitària, tot i que no ho i

de tocar més que la pandereta, i prou m'ame t, per a així poder viatjar amb relatives facilitats econòmiques.

Alguns falangistes joves es esgarraven amb la l'arquerra (més d'un de València va arar en el marxisme-leninisme) i d'altres joves van començar a convertir-se descaradament en "homos del sexe", a portar a la ràstia la teoria que la dona és igual a l'home i no és pas una qualsevol i de l'estulla ajuntada amb qui li vinga en gana.

Van iniciar-se els trencaments familiars. Joves que heretaven de viure l'estiu a casa i allargaven l'estiu a l'estranger per a "viure la bona vida". Els "Oliveri" d'aquella època no eren pas tan tristes i intel·lectualitzats com l'"Olivier" protagonista d'"Onades sobre una roca deserta", de Francesc Solís.

Fins i tot, van tenir que improvisar la diversió. El curiisme era una font importantíssima de divisió i els estrangers no venien en raciacament, a més de cremar-se amb el sol a panyols, per a buscar el ricari o llegir biografies sobre els nostres milers nacionals. Venien a passar-ho bé. I qui ho passava bé tornava l'any següent. Les platges havien de convertir-se en un cabaret. Ben muntat i atretiu, i sense sexualitat els cabarets esdevenien indrets molt avorrits. No podíem importar de França aquelles "milícies fonogràfiques" on proliferava el nudisme, ni tampoc els espectacles obscurs del vaudeville francès; va importar-se, de moment, música italiana i americana (cançons del festival de San Remo: Modugno, Claudio Villa, i els primers èxits d'Elvis, el rei del rock, ritme que ja ballaven els joves espanyols i que va acompanyar l'exiliació de l'emancipació juvenil), i amb tota l'ausència que hi havia certes possibilitats que es obrís la via democràtica i que hi arribés el pèrtic d'un boom econòmic i de la conseqüent felicitat, la joventut va descobrir que prostituir-se als carrers d'el lliure, resultava un negoci molt rendable. Hom vivia la dolça vida i a més es disposava de diners (en francs, marcs o lliures). Donava el mateix alienar-se així com metant-se a treballar. El negoci d'hostaleria va produir una immigració durant la tempesta es

44
tuença de joves d'altres **regions** (hon quan avia un sou, hon men-
java bé i sempre existia la possibilitat d'aventura randòlica e
econòmicament).

A la vida se li va posar **nuèva** violenta. Els adults afirma-
ven que aquelles belles eren **propis** de gent e il·lòtica. Els joves
s'estilitzaven. Iniciava el **canvi** bio-anatòmic cap a l'"unisex".
Els nits masculins aboïncia de **pèl** mafi; e les noies, unes pro-
fusions corbil·línies. Alguns **separien** que això era degut a l'ali-
mentació de la infància, a base de "borgón".

Un nou eretisme s'aproxima també: el masculí. Fins aleshores,
llevat d'algunes excepcions (recordem el nite Rodolf Valentino),
els la dona havia estat un catalitzador crític. Els nous déus de
la humanitat, creats i sustinguts per una poderosa barina acadè-
mica e carixien com "verdella d'or" d'una joventut que recone-
xadorar uníson, substituir els déus abstractes per déus de carn
i d'os. Les **fangs** dels cantants, dels conjunts i artistes de cinema
constituïen un fenomen sociològic molt interessant. L'arribada
del cinema i els disc. A través del disc s'admirant l'ídol
personalment se submergien històricament les frus racials d'una
sexualitat deformada i insatisfeta. El "machismo" començava a en-
trar en crisi en aquest acte, a través d'aquest d'embriment -
del **sex-a-gal** del, fins llavors, sex fort, un sexe en bon de
l'ós s'havia dit com "quant més lleig més fermós". L'estètica cor-
poral havia deixat de ser **jurisdicció** i privilegi exclusiu de la
dona. Els joves també s'adonaven de la necessitat d'anar al·lindats,
d'apar-hi ben vestits i de fer el possible per semblar atractius. I
aquest tipus de mal ambigu, on l'estètica juga un paper important,
ha substituït l'antig "Don Juan" sense relació amb la baralla i
un aventurisme infatigable.

II. ENGANYS I ENCANTS DEL MON POP.

Una generació es reconeix en certa producció musical, no l'emptra sols, adonem-nos, l'assumeix com a bandera, de la mateixa forma que altra generació assumia el jazz.

(Umberto Eco: Apocalípticos e integrados ante la cultura de masas.)

... Perquè entre els sentiments populars de sempre i una concepció pròpia del poblato afavorida per la indústria que ho organitza, ho fomenta o ho deforma a la mesura dels seus interessos, el "pop" s'enriqueix com el - llegat més genuí del nostre segle. Pot agradar-nos o no, ens correspon, però.

(Terenci Moix: "Los "comics". Arte para el consumo y formas "pop".)

Del popular al pop

Examinar el món pop, en general, o des d'una perspectiva -- concreta, implica el mateix no desatendre pas el fenomen del consumisme ni oblidar la mastodòntica i polivalent mitologia del nostre temps. Com afirma Tereñi ~~Reix~~, "el concepte de 'popular' que és una resultant d'un art fet per i des del poble, es transforma en una invenció absolutament original i genuïna del nostre segle, una convenció resultant de fenòmens tecno-econòmics, que requereix de la revolució econòmica de les classes mitjanes per desenvolupar-se plenament. En aquest aspecte, el cine, el comic, la televisió i la cançó moderna -- en un sentit de consum i de subjecció a l'ideologia tecno-econòmica que sols s'expliquen en el nostre segle -- són les manifestacions més genuïnes d'un nou concepte de l'art, al qual sols un apropament romàntic sobria veure restes de l'antic -- concepte de manifestacions "populars".

La cita és el suficientment clar per advertir que el pop no pot identificar-se amb el que anteriorment s'entenia per popular. El pop és creació burgesa i, a través de la força expressiva dels mass media actuals, opera no sols sobre la classe mitjana com a principal destinatària (per ser també majoritària), sinó sobre totes les classes socials, però en un intent de massificació-denominador comú, car l'"alta cultura" correspon a unas èlites intel·lectuals ^{principalment} que ~~està~~ al servei de la classe dominant ~~avui~~. El popular antès com folklòric o com els historicistes almanys explicaven: "manifestació espontània de l'esperit del poble", s'ha deformat, i aquest fenomen artístic-cultural no cabria entendre'l desconnectat dels processos econòmics, el nostre segle, propis del neo-capitalisme, dels sistemes de producció i distribució, de la revolució electrònica, de l'auge de la publicitat i dels mitjans de comunicació social i del desenvolupament tecnològic i tecnocràtic. En suma, en intent de la societat actual i de la total automatització i mercantilització de l'existència per a assolir una pseudo-comunicació a través d'uns mass-media que ens ofereixen i-

dèntics subproductes per a tot⁴¹hem. Potser la situació límit la trobem a la novel·la de Ray Bradbury, Fahrenheit 451, duta a la pantalla per François Truffaut, on se'ns presenta una civilització totalitària en la qual la creativitat i la cultura del llibre són prohibides i on el ser humà viu la seua més pregonera solitud, immers en una massificació absoluta i sota l'esclavitud d'una mass media que el condicionen i deformen.

+ + +
Anem a concretar-nos tot seguit en com els mass media i les creacions del pop han influït en la joventut del País Valencià i el grau d'identificació de la mateixa amb aquest nou "món" o noves maneres de vida ~~que~~ determinats booms econòmics, a partir especialment de l'inici dels seixanta, han anat operant ací i a qualsevol lloc dels països del bloc occidental. En aquest tipus de joventut integrada que, malgrat les seues rebel·lies, s'identifica amb les manifestacions operades pel sistema i que se submergeix amb alegre conformisme en els nous mètodes d'alienació, compremem a la joventut tant burgesa com treballadora. Difícil - és de dir, al més com a València-ciutat, una delimitació clara de l'estratificació social, però, malgrat el tema siga suggestiu, no ens preocupa gaire del fet, a efectes del nostre estudi, com no verifiquem l'anàlisi dels diversos tipus de joventut atenent a la classe social a la que pertanyen, sinó més aviat a llurs actituds psico-sociològiques, a llurs comportaments, a llurs mòduls i patrons de coneixement i a llur pertinença a determinats subgrups i subcultures. Verificar l'estudi des de la dicotomia joventut burgesa- joventut proletària no hagués estat la millor elecció de perspectiva. Dissatisfadament, el jove com l'adult proletari, són en general integrats, per raons força elementals, el mateix que la burgesia. El fenomen de l'oposició o de la cantarella de potencial revolucionari en la nostra conjuntura -i més atenent a la joventut- no es correspon a una classe social determinada. Hi ha oposició com integració en tota la gamma de l'estratificació social. En aquest capítol, doncs, tan integrats i identi-

ficats amb el seductor ~~món pop~~ poden trobar-se joves burgesos -- conservadors als que això de la "protesta" no els va el més mínim, com joves obrers, bé de classe mitjana baixa o de proletariat, que per manca de conscienciació, són tan integrats en el sistema, tant a llurs hores de treball com en llurs hores lliures, quan bèn vertits, com qualsevol "fill de papà" merxen al club de moda i s'identifiquen amb la joventut de totes les classes socials. Inclús en aquells ambients (Stop a València-ciutat seria un dels locals més típics per advertir el problema) - els burgesos i el obrers fan molt bones molles, es consideren molt iguals tots ells i molt units, malgrat siga superficialment, en la realització d'unes mateixes semiòtiques: ballar sota els llums psicodèlics, beure a la barra, xerrar d'intrascendències o dedicar-se a "ligar" amb l'element femení, estrebar o nodir. - Tampoc, repetim, no es diferencien quant a l'aspecte. A qualsevol estrat social la identificació amb el món pop opera idèntiques aparències: pel llarg (molt abundós actualment entre els nois obrers o de zones rurals) o tretges i vestimentes d'última moda, car la pertinença a aquell mini-univers suposa l'acceptació absoluta d'anar-hi in quant a roba es tracta, independentment que un treballador tinga la necessitat d'estalviar més per a comprar-ne a les boutiques que un noi burgès fill de pare socialista. No oblidem pas que la venda a plaços (extensiva també al vestit) facilita ràpides adquisicions dels objectes apetits i que el consum, almenys a aquesta petita nivells, és adreçable per a tothom, amb o sense contrapartida. Viure al món pop, després de tot, és desitjar viure en les evasions i els somnis d'una vida fictícia, com contrapunt de la realitat quotidiana: mics hores de treball que s'han d'entregar al sistema. Ja no es tracta de veure la mateixa funció d'òpera establint gradació de localitats i preus. Els cúbics juvenils han operat la massificació. No hi ha localitats cares ni barates, ni compartiments setenats per a ningú. A la pista tots poden ballar, qualsevol que siga l'status social o situació econòmica en què es troba ancorada la família.

Es tracta d'aquelles ~~pseudo~~-experiències d'adsequibilitat i d'igualitarisme democràtic ~~operades~~ per la societat de consum: "tot i tothom en el jardí", com diria el dramaturg Edward Albee. Uns, perquè en el "jardí" van ~~mèixer~~, i uns altres, perquè l'accès al "jardí" en determinades hores els identifica amb la classe dominant o amb la gent acabalada i perden així llurs possibilitats de conscienciació i d'activisme revolucionari.

Aquests joves proletaris que ballen vestits com a burgesos a la pista dels clubs ~~psicodèl·lics~~, nictificats en una massa juvenívola polivalent i cosmopolita en les nits d'estiu, són conservadors. Viuen molt feliços i si de vegades protesten és perquè voldrien guanyar més diners per a així tenir-hi accés a un major consum i poder elevar-se en l'escala social. No oblidem que una cosa són les reivindicacions de l'obrer dins d'una lluita de classes i amb un desig de justícia social per a tothom, i altra, aquelles reivindicacions per estar millor del que s'hi està, però efectuades amb un esperit tan egoista i conservador com el del mateix burgès quan també protesta o reclama alguna cosa, és a dir, reivindicacions en funció de pujar més a la piràmide, qualcom pogut, com vauem, els ~~desigs~~ dels ~~borat~~ valencians, que des de llur origen rural i de classes mitjana desitjarien ensumbrar-se al cim i ser elitíssima burgesia. Sols actuen en funció d'interessos individuals i d'èxits personals (cadascú té el seu mòdul i les seues aspiracions) molts d'aquests joves integren o tot el més - pseudo-rebels. Acomplixen una funció dissolvent quant han acceptat i implantat novetats i tot canvi acostuma a tenir-ne la seua part positiva, però també són la conseqüència i les víctimes de tota la confusió i corrupció que el món pop i els mass media han operat per a drogar les masses i desvirtuar llur esperit de ~~lluita~~, submergint-les en un gregarisme ja no tan popular com el del pop et circense, però sí més mecanitzat, estètic i agradable, on l'aire acondicionat, les begudes d'importació estrangera, la música electrònica i els llums ~~psicodèl·lics~~ es combinen admirablement i --- creen la sensació de tenir-hi quelcom que no en té pas. Hom viatja en el món pop com si es disposés d'un definitiu passaport a la felicitat.

tat. Després venen els paranyes, els enganyys i els desenganyys, perquè, malgrat que els mass media i la música moderna siguin canviants quant a formes i continguts, l'essencial és sempre el mateix. Submergir-se en el món pop suposa viure un idem progressiu una nit i totes les nits.

Deixant a banda el pop dels mass media, que afecta a tothom a través del cine, la publicitat, la ràdio, la televisió..., el pop juvenil podria localitzar-se a les boutiques per a joves, en determinades cafeteries (on el públic és més aviat jove que no pas adult) i, sobretot, als clubs i discoteques, abundantíssims - al moment actual a València, a Castelló, a Alacant i a nombroses localitats tant costeres com no. Localis en especialment en estiu i aprofitant les festes dels pobles, els mitges musicals i la recita d'ídols del món pop desfilen in person per a consum de tothom. Una prova que el món pop també s'ha introduït a l'estructura rural i no és tan sols un fenomen típic de l'explosió urbana del nostre temps.

En aquest món, els slogans publicitaris efectuen un reclame multicolor, variat i perpallajent com el dels llumines als indrets cèntrics de les ciutats: el consum d'una determinada beguda ens -- pot fer descobrir "la chispa de la vida" o quelcom ben simple que abans de Colom es desconeixia, que el món és una gran taronja "donde se puede ser feliz" i des de viure "la vida color naranja" fins a descobrir un "amor salvaje" o els inefables plaers de l'afaitat, tot és possible.

No cap dubte que la ràpida identificació de la joventut amb el món pop ha operat també reaccions enfront del mateix, en altres sectors juvenils, així com la creació de subcultures i de noves semiòtiques. Això explica que a una ciutat com València, on a arrentament sembla que res no passa mai, passa de tot, i siga possible parlar d'una polivalència i d'un flourissement de moviments i subcultures juvenils.

La cultura de masses de cara a la joventut.

Seguint la coneguda distinció d'Umberto Eco, diríem que els "apocalíptics" s'aglutinaven davant del fenomen de la cultura popular

de la societat de consum de masses occidental. Els "integrats", en canvi, sostenen que mai la cultura no va estar patrimoni de tanta i que al nostre temps és el millor de tota la història en aquests aspectes;

Les enquestes i el tracte amb aquests joves burgesos i amb aquests obrers aburguesats revelen que manquen de posició enfront de la cultura. Son sàmples receptors d'aquesta cultura de masses creada per la indústria i llançada a través de mitjans de comunicació social, preferentment audio-visuals. D'aquí, que en els clubs, malgrat y trobem en ocasions universitaris, aquests no constitueixen el públic habitual, sinó aviat es tracta de joves, siguin de classe mitjana o proletària, que treballen en els més diversos oficis i alguns en professions típiques per a joves, encarregades a la societat de consum (per exemple, als mateixos clubs hi ha xicots que treballen de disc-jockeys i xicotes de gogo-girls, cobrant aquestes sobre cinc-cents per hora per moure's sense aturador-se, al ritme de la música, sobre un podium o benovent a alguna gèbia d'orada). Quant a estudis, el tracte de joventuts amb, com a més, el batxillerat elemental o amb estudis no universitaris: idiomes, secretariat, mecanografia, en fi, tot aquests amplis alumnes juvenils que nodreix les escoles privades, especialitzades en determinades ensenyances tècniques i també en aquests col·lejos de castra que se denomina "cultura general". Joventut que anys darrerar sovintajave als balls diueners de barri o realitzava guateque a cases particulars i ara es massifica als discs festius o diàriament a la sortida del treball als clubs i discoteques.

La cultura l'entenen com a simple preparació de cara a la possessió d'unes coneixements ~~concretes~~ que possibiliten un treball beneficiós: ser comptable, o taquimecanògrafa, per exemple, o -- nous estudis com marketing, publicitat o relacions públiques.

No descarten la lectura, si bé l'ligen poc. Generalment tipus de llibres i autors que podrien anarar molt bé a la mid-culture, per exemple: novel·les de Morris West, de Carl S. Luck i, per suposat, tota l'àmplia gamma de publicacions on la imatge

predomina sobre la paraula escrita: foto-novel·les, còmics, revistes d'actualitat amb tot el bavardeig sobre els mites musicals, ci nemotogràfics... etc, etc.

La manifestació cultural del món pop amb la qual major identificació hem patida, és la ball·sa. No oblidem el paper que juga l'aferició dels mites musicals en la ment juvenil en general. -- S'alterna tot músic rítmica amb la melòdica, i precisament als locals on se rapiàguen es veuen polaritzats per una música atronadora a tot volum que excita al ball i impossibilita la comunicació, i amb aquesta alternància s'obté estats de relax en què les parelles quasi bé no es balluguen a la pista i, als que venen sense parella, aprofiten per a refrescar-se i descansar, bevint o condint al curvet a plegar-se sobre l'aixeta de l'aigua, degut, sobretot en estiu i malgrat l'aire condicionat, a les extraordinàries quedes després d'una hora de ballar trepidament. No és dupte que la música pop ballada produeix efectes molt semblants als de una sauna. La rapidesa operada per la indústria de la música llançant amb un ritme velocíssim discs nous al mercat evita la identificació amb una música determinada durant un llarg temps. Hi ha hit-parades de temporada que els disk-jockeys repetiran cada nit, la mateixa, però, -- és música que sols els experts de música pop i els discòmans (alguns acudeixen a la secció de discos del "Corte Inglés" per a escoltar novetats, malgrat no compren cap de microsurc o "cassete") coneixen bé, és a dir, sabent de quin cantant o conjunt es tracta. -- En el moment, al club, on aquests imersió musical s'opera més intensament, si bé el desenvolupament de l'electrònica, la proliferació d'aparells com el cassete, el transistor, els gira-discs, les instal·lacions de fil musical, els juke-boxes, etc, han convertit la música en la nostra ombra quotidiana.

A alguns d'aquests clubs no sols s'escolten discs, també hi actuen conjunts i cantants en directe, en tota la variada gama, des de la cançó pop, la folk fins la progressiva. Gairebé diríem que la joventut del món pop fa del ball i de la música la principal manifestació ritual i litúrgica.

Aquests clubs són també llocs també el cine. Malgrat preferir

73
com s'esdevenia fa anys amb els "rebels burgesos", viure ella -
llur pròpia pol.lícula. Acostumen a agradar-les films a emmarcar
també en la mid-cultura cinematogràfica, del tipus, a títol -
d'exemple, de El graduado, Harry el sucio, La llamaban Trinidad
o el cine espanyol del tipus de les dirigides per Jose Maria For-
qué: El monumento o La casa virgen. Viuen igualment amb aridui-
tat la televisió: programes quicicals, sèries, tele-novel·les, ci-
cles cinematogràfics, etc.

Alguns són partidaris dels espectacles de masses, més aviat
el sector proletari: boxa, lluita lliure i fútbol, i aquesta jo-
ventut rabenta les places de toros quan s'organitzen, o la nite
de l'estiu, rec tals de cantants famosos. En la interpretació de
les cançons que més els plauen, acostumen a ballar nombrosos grups
de nois i noies sobre els grans de la plaça, ^{les cançons} ~~acompanyant així amb~~
ball i palmas ~~la interpretació~~ de llurs ídols.

No abunden els que sorten a l'estranger o estiuagen. Aquest
públic assidu dels clubs juvenils acostuma a passar l'estiu a
la ciutat i dedicar-se al "ligue" amb estrangers. Quan els donen
vacances tot el més se'n van a localitats estiuànques com Beni-
dorm o a les Salas, per viure uns jorns no molt diferents dels
que podrien passar sense sortir-ne.

Es gent que no acostuma a pensar gaire al futur. Estan amb -
furor el presentisme, els uns, altres, sense gens, amb drogetes
en un món que els resulta molt difícil per a sortir-hi, car no -
troben un altre per a substituir-lo. En aquest sentit diríem, tot
i que sembla increïble, que el món pop aliena fins tal punt que
crea hàbits contumaces. Coneixem a nois i noies d'aquest ambient
que ens han confecat amb tota sinceritat llur inextinguible vital-
en adonar-se'n que ser assidus d'un club, com cercant una evasió
a la monotonia de llurs estudis o llur treball, no els produïa cap
de felicitat, però, malgrat que es proposaven deixar aqueix ambi-
ent no s'avenien a quina altra podrien recórrer.

uant a creències religioses són els típics representants de
la laització del món actual, així en la pràctica. No han donat
les enquestes un elevat percentatge d'ateus, però a la pregunta

57

una cosa significa Déu en la vida', més o menys han respost: 'Malgrat crega en ell, no compta per a res en la nostra vida'. Caldrà considerar-los estats **pràctics**, bar no sovintegen sacraments, ni acudeixen a l'Església, ni els importa la religió el més mínim.

Tanmateix, malgrat la insatisfacció de molts d'ells, consideren que la joventut actual **és** millor que el món dels adults, tant ha de llur ambient com la resta en general, car malgrat llur conservadurisme, no són pas **reaccionaris** fins l'extrem que menyspreen els estudiants polititzats o els hippies. Creuen que cada tipus de joventut ha escollit el camí que més els convenia o agradava.

Protisme i sexualitat.

No anem a afirmar que **és** un món juvenívol precoç en sexualitat el que hi som assolint, **tingem** present, però, que a e clubs no es va precisament a fer **exercicis** espirituals ni exàmens de consciència ni a parlar sobre el mode de producció asiàtic o sobre la filosofia de Bertrand Russell, es va principalment a ballar a "alternar", i això implica **especialment** inter-relacionar-se amb el sexe oposat. Els clubs són els **loccos** típics per a l'exercici del "ligue" entre joves, per al flirteig i de la coqueteria. En general, tot resta en simples relacions de sociabilitat dins d'un ornat superficial de brams i **dèficit**. En alguns casos -i més si es tracta d'estrangers que venen a **passar-se'l** bé malgrat que calga pagar - els "ligons" **radicals** s'arriba a les relacions sexuals es **orèdiques** o continuades. En general, malgrat les noies **pop** siguin tenint pènic a perdre llur virginitat, abunda la tònica liberal de llibertat i absència de prejudicis. Per exemple, els nois tant per llur aspecte físic, andamis o formes de vestir són molt típics representants de l'**unisex** i a simple vista se'ls pot confondre amb afeminats i homosexuals, estant **així** que aquesta **kindaica** anti-masclota del noi **pop** els acostuma a fer molt atractius per les noies de llur edat, **èdhuc** per a dones **maridades**, car a les platges acostumen a abundar els casos de dones **frustrades** en llur matrimoni, que cerquen aquest tipus de nois **no agressius** externament, malgrat que **psíquicament** acostumen a estar **molt beïts** i **molt vanírics** en les relacions efectiu-sexuals, seguint els mòduls no del "dur" a l'ontic,

ni del 'chulapo' castellà, sinó del lay-boy de casta, astut, fred i calculador.

Separen, és clar, l'afectivitat de la sexualitat. Els averga nysix donar preponderància a l'aspecte sentimental. Per exemple, en la pel·lícula Iuset street reflectint el món pop d'aquesta zona de la ciutat de Barcelona, era clar el contrapunt entre el personatge interpretat per Sara Montiel (la dona que estima apassionadament, malgrat dedicar-se a la prostitució i el món de les verigates) i la fredor efectiva dels personatges pop, tots com el play-boy o els femenins, interpretats per Teresa Gimpera i Immaxx Cohen. Sarà per pose, però en el món pop nois i noies jugen a aparentar ser freds com un tèmpan dag gel.

No pot concretar-se una opinió majoritària sobre els mateixos, en aquests ambients, sobre si hi ha o no prejudicis contra l'homosexualitat. De fet, alguns d'aquests nois la practiquen o són bisexuals, malgrat que ho facen generalment per diners. Més aviat diríem que degut a la facilitat per relacionar-se amb noies o estrelles, no s'interessa la qüestió i àdhuc són reaccionaris enfront del món de l'homosexualitat. No fa molts mesos determinat club homosexual a València ciutat va patir atacs, inclosos violents per part de grups de joves ~~que~~ que identificables amb les bandes de joventut integrada i delinqüent podrien ser considerades col·lectes del món pop, car la immersió que les subcultures de benal han efectuat als clubs psicodèlics és extraordinària, d'aquí, que esdevengui a l'actualitat difícil distingir les joventuts de la desviació social de les del món pop. Tan gubernaístiques en algunes avinenteses són les unes com les altres.

Com a conservadors que són, malgrat que reconeixen la llibertat sexual, ho fan pel simple plaer individual, per a tenir-ne llurs necessitats ben cobertes, però molts sostenen, com llurs pares, que per a casar-se cal cercar-se una bona xicota i que siga verda, que totes les que sovintegen els clubs són "unas cochinas y unas prostitutas", per molt de casa bé que siguin.

Malgrat llurs aparències unisex valoren el masculisme en determinat

nades avinenteses i no tenen por a barallar-se. Una prova més de llur pseudo-progrèsisme que també en les relacions amb les dones els emboca a la cosificació de les mateixes tractant-les de vegades amb una grolleria i mala educació pasmoses, demostrant així la superioritat de l'home sobre les dones.

Però també hi ha dels que, per haver viatjat, llegit, pensat o patit més les influències del turisme creuen que caldria viure el matrimoni i les relacions sexuals amb la llibertat que hi ha a l'estranger: disposar d'anticonceptius, no donar importància a l'adulteri o comptar amb la possibilitat del divorci.

Euant a drogues, ara consumeixen manyes, però, com advertim a altres parts d'aquest assaig, és una dos estius el costum del "pastilleig" o de fumar herba se va córrer també al món pop. Un famós club juvenívol va tancar-se durant una temporada, segons es rumoreja, per aquest motiu, i inclús actualment en aquest món excitant de l'estiu, de ball esgotador, de beguda i de sexe, es recorre a les centròniques per a tenir-hi el cos en forma, desvetllat i dinàmic en un marató interminable de nits dormint poc i alternant molt.

Les relacions afectives s'antenen molt funcionament, tant l'amor com l'amistat. Potser un prototipus d'aquestes relacions sigui la desmitificació realitzada en llur praxis amorosa per la parella que protagonitza Lova story: l'abandonament de les tontades i de l'acaremelament per a utilitzar un subllenguatge agressiu i d'insults en l'esmentada relació que ni implicava agressivitat, sinó una nova forma de viure i de parlar l'amor. També, benmateix, els mass media han llançat un neo-romanticisme que afecta a aquesta joventut: recordem films com Anónimo Vasec ano o morir de amor (basat en la història certa i trista ocorreguda a França, de relació amorosa entre una professora de liceu i un adolescent alumne seu). No deu d'estabalar aquesta contradicció, sobretot en l'element femení: viure sublimacions eròtiques a través de la idolatria o de l'ensomniament dels foto-romances, i, després, actuar en la pràctica amb una gran frialtesat i desvergonyiment. Als nois s'observa de vegades una innocència, per al·lucinant, per enamorar-se.

de moment desitgen sexual^{itat} i relacions superficials. I el prometat-
ge el viuen molt sincerament, molt a flor de pell, amb excessives
comunicacions epidermiques més que no pas ideològiques. Però, sense
dubte, no hi ha naturalitat en aquesta positura. Reprimixen per -
un fals concepte del pudor llurs sentiments. Recordem com quan --
vam assistir a veure Lova story en el jorn de l'estrena, al cine -
Gran Via de València, gran part del públic juvenívol que omplia la
sala va començar a fingir sanglots i hixits en la seqüència en què
Rian O'Meara s'acomiada de la seva, ja moribunda, dona. El leon pe-
regut és l'entitat d'aquesta joventut quan acudeixen a veure pel·lí-
cules terrorífiques, especialment de vampirs, i provoquen alderull
a base de plaments crits i bromes (per demostrar un intent de l'hu-
mor davant del terror o bé com a auto-defenses enfront de les situ-
acions de suspens en aquest tipus de pel·lícules.

Viuen més bé situacions de com anyonia que no pas de vertadera
amistat, molt en funció de llur "estar" en l'ambient del club i del
paper que allí han d'observar. Més que de "Don Juanes" caldria parlar
de "Don Juanitos" del segle XX. Els que tenen promesa són poc in-
clinats a la fidelitat i nodreixen després de casats audiència pública
també de joves casats que acudeix a clubs de cambreres i a whiskeri-
es per allò, al millor, que "en la veritat hi és el gust", car -
l'espanyol és molt aficionat a compaginar l'amor a la seva dona i
els seus fills amb l'alternativa d'aventurismes (abans amb la moia
de cabaret i ara amb la noia de whiskeria).

Defugim referències a qüestions polítiques i socials. Són a-
casamentats dels problemes generals del món actual, però se 'ls va
o no tomen posició enfront d'ells. El fet que diguen que la guerra
del Vietnam hauria de finir no és índex ni de "bona consciència"
ni del més mínim grau de politització. Igaulment respecte de la -
societat en què viuen. El sistema els ha donat el que de moment -
volan, i si desitgen més és pensant exclusivament en ells. Són a-
comodaticis, més aviat que no pas obsessos de triunfalisme, com
altres tipus de joves. També molt egòlatres i individualistes. -
Com en aquest món no es pot presumir de cult, se presumeix almenys
d'estar bell, i a això o avar béu vestit se'l diu "tenir per-

canalitat" o "tenir classe". En aquest sentit, els obsessió a l'estètica. Es pentinen al dos per tres, i com porten el pèl llarg, a diferència dels hippies que no tenen ni temps ni diners per a aquestes cures, recorren a la cosmètica amb assiduitat: xampús, locions, colònies, sabons especials, desodorants, dentrífics perfumats i també al xicle, per a quan besen a algú, o alguna, l'aliient als puga fer una bonax olor.

Les relacions amb les famílies acostumen a estar també funcionals. Com acostumen a estar joves que treballen i porten un sou a casa seua, no existeixen tensions grans. Llurs pares els acostumen a concedir prou llibertat, àdhuc a les noies, car moltes d'elles poden arribar amb tota comoditat a llurs cases a hores de la matinada.

Són un món propens a totas les assimilacions externes i internes, des del pantaló de tub o de pata d'elefant fins la moda eduardina, les camises multicolors o els trages entallats i on, en elles, la mini, la midi, la maxi, les túniques, o el bikini short es combinen perfectament. Un món on tot té cobrada: en aquesta evolució que va des del va-vaisme fins la polivalència musical i cultural pop, in, camp, beat, folk, soul i underground de la societat de masses.

A uns, en suma, els plau aquest món, i a altres no, però allí continuen. Després de tot, "treball alienat" i "diversió alienada" no són més que dues cares de la mateixa moneda i la vida contrapuntada no deixa de tenir els seus atractius, en compaginar el doble rol de estar "integrats-treballadors de dia" i -- "integrats-alegres-vividors-de-nit".

REBEL·LIA

Com ens ha enganyat el nostre segle vint.
Al tribut de la mentida ens obligaren...
Fôrem tesos de llibres i de films,
deixàrem que escrigueren idioteces,
però el dret a ironitzar de tot
ens l'havem reservat, encara que prudentment.

Evgueni Evtuchenko.

I. DESVIACIÓ I INADAPTACIÓ JOVENIVOLES

La joventut s'ençansa a realitzar-se com a estat inútil, com a estat incòmode", com XIX l'anomenaren més tard Henry James, com a situació de projecte sense finalitat.

(Marie Aurélie Capmany: La joventut és una nova classe?)

L'instint sexual és eminentment investigador. Res intriga tant com saber la reacció d'una altra persona davant una carícia. Així és una font de pures plaers i de martiris. Conduïxen al donjuanisme i poden conduir també al vici de Sodoma: dos inferns. Don Juan és el gran atormentat, és el turista, com dirien a França, que recorre el desert per a saber el que hi ha darrere d'una duna i s'hi encontra sempre amb una altra anàloga. També la curiositat de l'homosexual és estèril, ja que l'objecte dels seus desitjos sols reaccionarà lliurant-se (i convertint-se, per tant, en la més deplorable de les caricatures femenines) o virilment, amb el més desagradable dels pinyons. (~~de la companyia~~)

(Llorenç Villalonga: Bearn)

Desviació social i anomia

Ens anem a referir en iniciar aquest ampli apartat sobre la rebel·lia, en primer lloc, no a una subcultura determinada, sinó a una situació al·ludida en ocasions a subgrups, però, sobretot, peculiar de determinats individus, en certs sectors de població o ubicacions urbanes, i que constitueixen el ~~tema~~ estudiat fenomen psico-social de la desviació o de la anomia. Per suposat, verificarem també les constatacions necessàries sobre com tals conductes de desviació, pròpies de joves inadaptats, delinqüents, o llibertins, s'han manifestat al País Valencià.

D'entrada, podem advertir que les causes de tal rebel·lia no obedi-
xin a una concienciació política, ni a un desig d'auto-exclusió (com veurem en analitzar les subcultures de la marginació), ni tampoc a reivindicacions d'ínicole individual o grupal com poden existir a les subcultures dels rebels burgesos, dels òcrates o en altres molts jò-
vens també integrats en la societat actual i en els "encants i enganyys del món pop".

Com afirma el sociòleg francès Genri Menard, l'existència de normes i el respecte que se'ls deu són dues coses diferents. En efecte, i prossegueix amb aquestes paraules: "Existeixen normes a les que ningú no s'acomoda, malgrat que tot el món les accepta; en qualsevol situació social ensopeguem amb un gran nombre de persones que no es conformen sota ningunes normes: es tracta del fenomen d'inadaptació, per oposició a la conformitat". En conclusió, arregladament a aquest criteri les persones que integren una societat determinada poden dividir-se en dues categories: els qui per adhesió o per coacció obren l'ac-
cord amb les normes, i aquells que es desvien de tota normativitat (aquest cas podria ser el dels "fora de llei" o "enemics públics", els qui la societat també els margina a causa de la desviació per ella efectuada), o bé de determinades normes.

A la societat actual se l'anomena també "permissiva". Això implica certa tolerància per part del statu quo. Es predica, per exemple, no-

ralitat per la superestructura, però no pas s'exigeix que tothom obre arcàngèlicament. D'ahí, qualsevulla que siguin els brots d'oposició a una normativitat determinada, ~~hi ha~~ se'ls sol ~~acceptar~~ acceptar i tolerar sempre que no siguin ~~perillosos~~ perillósos per al sistema. Marcuse ha subratllat sobradament el caràcter "carnívor" de la societat actual i la seua enorme capacitat per a engolir desviacions i oposicions fent-les pròpies, és a dir, mercantilitzant-les, regulant-les o encunyant-les com a pròpies. És quelcom tan contradictori com pretendre convertir l'enemistat en amistat. A l'enemic perillós no se'l tolera dintre de cap casa: se'l suprimeix o se'l segrega. Si, en canvi a l'enemic que, per intensa que sia la seua capacitat d'odi, és més dèbil que el qui mane, o en definitiva, no gens perillós, "Permetre", en aquest cas, té tot el valor d'actituds com "hacer la vista gorda" o "no hacer caso". D'aquesta forma, es dona aparències de tolerància total a ellò que no és més que admetre, molt sabentment, la ineficàcia de nombroses pseudo-oposicions escleròtiques.

La posició en el grup o en la societat, a tenor del estatus i del joc de roles, constitueix un factor important a efectes del marge de tolerància. El prestigi facilita de vegades la realització de desviacions que als individus d'altres estrates socials no els seria possible. Per exemple, a efectes de sanció penal és molt més perillós, en certs casos, realitzar una estafa, furt o robatori de petita quantia econòmica que de bastants mil·lions. Tots havem oft parlar del "ladron de guante blanco" i no creiem que, a títol d'exemple, còpiem especificar res més. Altre cas: els prejudicis contra la homosexualitat, contra la separació o l'adulteri conjugal són notoris en la nostra societat i, tanmateix, dóna la casualitat i parlem a nivell peninsular- que la vida privada (i per ídols de domini públic) dels nostres "mitos nacionals" deixa molt que desitjar. Però són mites destinats a alienar i entretenir a la societat-massa i a ella els són permeses certes maneres de conduir-se que serien clarament censurables en persones que no viuen com els cantants, ~~teatralistes~~ ^{foros}, actors o esportistes en el cim de l'èxit ni en "olor de multitud".

Es pot ésser marginat o desviat, és obvi afirmar-ho, per moltes raons, però convé examinar si bé superficialment, el concepte de anomia que ens ofereix Merton. Les inadaptacions deriven a vegades ~~de la incompatibilitat entre les valors socials i les valors individuals~~ d'un "possible conflicte entre les valors essencials en la vida diària". Si estem a l'examen a tenor d'una societat classista i amb fortes diferències socials, econòmiques i culturals, la cosa és més fàcil de comprendre. Per exemple -i ja ho hem apuntat en un altre capítol-, la societat actual excita al comunisme i els mass media ofereixen la publicitat de determinats productes, enquadrant en el spot el consum del mateix amb tot un climax hedonista que no respon a la realitat: el beure Coca-cola, per exemple, no suposa cap ⁿⁱgarantia de descobrir "la ^{vera}missa de la vida" ni de trobar-nos en plena naturalesa sostenint en els braços a una atractiva jove rossa. S'excita al comunisme, però solament les classes altes poden realitzar-lo sense distorsions. Para la sofrida classe mitja, consumir implica sofrir per altra banda estretors d'angúnies les més de les vegades, i quant al proletariat o al lumpen la reducció o exclusió és notària. No tot es resol amb una tarja de crèdit, com ens anuncia la "tele", com si vixquérem ja en un món a on es pot comprar, menjar, viatjar i viure sense portar ni una moneda al damunt. Pagar a termes pot ésser còmode o molest, però, al menys, la frustració produïda per no posseir l'objecte desitjat no existeix. Sí, en canvi, quan no es pot consumir. És una forma de "suplícia de Tàntal". Una excitació sense ~~possibilitat~~ possibilitat subsegüent de satisfacció ni de desrepressió.

Per a tal situació hom recorre a dues estratègies arxiconegades, a fi d'adormir la frustració o de donar-li certes possibilitats de sublimació: recordar que dels pobres és precisament "el regne del clar" o que, tot i que la societat capitalista sia competitiva, dona "igualtat d'oportunitats a totes" i, per tant, es pot arribar del no-res al tot. I a tal efecte, es solen recordar, especialment, en la espanyolíssima "píel de ^{bruu}toro" el cas dels qui de maletilles, passant fam i penúria, han arribat a ser milionaris i es tutegen amb la flor i

neta de la societat com si haguessen haguessen menjat sopes juntes des de la infància. El que mai no s'adverteix és que ni el ser pobre implica garantia de salvació, ni la "lucha ^{lluita} per la vida" garantia d'èxit. A ésser estel n'arriben gaire pocs, i caldria saber com i per què apleguen. Lluitar és garantia gairebé més vegades de fracàs que de triomf. El mite del self made man és molt relatiu, àdhuc a Amèrica.

La anomia no implica un sol conflicte de normes. Ens explica el respecte el professor Salvador Giner: "Tant Durkheim com Merton han subratllat el ^{facte} ~~heche~~ de la anomia ^{què} ~~surge~~ de la discrepància que existeix entre les necessitats del home i les ^{condicions} ~~mitjans~~ que li ofereix una societat concreta per a satisfar-les. Segons ^{aquests} ~~esta~~ última sociologia, la crisi anòmica ^{surge} ~~en~~ el conflicte entre "fines culturals y normes institucionals". La societat tanqui ofereix algun exemple molt clar d'^{aquest} ~~conflicte~~ conflicte. Segons els valors del sistema cultural nord-americà els individus són socialitzats joves encara per a que s'esforcen per aconseguir l'èxit (normalment guanyar força dinere). Però l'estructura institucional no permet a la majoria que accedeixi a aquestes fins. La majoria irremissiblement fracassa, i per tant es considera a si mateixa com a fracassada. És impossible que cada fill intel·ligent i ambiciós d'un obrer arribi a ser director d'una companyia. A més a més, a causa de la ideologia individualista, el·l'inconformisme amb la pròpia situació social no es tradueix en acció de classe, sinó en una lluita individual per l'èxit". També podríem afegir a allò dit pel professor Giner, que en el cas de la delinqüència, s'actua desviadament per motius individuals, (aconseguir allò que no es té, en el cas dels delictes contra la propietat) i no per una consciència de classe. És una rebel·lia, una autodefensa o una desviació "apolititzada".

En tals casos -i més si ha faltat una base educacional des de la infància-, diríem amb paraules del mateix Durkheim que ja no se sap el que es pot i no es pot fer, el que és just i el que és injust, les reivindicacions i legítimes esperances i les que sobrepassen la mida (de la seua obra El suïcidi). Durkheim que no conegué la socie-

tat tecnològica i del consum ja ens previngué, indicant que la societat industrial i urbana és extraordinàriament anòmica (d'ení les elevades taxes de suïcidi en la indústria i el comerç). Mendras no és del mateix parer i sortí: "L'evolució posterior ha demostrat que, conforme ha anat progressant la industrialització, les taxes urbanes han decregut i les taxes més altes han passat a ésser les de les zones rurals". Hauria en cada país que constatar el fet mitjançant estadístiques, i encara que també el referit professor ens parla de què els mitjos de comunicació social (premsa, ràdio, cinema, televisió...) aconseguís que les seues imatges i estereotips es convertís en normes y creen certa conformitat en tots aquells individus perduts en la gran marea de la massificació, no obstant això, els efectes alienants dels mass media són notoris, i cabria realitzar un interessant estudi sobre els efectes anòmics que produeixen. Seria absurd negar que les neurosis i psicosis individuals van en augment en les societats industrials i en les grans concentracions urbanes, i que, per tant, la professió de psiquiatre ofereix d' immediat un brillant esdevenidor.

No tota situació anòmica vagareja pels camins de la marginació sense fi. Existeixen conductes desviades l'objectiu de les quals n'és l'èxit social. Citem de nou al professor Giner: Gran part de la delinqüència juvenil en molts països és anòmica. ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ El ganyaderisme nord-americà pot ésser explicat per la anomia. El fet de què els italians sien en ell tan prominents no es deu a un simple trasplant a Amèrica de les antigues associacions criminals sicilianes, sinó i especialment a les barreres que el prejudici social dels protestants anglo-saxons havia posat a la mobilitat ascendent dels ciutadans d'origen italià, que desitjaven per a si la mateixa llibertat d'acció de què gaudeixen tots els altres individus de raça blanca". I com afirma Merton, el que més tipifica la anomia és què la manca d'oportunitat es dona en una societat que ~~XXXXXXXXXXXX~~ està sermonejant contínuament sobre la igualtat d'oportunitats i, al propi temps, mantenint unes diferències de classe. I de nou ~~XXXXXX~~ emprant paraules del

16.
professor Giner, puix que considerem poden ésser gaire aplicables a la nostra situació: "Els canvis bruscs, com el de la industrialització ràpida i desordenada - amb les seues migracions internes, sa població desarrelada, etc.-, són els que produeixen index major d'anomia en totes les societats".

De les il·lusions perdudes a la rebel·lia "amb molta causa"

Ernst Fischer referint-se a la generació de la postguerra de 1945 afirma que "mai no hagué una generació tan pregonament desenganyada i tan des de tots els punts de vista, mai una joventut tan desproveïda de qualsevol fe, esperança i objectiu comú, mai semblant excés d'il·lusions perdudes". I l'esmentat autor recorda al respecte la frase de Françoise Sagan: "La forma més normal de vida és la carència de veritaders sentiments" (si bé opinem que tals paraules podrien tenir actualment més aplicació que quan foren escrites).

Personalment creem que s'ha exagerat molt sobre tal generació, que va cobrir l'etapa compresa entre el segon lustre dels quaranta i gairebé tota la dècada següent. La situació es prestava a la dramatització fulletonesca. Però s'oblidava que les massificacions operades pels totalitarismes alemany i italià produïen en la postguerra una necessitat d'afirmació individualista, especialment en una joventut que no havia fet la guerra i sí havia vist com la feien els majors. I que la rebel·lia, en un principi, havia d'ésser instintiva, no importaven les causes ni els "per quès" concrets. Era una joventut que tenia les seues raons per a afirmar-se "per què sí", sense necessitat de recórrer a ninguna ideologia, doncs la que podien haver-los ensenyat de nen havia estat vençuda, i un nen mal pot avenir-se a què li rentin el cervell de tendra edat, experimentant el consegüent pas de Mussolini a De Gasperi o de Hitler a Adenauer.

La duresa no sols de la guerra, sinó de la postguerra mundial féu molessa en una joventut que arribava als vint anys desil·lusionada i "cremada" quasi des de la primera seua infància. Els horrosos d'una

guerra, la fam i el dolor no s'oblidien fàcilment. I la rebel·lió front als pares féu la seua irrupció, preconitzant una violència irracional. No és que la causa de dita rebel·lia no existira (aquests jòvens havien sofert una guerra no provocada per ells, sinó, com totes ~~per~~ pels adults), però es tractava de quelcom simplement vital. encara en aquestos moments no s'havia tenyit de politització la rebel·lió dels jòvens ni havien començat els primers brots de la insurrecció estudiantil. Teddy-boys, blous noirs, raggare, pleiners, dijkers, hooligans, teppisti... i brètolis a la espanyola florejavien com a subcultures de barri o de suburbi, organitzats en bandes i colles, inclinats tots a la pràctica d'aestes vandàlics o delictuosos. No tères d'estrany que la rebel·lia es manifestara a escala mundial, a través d'aquestos camins típics d'anomia i desviació social. La situació, tant en als països vencedors com als vençuts, provocava tal rebel·lia. I, per altra banda, no devem oblidar les conseqüències mimètiques operades per tot moviment o subcultura.

El mite del malaguanyat James Dean, en el que insistim en altres ocasions al llarg d'aquest assaig, encarnà el turmant i la fúria de viure d'aquesta gioventut bruciada. En els seus dos primers films, representà un tipu de ~~novel~~ ^{novel} esquisit, però què en realitat resultava simpàtic i despertava, especialment, els instints maternals del públic femení, tant adult com juvenils. Ultra els seus problemes sempre obefen a un conflicte amb el pare, més que afectiu o ideològic de naturalesa ètic-axiològica, els pares (cinematogràfics) de James Dean no responien mai a eix "arquetipus" de perfecció que el ~~mi~~, ~~nén~~, l'adolescent o el jove anhelava trobar en el progenitor. La relació patern-filial es tenia en aquestes pel·lícules de sàdic-masoquisme i fins i tot d'una incestuositat latent, com si el James Dean-fill pretengués ésser posseït per un pare-déu-arquetipus-suprem-de-perfecció, però que en la vida quotidiana no era més que un ser egoista o un manella.

Es parlà i s'escrigué molt d'aquesta joventut i de totes les seues perdudes il·lusions. Delon i Belmondo personificaren en la cinematografia europea a aquestes ^{tricheurs} "pecadors en blue-jeans" (els pantalons vaquers adquiriren una categoria de símbol generacional en aquell

moment, com antinòmia front als pantalons diumengers, ben nets i plans
xats amb la ratlla molt assenyada). Quant a mites femenins, ~~xxxx~~
Brigitte Bardot, que proporcionava amb les seues pel·lícules més ~~di-~~
vices a França que la casa ~~xxxx~~, s'anava convertint en la sacerdo-
tessa d'un erotisme ingenu i naturalista, front als excessos vamp de
les stars ~~del~~ "l'època daurada" de Hollywood, creant
un nou estil per a una nouvelle vague. Mal que per aquells anys se'ns
va presentar com la "xicota del pecat", avui els seus films i àdhuc
ella mateixa com a mite eròtic, resulten ingenus i en ocasions, fins
i tot "rosats", al igual que ja no exercia impacte el mite de "Lolita"
(Sue Lyon), creat literàriament per Vladimir Nabokov i portat també
a la pantalla.

Mentre, no faltaven atacs (molts d'ells basant-se en la filmogra-
fia de Ingmar Bergman) al "trist paradís suec" (mescla social-demòcra-
ta amb embocall monàrquica i llibertat suprema), a les nostres cos-
tes vivien estius "canusians". Encara les xicotes no usaven bikini,
però cert progrés en allò que es refereix a la exposició dels coscos
al sol s'hi havia lograt. La clàssica "moral" (dos policies armats
a cavall) dels anys quaranta ja no imposaven l'obligat ús del barndús
en eixir de l'aigua i la presència d'un turisme incipient justifica-
va que els ^{bancs} ~~progen~~ de moralitat a les platges anaren convertint-se
en "paper mullat". Es descobria l'alegria de viure, com adverteix
Camus, en un món exultant de bells coscos joves exposats al sol i a
mirades estranyes, apuntant-se ja el dret a la pereca i a la tan a-
vui escatinetjada "civilització de l'oci".

La gent seguia emigrant del camp a la ciutat i, per supòsit, els
joves eren els primers en ~~amb~~ adoptar una vida urbana. S'iniciava també
l'èxode laboral als països europeus (principalment a Alemanya i per
~~xxxxxx~~ a una estança llarga, no ja amb el simple caràcter temporal que al
nostre País té el desplaçament de treballadors temporers per a anar
a veremar a França). A Barcelona, el problema de "els altres catàlan-
lane", tan magníficament estudiat per l'escriptor Francesc Candel,

constituïa ja un relevant i interessant fenomen social. Al propi temps, anava proliferant l'aventurisme i la delinqüència juvenil (en cara que a escala peninsular ~~mai~~ no va adquirir, com vorem, la relevància d'altres països), i la prostitució dels carrers d'adolescents en les grans ciutats i en les ciutats evidenciava l'elevat percentatge ~~simplement~~ d'homosexualitat. La vida d'aquests "xicotots del carrer" quedà fidelment reflectida en la novel·lística del moment: podríem citar entre altres obres Los atracadores, de Tomás Salvador (duta al cine pel realitzador Revira Beleta) o Los hombres de la otra orilla, del malaguanyat escriptor valencià Mateu Ríos, sense oblidar tampoc les primeres novel·les de Juan Goytisolo o Tanguy, de Michel del Castillo, bastant llegida en aquell temps i que evidencià la trista realitat de l'Asil Durán de Barcelona. Un cinema fet a Catalunya, previ encara als vanguardismes de la "nova escola catalana", amb Revira Beleta, Iquino o Julio Gell com a principals realitzadors, abordà temes de la problemàtica juvenil (bastaria recordar, per exemple, Un vaso de whisky, dirigida per Gell, i una altra sèrie de films, bastant mediocres, on l'actor Julián Mateos fou llançat, no obstant això, com a prometedor intèrpret).

Certe mites musicals en la península aparegueren, imitant patrons estrangers, però també a través d'un estil propi. Tal vegada sia el més significatiu el dúo Dinámico, ídols tots dos d'un públic jovent al qui agradava la movilitat rítmica americana com a contrapunt al estatisme de braços caiguts, segons afirma Vázquez Montalbán, de molts cantants de l'època camp. Les cançons de Ramón Arcusa i Manuel de la Calva, compostes també per ells mateix en la seua majoria, responien a una sociologia de les mini-escenes i a una consideració sencilla i rosada de l'afectivitat (recordem, especialment, Quince años tiene mi amor, Vivir, amar, sufrir o el twist Lolita) que agradava sumament al gregarisme popular, alienat anys i anys per mites politico-religiosos megalòmans i per retòrica i paroleria buida.. Cançons sencilles i també de "sencilla" qualitat musical i poètica, però agafades a idònies com a fons musical per a la vida quotidiana de quinzeaneres allà per el començament dels seixanta, quan el festival de Be-

nidorn i el de la cançó Mediterrània, comés d'altres molts que foren sorgint quasi immediatament, pretenien epstar o emular el ja clàssic de San Remo.

Vivien encara sota l'impacte literari de La família de Pascual Duarte, de Cela, i de Nada, de Carmen Laforet. Camús ens pareixia l'en carnació de la consciència europea (ja li havien donat el Premi Nobel i ja havia mort en accident automobilístic). Proliferaven ^{els} pseudo-intelectuals, bohemis o fills de papà angunists, que se sentien com Mersault, estranygers i exilats de la vida, drop outs respecte d'una pàtria llunyana., I es bevia molt de vi en les tavernes.

Els ricots de la ressaca migratòria o les abundants víctimes del conflicte generacional passejaven la seua solitud nocturnal per les Rambles i la plaça de Catalunya, a Barcelona, o per la valenciana plaça del Cabdill. El ser bujarrón (paraula d'argot que serveix per a qualificar a qui es dedica a la prostitució masculina, més bé amb invertits que amb dones) constituïa ja un institucionalitzat mode de guanyar-se la vida, o al menys de poder subsistir. Començaven a proliferar en determinats sectors urbans els clubs d'homosexuals, mentre les rebel·lies burgeses desembocaven també de vegades en actes delictuosos: furts d'automòbils, robatoris, bretolades estranyes..., imitant a bandes motoritzades dels suburbis.

Formes noves, en suma, de viure la violència o la bohèmia. Els majors dant el passat problema de la "angúnia vital" de l'home modern afirmaren, més o menys, que les angúnies i pesars es curen o s'obliden picant pedra durant vuit hores com a mínim (és sintomàtic que els qui donaven tal consell mai no hi havien picat pedra ni treballat en una obra, ni de sol a sol en el camp).

La joventut prossegueix la seua inicial marxa, recorrent freqüentment al cinema com a principal autodefensa. I des de València a Benidorm (convertida de vilatge en populosa Babel) el mite de "Tamaco" (denominem així, amb pseudònim al cas a) examinant en el capítol de "rebels burgeses" es converteix en pioner de l'emancipació juvenívola burgesa, rebel sense polititzar (encara que avui sia un mite reaccionari i un punt conservador), obrint marxa al País Valencià a la

jovenutut d'una incipient societat de consum, a tota la polivalència juvenívola que en vindrà després: els "deixebles de Marx", els "fills de Mao", els "nens de la Coca-Cola" o els pacífics i florejats hippies, tots una generació que es considerarà per una part gaire "concienciada", i per l'altra, molt de tornada de tot, i que, a diferència de la de la postguerra, ha estat educada sota l'efecte dels mitjans audiovisuals.

Els rebels a l'antic estil han anat integrant-se. Millionaris són els jóvens iracunds anglesos com Colin Wilson, Allan Sillicot o John Osborne, a base de les seues novel·les i obres teatrals, i també la beat generation americana, malgrat totes les seues rebel·lies, camina cap a la cúspide i l'èxit (Jack Kerouac, Allen Ginsberg o el dramaturg Edward Albee...).

Els "rebels burgesos" faran de pioners, de baula entre una rebel·lia instintiva, sòrdida i violenta, i totes les ficcions d'una "edat d'or" que no fou més que "estiu i fun", en fi de comptes.

A Europa i a Amèrica aquesta generació de postguerra viu una "devaluació de tots els seus valors", sense disposar d'una mística com a sortida. Les doctrines existencialistes constitueixen una simple justificació del factum, però no són més que un carreró sense sortida. Ernst Fischer en el seu llibre Problemas de la generació jove cita aquestes versos corresponents a un "llibertí anònim", acusant el món dels adults:

~~XX~~

¿Per ventura no sou caricatures de la vostra existència de mentides?
Sí, nosaltres arrem aldarulle i scandalitzem;
però vosaltres, en allò ocult i impecablement, lluiteu
l'un l'un contra l'altre...

Referències al País Valencià

El present capítol, al ~~contrastar-se~~ en la desviació juvenil, podria també tractar de conductes ~~tan~~ interessants produïdes per la inadaptació i el desajust psico-social ~~tals~~ com la delinqüència i el bergantisme. Per una part, advertim que el primer ~~tema~~ tema -i centrat tan sols en el País Valencià- constituïria material suficient per a un estudi monogràfic, tant analitzant els aspectes penals generals, com recorrent a estadístiques i examinant casos, a través de l'activitat judicial de la nostra Audiència Provincial, del Tribunal Tutelar de Menors, així com de l'examen del règim intern dels reformatòries existents al País. El defugir el tema obeeix a un motiu evident. L'activitat delictiva podrà ser més típica de la joventut inadaptada que de qualsevulla altra, però tampoc no és una exclusiva de la seva praxis. Per exemple, en l'anàlisi de personatges dels rebels burgesos ens referim a alguns casos en què s'arriba a la comissió de ~~delictes~~ delictes. I el mateix podríem dir del brivallisme, actitud que pot afectar a la conducta de qualsevol tipus de joventut. Sabent és que els anomenats furts d'automòbils solen ésser realitzats de vegades més bé per xicots no desarrelats del seu ~~entorn~~ entorn, és a dir, per joves de classe mitja o burgesia acomodada (si bé convindria examinar en aquest punt dades facilitades per les estadístiques quant a d'aquesta comissió de delictes). Igualment els joves de classes acomodades experimenten una gran propensió al brivallisme, sobre tot, quan sofreixen intoxicacions etíliques. Els mateixos rebels burgesos, com advertirem després, tenien una gran propensió a les baralles i a conduir a excessiva velocitat quan ~~vanaven~~ embriagats. ~~Amé~~, entenem el concepte del brivallisme en un sentit ampli i, per tant, comprenent una variada gamma de conductes que poden ~~donar~~ donar lloc entre extrems molt llunyans: des de un simple exhibicionisme ("fer el número", com es diu en argot), propi, per exemple, de les subcultures dels divins àcrates, dels homosexuals o dels snobs, fins tipificar-se en comportaments amb una ^{carrega} excessiva d'agressivitat, independentment que estiguin tals conductes

tipificades o no en la legislació penal.

Sense dubte, com observeu criminòlegs i sociòlegs, existeix una evident correlació entre desviació social i estructura social, i ja no ~~sols~~ referit a joves, sinó també a adults, existeix un major índex de criminalitat en individus pertanyents a classes baixes que altes, sobre tot, en ^{que} es refereix als delictes contra la propietat, puix que moltes transgressions quasi es cometen per necessitat i no per perversió com a conseqüència de no gaudir d'un bon sou i passar estretors ~~de~~ econòmiques, però forçós... Però en altres casos, la comissió delictiva no té una finalitat utilitària. Es tracta de la perversió per la perversió. I en aquest aspecte, tal conducta és molt ^{similar} a la ~~delictiva~~ de l'acte de fer belitrades delictives o no, és a dir, el plaer de transgredir un norma bé sigui jurídica o moral, com a protesta irracional i instintiva front a un mitjà ambient que és hostil. No tots els joves inadaptats són delinqüents ni bergants, el bé voregen més el ~~perill~~ perill de tals conductes que els que no ho són. Però tampoc no cal parlar de "rebel·lions sense causa" en els casos en què manca una consciència política o una justificació ideològica. Com afirma el professor Giner, "la conducta hostil i destructiva aparentment sense objecte d'aquests grups està basada en una llarga acumulació de frustracions de tota índole: zones urbanes deteriorades, alta densitat demogràfica, desorganització familiar, friccions ètniques o interculturals".

Tanmateix, també és absurd generalitzar el problema i considerar com a desviació qualsevulla forma de protesta del ser humà, sigui jove o adult. D'aquí, que la visió que el doctor Luis Rivera Pérez ofereix en el seu voluminós llibre sobre la joventut, subtitulat Ensayos sobre el gamberismo (Ed. Aguilar) ens ~~afirma~~ pareix d'un reaccionarisme extrem, a la fi ~~ni~~ ⁿⁱ ~~inofensius~~ excessos de la joventut pop les quals extravagàncies són dirigides per determinades indústries (d'adults, precisament) ni la revolució marginal dels "hippies", per exemple, pot caber considerar-les conductes a entroncar ni molt menys emmarcar en el dissolutisme.

Quant a la banda tampoc no la considerem la forma d'organització

social típica de tot jove ~~inadaptat~~. Fins i tot diríem que és més característica la gent integrada, el que passa és que en aquests casos es parla de "pandilla" o de "grupo de amistades". I la finalitat d'una banda, àdhuc de ~~nois~~ ^{noies} de suburbi, no té per què tenir com a objectiu la comissió de delictes. Moltes d'aquestes pandillas de barri no difereixen gaire, ni en la seva estructura ni comportament de les de la joventut burgesa. En realitat la inserció en una banda o grup naix, en qualsevol cas, de la necessitat que té l'ésser humà de seguretat i afirmació, de trobar-se acompanyat en lloc de tot sol.

Quant a les poques bandes existents a València, ens ha estat molt difícil l'accés a les mateixes. Actuen com a grups hermètics, i, tot i que la seva localització no sigui difícil en determinats barris o bars, es mostren força impermeables a la comunicació amb elements estranys. En la nostra ciutat algunes prenen el nom del jefe: banda de Mao, de "El Mocos", de "El Paracas"... Últimament tenim notícia d'una ampla banda anomenada "los Yack", que en les passades vacances de Pasqua pillardejaven per la ~~mar~~ ^{Vera} del riu Túria, dedicant-se a acovardir a les parelles de nois i als minyonets, a qui els fobaven en ocasions els seus berenars. I quant a Castelló, conegut és el cas recent d'una banda de navallers juvenils que actuen pel parc de Ribalta, integrada per joves no inadaptats en el sentit absolut del terme, doncs durant el dia es troben tots realitzant diferents treballs.

X X X

Es fàcil ~~trobar~~ trobar a aquesta joventut inadaptada que més que delinqüència o bandarriisme, integraria eixa desviació tan típica i amplia que es moteja "golferia", en determinats llocs o zones de les ciutats, tant es tracte de nois que s'han escapolit de les seves cases i efectuen un vagabundage d'un lloc a l'altre com els que viuen amb la seva família i bé duen una doble vida o es troben molt poc

vinculats a la mateixa (en aquestes cases utilitzen la casa solament per a jeure, però al no voler treballar, els pares solen mantenir respecte a tots ells l'actitud de "apánatelas como puedas").

Freqüenten el "berri xinés" i alguns d'ells solen acabar desempe-nyant l'ofici de "macarras" respecte de les prostitutes. Per exemple, gran part dels "chulos" en els Països Catalans són constituïts per una part d'excedent migratori provinent en especial de Múrcia. També freqüenten els futbolins i els locals on existeixen flippers i màqui-nes semblants, i els billars, ^{de billar} i les a on solen tenir tracte amb homo-sexuals i resoldre d'aquest ~~mode~~ les seues dificultats econòmiques. Aital respecte, recordem que ~~el~~ l'escriptor Henri-François Rey en ~~la~~ la seua novel·la Los organillos denomina al famós local del Paral·lel bar-celoni "Atracciones Apolo", el paradís dels homosexuals. En realitat, l'afirmació n'és hiperbòlica, però aital local sempre ha tingut fama d'ésser freqüentat per xicots que es dediquen a la prostitució i que en argot reben el nom de "chaperos" o "carreristas" (~~per~~ per fer la "carrera" com les dones de la vida o perquè també e en argot, "ligar planes" d'aquest tipu rep el nom de ~~hacer chapas~~ "hacer chapas").

Durant la nit aquest tipu de jovent, al igual que les prostitutes que vagaregen pels carrers, freqüenten determinades zones de la ciutat, a on se'ls busca per invertits vianants o que posseïxin cotxe. Es tracta en ocasions de pares o jardins poc freqüentats, just on sem- tipu de relacions i de recerca ~~del~~ ser geire perillós, ja que ^{el} aques- tos jòvens inadaptats solen en força casos relitzar chanteges o bé agredir als homosexuals per a llevar-los la cartera.

Cap destacar que així mateix ~~en~~ centres de la ciutat i carrers principals són els llocs elegits per a "hacer carrera" per aquets joves inadaptats que es dediquen a la prostitució amb qualsevulla (home o dona) que desitja contractar-los, ja que alguns no disposen de diner ni d'una casa o pensió per a poder dormir. A Madrid, pul- lulen per la Puerta del Sol, per la Gran Via i per el passeig de Reco- letos. A Barcelona, per la plaça de Catalunya, les Rambles i el Para- llel. I a València, per la plaça del Cabdill, i els carrers de Sant Vicent, de la Pau i de Calvo Sotelo. ~~Amuc per als centres de l'este~~

A Barcelona, per la plaça de Catalunya, les Rambles, i el Paral·lel. I a València, per la plaça del Santísimo, i els carrers de San Vicente, de la Paz i de Calvo Sotelo. A més per els entorns de la l'estació i de la plaça de Toros, i per els jardins de la Glorieta i Cartierre. Encara que en aquest últim cas no ^{Sols} es tracta de jovent dedicada a la prostitució, sinó de vagabunds, de ~~peques~~ o de "hippies" sense diner que solen a les nits d'estiu dormir en els bancs o en els dits jardins. De la mateixa manera aquestos joves durant el dia i en època estiuenca (ja que molts d'ells no tenen casa i si no aconseguixen diners com sigui no poden anar a descansar a una pensió) fan cap a la platja per a dormir allí, si cansats durant la nit no han assolit realitzar "plan" amb ningú ni obtés diner. Solen freqüentar, sobretot, determinades zones de la "pl'tja de ~~Marqués~~ Levante", on també acudeixen homosexuals i es practica el "ligue" durant el dia, i a d'aquest mode, en situacions desesperades, poden resoldre la penúria anguniosa a base de que algun amic o conegut els invite a un entrepà o els done unes pessetes per a tabac o per allotjar-se en una pensió barata.

Gran part dels inadaptats que ~~ja~~ aconseguixen superar aquesta primera fase de super-penúria, (a base de viure en el carrer, dormir en vagons de l'estació, en la sala d'espera o en un banc), si troben algun treball momentani (de cambres, especialment) i aconseguixin mitjans per a comprar-se roba i anar més endreçats, freqüenten clubs d'homosexuals o bars i cafeteries ~~lútriques~~ on el "ligue" resulta més rentable i els preus són més alts, i ~~il·luminats~~ en aquest cas la vida nocturna es converteix en un mode divertit de viure.

Assenyalem finalment que, baldament com en la prostitució femenina ~~existia~~ existeix tot un ampli llibre de comptes o barem econòmic de categories (també el classisme afecta al comerç sexual), els jòvens que practiquen la prostitució en locals de luxe solen cotitzar-se més que les xiques de les whiskeries, i en alguns casos, sobretot, en localitats estiuenques treballen a escarada i solen en una nit o dues guanyar de deu a quinze mil pessetes, sobretot, si comercien amb estrangers o estrangeres.

La prostitució masculina no solament afecta a les ciutats. També és típica de determinades zones rurals, a on acudeix desplaçant-se des de la ciutat gent per a "ligar" allí. No és ningun secret que determinades localitats de la costa són vertaders bordells col·lectius en l'època estival. I famós és el cas en el País Valencià de localitats com Sueca i Cullera, ~~notejades~~, fins en tota la península, amb els noms de les famoses ciutats de la Pentàpolis: Sodoma i Gomorra, ciutats on la població masculina juvenil sol practicar la bisexualitat i oferir-se als forasters, ~~sense~~ indagar previament els gustos sexuals personals de cadascú, amb una descaroadura i un^a barra majúscula. Recordem l'anècdota d'un amic nostre recent casat i esthuejant en una d'aquestes ciutats que en arribar una nit en cotxe per a passar la fi de setmana amb la família, se li acostà un xicot, sense al menys dir-li bona nit, li deixà caure tranquilament: "Jo cobre cinc-centes pessetes". En conclusió, alguna contrapartida hi ha que pagar (la gran onada de corrupció), a costa de que entren divises al país i el litoral vaja urbanitzant-se.

Dades culturals

Ens basem en aquest aspecte, com en allò concernient el comportament dels joves inadaptats, no sols en el material facilitat per la enquesta efectuada, i en aquest cas, concretada a joventut de suburbi i també a elements integrats en bandes i càfiles o localitzats, com a prototips de desviació, en els locals anteriorment assenyalats. A això addicionem les dades que la observació i la pròpia experiència poden haver-nos subministrat a través d'una praxis jurídic-sociològica, que ens ha permès conèixer ~~numerosos~~ bastants casos d'aquesta joventut inadaptada i anòmica.

X

X

X

Es tracta de joves als estudis dels quals són rudimentaris i el seu baix índex cultural evident. ~~Estudis~~, tot allargant-ho, d'ensenyament primari i quasi sempre inacabats. Pertanyent a classe baixa o al lumpen, i en molts casos, tant els coneguts a Barcelona com a València-citutat, provinents quasi sempre d'ambient rural. Anòmie típiques produïdes pels fenòmens migratoris, tant si s'han desplaçat amb les famílies com en el cas més corrent si hi han emigrat per compte propi, i en no trobar treball, s'han vist obligats a portar, per raons d'índole material més bé que no per desig propi, una vida de marginats en aquell ambient típic de la desviació social ("barris xines" preferentment).

En el cas de Barcelona, quasi sempre són joves provinents de les zones de la península més depauperades. Vénen de pobles d'Andalucía, Extremadura, Múrcia i Castella, principalment. Quant al País Valencià, el fenomen migratori és més dèbil, per tant, es tracta de joves de pobles del País, encara que també de les regions indicades, que fan de València una estació estable o de passada, per a seguir després, rumb a Barcelona, o bé a localitats, on el negoci hotelier durant l'estiu proporciona treball a aquesta joventut redamons (Mallorca, Costa Brava o les Costes Blanes o de l'Azanar).

De totes maneres, tampoc no és estrany trobar en qualitat de off side

societ a algun que altre jove estudiant o treballador de classe mitjana que ha renyit amb la seua família i s'ha escapolit de sa casa. Aquest cas, qualsevol que sia la classe social, es dona també la inadaptació dins de la mateixa ciutat. Per això repetim que les causes d'una desviació fruit de les circumstàncies o bé com a "elecció vital" solen produir-se o per incompatibilitat amb les seues famílies o per raons socio-econòmiques, quasi sempre amb motiu de l'absentisme rural i de la emigració a la gran ciutat.

Hi ha casos en què es tracta de joves que treballen i, degut a la seua escassa remuneració, es dediquen en hores extremes al pluricrec de la diversió, entesa aquesta com a activitat rendable (per exemple, el cas dels qui exerceixen la prostitució bé amb dones casades, en d'edat madura o bé amb homosexuals). Però en altres casos, pot ésser aquesta l'exclusiva font d'ingressos, que, en ocasions, tan sols si dona per malviure i, en altres, és força rendable. Al igual que succeix amb la prostitució femenina hi ha cents de categories. Depen de l'atractiu físic, de portar o no roba bona, i de les possibilitats d'alternar, bé en llocs on va una clientela econòmicament dèbil o en llocs nocturns a on els assidus porten la cartera ben plena.

Així mateix aquesta joventut desviada nodreix en els "barrios xinos" eixa categoria composta pels macarrons de les prostixtutes, o la d'aquella que, simulant dedicar-se a la prostitució, xantatja efectuen "xantatges", especialment als homosexuals, o delictes contra la propietat dintre d'eixa picaresca juvenívola que subsisteix en la societat actual.

De tots aquells que treballen, la professió de cambrer o la de rentaplats és la més freqüent i més horrorosa.. I en casos d'extrema penúria se sol recórrer a companys o a prostitutes amb les que es té amistat, sol·licitar uns diners i poder així menjar de moment o pagar el llit d'una pensió econòmica. També aquesta joventut inadaptada, ^{està habituada} ~~continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit~~ ~~d'~~ ~~una~~ ~~pensió~~ ~~econòmica~~ ~~.~~ ~~També~~ ~~aquesta~~ ~~joventut~~ ~~inadaptada~~ ~~, continua habitant~~ ~~en els~~ ~~llocs~~ ~~on~~ ~~se~~ ~~sol~~ ~~recórrer~~ ~~a~~ ~~companys~~ ~~o~~ ~~a~~ ~~prostitutes~~ ~~amb~~ ~~les~~ ~~que~~ ~~es~~ ~~té~~ ~~amistat~~ ~~, sol·licitar~~ ~~uns~~ ~~diners~~ ~~i~~ ~~poder~~ ~~així~~ ~~menjar~~ ~~de~~ ~~moment~~ ~~o~~ ~~pagar~~ ~~el~~ ~~llit</~~

dilecte per a tot aquest grup de no precisament "bells dorments") i en a València, són força sol·licitats en les nits caloroses els bancs i els jardins del ~~Parque~~ ~~Parque~~ i de la Glorieta. Hi ha qui prefereix la fusta com a matalàs ~~tradicional~~ i altres s'interessen per la gespa. Durant el dia es solen utilitzar les platges per a dormir com un soc per aquells que no han pogut fer-ho durant la nit.

En aquest dur clima de lluita per la supervivència, escasses o nul·les poden ésser les preocupacions de tipu cultural, ni almenys es llig^{gen} els periòdics. Es tracta de viure com sia, amb una fermença intensa de "presentisme" "presentisme". No es pot pensar en demà, perquè hi ha que resoldre abans el "I'avi".

Ara bé, de totes les diverses manifestacions culturals, si existeix una, en relació amb aquesta joventut és la ~~música~~ música.

Als joves, tant de barri com d'ambient rural, els subjuga el ball quasi com a principal diversió. L'explicació és clara: en zona rural la repressió sexual és molt forta, i també en sectors suburbans hi ha menys possibilitats de lliberació. Així troben en el ball una forma de desreprimir-se o de sublimar ficticiament la líbia.

Després a més, aquest tipu de joventut frequenta una sèrie de locals, des de els bars dels "barris xines" fins i tot clubs de luxe o discoteques, on la música moderna i els hit parades del moment aconsegueixen una funció ambiental indubtable. Les preferències, segons psicologies o procedències geogràfiques, s'orienten, principalment, envers el flamenc o envers a la música pop. En algunes cases aplega a ésser desmesurada la passió que senten respecte a la música. Coneguérem a Barcelona un xicot, fa anys, que sense tenir cap noció d'anglès, a base de sentir-los multitud de vegades en el juke-bar, sabia cantar (en anglès, per suposat) els principals èxits de Paul Anka i totes les cançons d'Elvis Presley, corresponents a la pel·lícula King Creole (El barrio contra mí), que llavors agradà tant a aquesta joventut inadaptada.

Quant a cinema, frequenta els de barri comunament, que són els més econòmics, a més d'això, aquells als qui els van bé les coses solen tenir megalomanies burgeses i experimenten una preferència per comprar-se roba d'elevat preu i frequenta també els locals d'espectacles més

luxosos i cars. És obvi, que els westerns o les pel·lícules bèliques, d'espionatge o policiaques són les que més els plauen, o aquelles on predomina la violència. Molts senten passió per les motos i els automòbils. Per a ells són com objectes la possessió dels quals denota un èxit social i l'adquisició d'un il·lusori status que segurament mai no aconseguiran en la vida. Recordem al respecte, que un ^{noi} ~~home~~ madrileny que s'havia escapat de la ^a ~~ca~~ ~~zona~~ i que després d'un trafegament per Barcelona i Mallorca, sense que les coses li hagueren anat gaire bé, decidí regressar amb els seus pares, ens posà com a condició per a deixar-se entrevistar que l'invitàren a veure el film Las 24 horas de Le Mans, doncs li apassionàvem les carreres d'automòbils.

Quant a televisió la veuen esporàdicament, aprofitant estades en bars i cafeteries a on hi ha aparell televisiu. Els agraden els serials, amb preferència vers als telefilms de l'índole de Manix, Ironside, Juego mortífero, Audacia es el juego, etc.

Igualment inclouen en la seva diversió els espectacles de masses, no gaire els partits de ~~footbal~~ ^{futbol} o les corregudes de braus, degut a l'elevat preu de les entrades, però sí, en canvi, la lluita, la boxa o els recitals flamencs o de música moderna que habitualment, durant l'època estiuenca, es celebren en les places de toros.

Aquells que no treballen, dormen durant gran part del dia i cap al tard o a entrada de nit es concentren en determinats locals on constitueixen una espècie de clientela fixa, qualsevulla sien els fins pels que hi acudeixen. En realitat, ja que no tenen l'agraf d'una inserció social en un grup o ambient, ~~aproveiten~~ aquesta sèrie de bars, expressament per a la ràfega de "nyèbits", compleixen la funció ~~d'una~~ d'una casa que no té o d'un ambient social del que manquen. Com que tots solen trobar-se en les mateixes circumstàncies, prompte fan amistat amb tots els altres i inclús dins del l'egoisme i la mala fe que regia de vegades les seues relacions, fruit de la necessitat de subistir (és molt freqüent, en el cas de viure junta varis d'aquestos nois en la mateixa pensió, que un d'ells es fugue, robant-li diners o la roba a qualsevol dels companys), també hi ha cases en què existeix un solidari sentiment de protecció i ajuden a aquell companyó que passa estretors, bé fent-li

un préstec monetari, invitant-~~li~~ a menjar o a prendre ~~xxxxxx~~ unes copes o àdhuc, fent de proxenetes, cercant-li algun "arranjament", generalment amb un invertit, per a que així assolisca una ingressos i pugui seguir vivint.

La seua vida i el seu món podria ésser gaire identificable amb una foto-novel·la, però no romàntica, sinó del gènere de fulletó melodramàtic. La seua infraexistència contrasta amb les opulències de la societat de consum i, com a experiència, resulta bastant recomanable confrontar dintre d'una estructura urbana la diferència existent entre la sordidesa de zones (el cas de Barcelona pot ésser ^{més} ~~alt~~ significatiu que el de València) com el carrer ~~de~~ d'Escudellers, el de Robador o el de Conde del Asalto i adjacents amb les residencials com Vallvidriera o la Bonanova, per exemple.

Quant a idees o pràctiques religioses, podríem dir al respecte el mateix que de les prostitutes. No han abandonat les creències en què foren educats amb arreglament a criteris deuterals, generalment en zona rural, però no en són practicants. La seua condició els fa mantenir-se al marge de la moral i centrar-se exclusivament en els seus problemes vitals. El que duguin ~~xxxxxx~~ al coll a vegades una medalla de la verge del Pilar o del Carme no significa res. Careixen de consciència de classe i així mateix de consciència crítica religiosa. El fet de què existeixi un ésser suprem o no, de què es crega o no en la seua existència, és quelcom que no té res a veure amb la seua indigència material. No ~~xxxxxx~~ investiguen les causes de per què es troben vivint infrehumanament, i si a això té la culpa algú: un ésser diví o un ésser humà. Estan i són "aquí", i gaire malament per cert, i sols pretenen millorar de situació. La seua mentalitat com el seu comportament obcequen quasi sempre a mòvils biològics i instintius: lluitar per la supervivència. Fins i tot diríem que els satisfà aquesta vida a nivell de "regne animal", de selva obscura o de jungla d'asfalt, a on els riscos i perills aguesten per tot arreu (detenció per part de la policia, possibilitats de passar fam i penúries...). Existeix rebel·lia en la seua actitud, amargor i ressentiment, però ultra això alegria, furor de viure i optimisme, complaent-se en la seua situació d'un mode

extremadament sado-mesquista. És que lluita de classes per a ella hi ha lluita d'individus contra individus, independentment de la classe social en què els antagonistes estiguin emmarcats.

Quan se'ls pregunta sobre el seu futur no saben què respondre. És lògic, estan fincats en un presentisme molt fort. Admetin -i no amb ximplera, sinó amb certa vivor- que la vida és com "una tómbola", i que hi ha que deixar marge al "aventurisme", al joc fatalista de la sort o de la desgràcia. Inclús creuen en les possibilitats de triomf alguns, esperant que una dona o un homosexual adinerats els resolgui definitivament la vida. Creuen, com els delinqüents, en el "cop definitiu" o, com molta gent proletària o de classe mitjana, en què la loteria o una aposta futbolística de ^{quinela} ~~treballs~~ milions constitueixin la solució definitiva. La ingènua fe, dit en termes musicals, de què "xixixixixix" "Sempre hi ha algun miracle...".

Comportament sexual i praxia de convivència

La seua activitat sexual constitueix, en gran mida, una mera activitat laboral, un mitjà d'aconseguir ingressos, d'aquí, que altres qüestions referents a amor, sexe i convivència ofereixin un mínim interès. De tots modes, procuraran ésser al més exhaustius possibles al respecte.

Malgrat a la repressió existent en zones rurals o suburbials, l'ambient de pobresa i de promiscuitat familiar en què han viscut des de la infància els floreja en força casos una gran precocitat sexual. Molts d'ells han tingut les seues primeres experiències essent gaire petits (ens han confessat en ocasions que als set o vuit anys), i tant hetero^fsexuals com homosexuals. Del que resulta, que gran part d'aquesta joventut, en especial, la que més que a activitats delictuoses, es dedique a la prostitució, sia bisexual, i malgrat el seu machisme i del seu caràcter violent, agressiu, faldender o perdonavides, experimente propensió envers ambdós sexes (si bé majorment cap a les dones). Es donen casos en què s'han habituat tant a aquesta bisexualitat que després de cessar i integrats, necessiten, encara que sia de tant en tant, mantenir una relació homosexual, puix que no acaba de satisfer-li la que té assiduament amb la seua muller, o bé tenir d'altres relacions

heterosexuals diferents de les que mantenen amb la seua cònjuge,

En algunes ocasions poden ~~valer~~ la virginitat en la dona, però com ells, en general, la tenen tan perduda, no els importa això geire. A més a més, abunden els casos en què es casen amb noies que han exercit la prostitució i, llavors, ~~ben~~ es diu, en l'argot les "retiren" de semblant condició de dones de la vida, o contreuen matrimoni amb xicotes de suburbi que arriben a l'altar "sabent-se-les totes" en matèria sexual.

La seua instintivitat es reflectix especialment en l'aspecte sexual. No descartem per a ningun tipa de convivència la capacitat de sentiment ~~mente~~ d'aquesta classe de joventut, però practiquen, especialment, una sexualitat separada per complet de l'afectivitat. Quant als solters i ~~que~~ exerceixen la prostitució, la cosa és evident. Quant als casats, degut a la seua falta de consciència, cosifiquen també a la dona. Hem ~~vegut~~ casos de matrimonis gaire mal avinguts, però que, malgrat que s'odiaven i estaven sempre litigant, els unia fortment el desig físic i una profunda necessitat de realitzar el coito, després de tals discòrdies. Tanmateix, no oblidem que aquestos joves com totes les minories inadaptades tenen malgrat la seva aparença de duresa, prepotència i despreci, un gran necessitat d'ésser estimats i considerats no obstant les seves imperfeccions. D'on neix, que sien en general, com les prostitutes, gent bastant de fiar (encara que parega increïble) i capaces d'un gran sacrifici i d'una sincera actitud amistosa quan descobreixen que algú els ofereix la seva comprensió i ajuda. Baldament la frase resulte reaccionaria, però podríem dir que són animals molt fàcils de domesticar, sempre que no s'utilitzi amb ells la duresa, l'orgull o l'agressivitat. Selen valorar extremadament l'amistat i la companyonia, i la seva capacitat de generositat i de fidelitat és notable quan se'ls tracta amb amistat i afecte.

Com gran part d'aquestes joves de suburbi, de brivallats i nyèbits de "barri ríes", d'exlegionaris, de delinqüents que han estat en la presó, de cambres d'hotels a la costa, de rodanons, de xicots de reformatori o fins i tot de rufians de prostitutes, i addicionem també als pobres "maletilles" que se les passen de tots els colors, han tingut que exercir la prostitució algunes vegades, per un llarg o curt

temps, com a forma de vida, els seus prejudicis envers la relació homosexual no existeixen o són molt menors. És lògic que la prostitució realitzada per homes s'opere tenint generalment com a partenaires a altres homes i no a dones, ja que els gigolós operen en casos de relació particular i privada, però la dona que està cosificada i supeditada al baró, no té tanta facilitat per a anar a un determinat local i elegir un home amb qui poder fer el amor. Aquest tipu de relació ha d'estar sempre -i més si la dona és casada- més ocult que la que pot realitzar-se entre homes, no obstant a totes les repressions legals o socials contra la homosexualitat.

No gensmenys, són notoris de vegades els casos de ~~casos~~^{casos} que exercisin la prostitució masculina, i que experimenten una aversió cap als homosexuals, malgrat de viure d'ells, marcant-se extremadament (com a fruit d'un "autoodi", per tenir que guanyar-se la vida fent claudicar la seva virilitat,) la diferència entre "mascle" i "doneta". Aquestes situacions poden ésser una de les causes que més abone la necessitat d'afermar el masculisme, amb la creença també de que negant-se a ~~executar~~ executar el paper passiu en la relació sexual ~~per~~ resta inclòume la seva honestitat, perquè aleshores assimilen l'homosexual a una dona i i ells també identifiquen els seus roles (el de la relació heterosexual o el de l'homosexual) en una mateixa funció masculista (fer el paper actiu).

És curiós que quan es casen i integren i tenen descendència, solen ésser una bona parella (al menys, els casos que coneixem) amb una mentalitat tan reaccionària com si hagueren viscut una joventut virtuosa i una vida conventual. Ambien que els seus fills o filles sien honrats, decentes i treballadors. La seva estabilitat i la seva ascensió de la condició de desviats a la integració que suposa el treball en una empresa, els fa assumir -degut a que segueixen sense tenir consciència de classe- les regles de la moral tradicional petite-burguesa, en ocasions més intensament que si pertanyeren a la classe mitjana o a la burgesia benestant.

Com hem indicat, fan del masculisme gairebé la principal virtut del

seu comportament. Els satisfà ~~ésser~~ agressius i violents, sobretot, quan van embriagats i fins dirien que en ocasions els complau cercar la possibilitat de bregues i batesses, provocant-les deliberadament.

Generalment no tenen una ~~concepció~~ profilàctica de la relació sexual ni prejudicis al respecte. Rebutgen el preservatiu i no és d'estranyar que alguns, casant-se ~~després~~ o no, hagin tingut fills naturals. També els que exerceixen la prostitució solen contreure amb freqüència malalties ~~venèries~~ venèries,. Habitats a una ~~praxis~~ praxis sexual constant, i acostumats, com gran part dels joves que no tenen facilitats per a desreprimir-se, a la masturbació (així ens ho patentitza l'enquesta en la pregunta "Què fas normalment per a resoldre les teves necessitats sexuals?"), solen recórrer a aquest sistema d'activitat sexual ~~quant passen uns jorns sense possibilitats de relació amb una altra persona.~~

Més que operar en conjunts (aquests constitueixen subgrups minoritaris en totes les ciutats, i afecten als delinqüents o a les subcultures de barri), aquests joves, que constitueixen la resaca infrahumana d'inadapta~~ció~~ existent en les societats ~~modernes~~ industrials i en ambients urbans, es concentra en determinats locals i manté relacions, si fa no fa esporàdiques i disperses (degut a la seva mobilitat de ciutat en ciutat, especialment, ~~en~~ a l'estiu) amb els seus congèneres de vida, i del mateix mode que apareixin, desapareixin d'un any a l'altre, o de vegades en menys temps, tot i que depen de diversos factors, puix que no sempre es tracta ~~de~~ ^{que} la integració es realitza ràpidament i tornen a les seves cases, sinó degut al parèntesi del servei militar o al fet d'ésser detinguts per la policia, bé per la comesa d'un delicte o per no justificar una activitat laboral. Sobre gran part d'aquests joves ^{tenen} com a principal amenaça -i ells no ho ignoren- la Llei de Vagues i Maleants (avui anomenada, de Peligrosidad Social).

Abunden els casos d'aquells que tenen núvia, i compaginen les relacions decents i el respecte a la mateixa, amb les seves folgues o el seu exercici de la prostitució per a guanyar-se la vida, per supòsit, ocultant-li-~~ha~~ a la seva xica les relacions que mantenen amb prostitutes i homosexuals, i veent-se obligats a dur una ~~amb~~ doble vida, al

igual que els que no havent-se marxat de les seves cases, durant el dia són treballadors i nois força seriosos i còndits i a la nit imiten a Al Capone o a Cebirio.

Quant ixen quelcom de la península i freqüenten, en anar-los bé les coses, locals de zona burgesa, experimenten una obsessió per vestir-se amb roba cara. Solen a vegades demanar com a forma de pago al prostituitur-se que se'ls compren draps de vestir, a part d'invitar-los a sopar o al cinema (com pot advertir-se actuacions molt similars a les de les prostitutes de categoria superior a les de "barri xino"), i els que viuen bé de la prostitució tenen també obsessió estètica, sobretot, si són atractius. Sempre s'estan contemplant i mirant en el mirall i pentinant-se, i fruïxen molt d'anar ben ecicalats. Així com guanyen el diner, el gasten. De vegades el diner que aconseguixin dels homosexuals, o be robant, després l'empren en ~~marxant~~ anar-se'n de xela amb dones i ~~huc~~ mantenint-ne a alguna.

Quant a altres formes de hedonisme, com el consum de drogues, solen reduir-se a aquelles que

se n'han anat voluntaris a la Legió, i mantenen relacions amb gent dels "barris xinos" adictes a la grifa.

Al manca de consciència de classe i no intentar explicar-se les causes socio-econòmiques de la seva situació, no tenen preocupacions polítiques. No es plantegen ningun problema relatiu ni a la societat en què viuen ni quant a política internacional estan informats, tan sols ^{el} que escolten o veuen ocasionalment en els telediaris. Tanmateix, si se'ls parla en aquest aspecte clarament, s'adverteix que constituïx un material força adobat per a despertar en ells unes possibilitats de concienciació. Es polititzarien ràpidament, si encontraren treball els ^{que} volen treballar, si pogueren menjar tots els dies i si ~~xxx~~ tinguessin accés mínimament a unes possibilitats de reeducació o més bé diria d'educació cultural des de la base. Per a ells no hi ha altra cultura que la pròpia ~~experiència~~, la experiència d'un món prohibit (segons els criteris de la moral burgesa), d'un món dur, sòrdit i brutal on cadascú viu, més de nit que de dia, el seu infern particular, més mal que ben acompanyat.

Subllenguatge

Es tracta d'algunes paraules característiques d'ambient de baixos fons ("barria xinos" principalment) en els que tant per delinqüents, prostitutes o per joves ²³⁰⁵inadaptats, s'hi ~~hi~~ ^{hi}empren reiteradament en les conversacions. Aquesta ~~garga~~ ^{garga} correspon enterament al caló.

"Encontrar pilitra" (trobar ~~lilit~~ ^{lilit} on dormir o bé cambra); "ja" o "lea" (dona, en especial, per a ~~a~~ ^aajoure's o tenir "lligam" amb ella); "guripa", "militroncho" o "militon" (soldat); "guiri" (estranger; en el llenguatge dels minyons de barri, també el guàrdia); "pesteñí", "pessa" o "bofia" (la policia ~~més~~ ^{més} bé secreta que l'armada o municipal, doncs a aquestos ~~sele~~ ^{sele} se'ls designa amb l'apel·latiu de "grises", ~~a~~ com en l'ambient estudiantí, o de "municipals"); "prive" (beguda alcohòlica); "melopea", "merlusa" o "tranca" (borratxera); "pasta" o "tela marinera" (diner); "pelusa" (el rellotge); "currelar" (treballar ~~ex~~ o fer quelcom per a guanyar-se la vida); "camelar" (fer-li l'aleta a algú per a tenir-lo ficat en la butxaca); "tirarse el pegote" (dir una mentida); "vacilar" (sentir gust sota els efectes de l'alcohol o de la grifa); "jarbo" o "nano" (noiet o minyó jove), idènticament a "chorbo"; "viejo" o "vieja" (els pares); "cuervos" (capellà) (els capellans); "rajarse" (no decidir-se a fer quelcom); "volar" o "farder" (referit a quelcom que constitueix un signe de presunció, perquè agrada de cara ~~sin~~ ^{sin} tots altres); "jalar" (menjar); "ginar" (defecar)...

Quant a frases usuals, podríem citar entre altres: "¡Ande y corta el rollo!" (invitar gallejant a que algú es calle); "Te quieres quedar conmigo?" o "¿Quieres vacilar conmigo?" (equivalent a "¿En vols prendre el pel?"); "¡Eso no te lo crees ni borracho!" (quan s'escolta quelcom que no es dona per cert); "Carretera y manta" (invitar a algú a que se'n vaja); "Te voy a dar un meneo" (bé designa l'acte de pegar, o com també diuen de "dar un ourrito", o la ~~guixxxxxxxxxxxx~~ ^{guix} en paraula "meneo" pot tenir una significació sexual, idèntica a la de "magreo", a actes prexuals ~~més~~ ^{amb} que al coito ~~con~~ ^{con} orgasme); "¿No te jode?" (no t'enfastija?); "Pegar un castañazo" o "Pegar un palo" (realitzar la funció sexual); "No me cuentes tu vida" (similar a "No me

vingues amb "històries" o "penjaments")...

Els malnoms en són més bé freqüents en els ambients de delinqüents i en els homosexuals, (en aquestes apel·latius femenins precedits de l'article "la"). Entre joves inadaptats es solen cridar per el nom més que per el cognom (alguns se'ls canvien o donen noms falsos a les gentes que coneixen, dant la desconfiança de suposar que sien policies secretes) i si s'utilitza algun malnom, solen ser el de la ciutat d'origen: "el Melilla", "el Valencia", "el Murcia", o sencillament el nom de la ciutat sense article (costum que també existeix entre els soldats).

La joventut homosexual

Clarament s'adverteix que aquí no anem a tractar de la homosexualitat en els seus aspectes psico-fisiològics ni com a activitat sexual típica de certes minories. Ens concretem més bé a aspectes sociològics d'aquells homosexuals que, per manifestar-se socialment i en determinats locals amb assiduïtat, o bé per dedicar-se a la prostitució masculina en competència amb joves inadaptats que són homosexuals, poden enmarcar-se dins dels status del desviament.

En aquest aspecte cap distingir, aquells homosexuals que per el fet de ser-ho es troben segregats de les famílies i s'han identificat amb la forma de viure de la desviació social (pinxos, prostitutes, delinqüents...) o bé aquells que, com ocorre també amb molts joves inadaptats, durant el dia es troben integrats, treballen i viuen amb la família, però que a determinades hores (en aquest cas s'aguditza més la doble vida), acudeixen a determinats clubs per a "lligar" (amb o sense prostitució) o sencillament per a encontrar-se units, amb un esperit comú de ghetto o de minoria marginada i malament vista per la societat, amb aquells que tenen idèntiques tendències sexuals.

En aquest sector de joventut sí que podem dir que l'enquesta oferí bastants dificultats, puix que l'homosexual és molt desconfiat, i, com a ésser profundament amargat, s'escuda en la cuirassa d'una ironia i de

turització és mínima. L'homosexual, quant infia el "destac" -i alguns ho fan molt precoçment- es converteix en un vitalista. L'importa més la vida que la cultura. És un ~~tipic~~^{en} això de la llista de grans hòmens ~~en~~^{la} la història de la humanitat ~~compta~~^{que} amb ~~amb~~ un elevat percentatge d'homosexuals. El succeix ~~és~~^{que} es cita massa a Oscar Wilde, a André Gide, a Proust, a Plató, a Miguel Àngel o a Leonardo da Vinci. Encara que no descartem que la deficiència que implica ser homosexual en una societat, que per motius religiosos, polítics o socials ha perseguit, castigat i reprimit tal tendència sexual feroçment (i sense distingir entre el que és un acte delictiu sexual del tipu que sia, i el que ~~fan~~^{van} sols és característics biològics- fisiològics), pot produir una necessitat de canalitzar el llibi cap a sublimacions i activitats permeses i ben mirades per la societat. Existeixen sants, artistes, herois, intel·lectuals, científics i òmnium guerrers la qual homosexualitat innegablement ha constituït el principal percussor per a que arriben a ésser el ~~for~~^{que} foren. En fi de comptes, la psique humana compta amb unes autodefenses i equilibris compensadors. Però no cap establir lleis generals i absolutament precises per a el món masculí per un costat, i, per l'altre, per a el món homosexual.

Ens cenyirem, per tant, als joves de la categoria a) i b) indicats anteriorment, com una mostra específica de la joventut desviada que estem estudiant. I ometem referències a la prostitució, perquè, encara que hi ha prostitutes joves, no cap generalitzar un estudi de la prostitució femenina juvenil, ni entre les característiques d'aquesta cap diferència alguna respecte a la resta de les prostitutes qualsevulla que sia la seva edat. És un món marginal on l'edat a efectes psico-sociològics compta gaire poc. Tan sols de cara a la clientela que ve a buscar-les.

Els homosexuals juvenils són grans belladors, i trben en qualsevol tipu de música o de ritme una ocasió per a manifestar llampecs, amb més calor constant que si foren dones. El bell constitueix per a ells una semiòtica del l'erotisme i de la seducció, al igual que ~~ixamillia~~ l'empenen les vedettes, i vicetiples de revista. La seva psicologia és molt pareguda a la de les antigues cabareteres. D'aquí, la seva identi-

92
ficació amb mites femenins del món camp més que amb el món pop, mal-
grat de què les seves inclinacions musicals ~~seves~~ són polaritzables
envers qualsevol tipu de música, a excepció de la clàssica.

Els sol atreure el teatre revisteril, i quant a cinema ~~de art i ac-~~^{films amb contingut}
~~saig~~ (repetim, que ~~exceptuem els homosexuals universitaris o culturit-~~
~~zats en aquestes consideracions~~, per no considerar-los com a joventut
inadeptada). Els complau tot el referènci, també extensiu a serventes
i a ames de casa, que sobre els ~~seus~~ seus ídols (cantants, actors, to-
rejadors, prínceps, princeses i play-boys) poden trobar en les revis-
tes per a consum popular^a i popular. Alguns llegen i llegixen també fot-novel-
les.

No plantegen el problema de la homosexualitat en els seus aspectes
mèdico-socials, ni tampoc en els religiosos. Alguns emboquen el tema
o sencillement a la arreligiositat, sense més explicacions, per el
fet de què la religió és qui més els ha censurat i vexat. Això provoca
de vegades uns forts traumes psíquics i complexos de culpabilitat
considerar-se éssers als quals la fatalitat divina (¡veja vosté a ~~un~~
saber!) els ha destinat per a la corrupció i el pecat, tallant-los
qualsevol possibilitat de salvació. En altres, el complex de culpa-
bitat es supera i es somorgollen enfollidament en un hedonisme frenè-
tic ("el viure bé és el que importa" o "el que em lleven tot el que
m'he divertit"). Però també els hi ha que mantenen una religiositat
fetitxista, que creuen que tan elegit de Déu i tan redimit per Crist
és el qui s'ajeu amb un home com el qui no fa amb una dona, i inclús stri-
bueixen a la homosexualitat un caire místic (quelcom semblant com els
antics, a la "epilèpsia" en qualitat de malaltia sagrada), considerant
que en són una espècie de casta elegida per la divinitat i que, a part
de no augmentar més la densitat demogràfica del planeta, són escollits
per a missions importants, complint un misteriós destí en el concert
equilibrados de coses bones i de coses dolentes que suposa l'ordre de
l'univers. Segut a que el món ~~sexual~~ homosexual s'ha culturitzat quel-
com per la presència d'universitaris, tampoc no falten alguns que ci-
entifiquen més la qüestió, veient-la de teules a baix. Han llegit a

Wilhelm Reich i citen que el natural és la genialitat, però no la sexualitat (aquesta no és més ^{que} una superestructura educativa), remembrant civilitzacions (i no sols decadents, sinó també força maeclístiques com Esparta) a on les relacions homosexuals no eren ~~era~~ censurades i on, al menys, la biexualitat estava a l'ordre del dia. També addicionen l'afirmació de què això de la "~~lllei natural~~" (concretant en allò sexual a unió mascle i femella) és una invenció filosòfica, i que natural és tota tendència o apetència del cos humà, sia de l'indole que sia. A més d'un el ~~ésser~~ enquestat (posseïa estudis, per suposat) hem escoltat aquesta afirmació: "quin sentit tindria ~~aleshores~~ que Déu creant un ordre immutable, establir excepcions en el propi ésser humà a la llei natural, perquè una cosa és practicar ~~qualcom~~ "perquè sí" i una altra sentir la tendència dins d'un mateix. Si admetem l'explicació filosòfica de la convertibilitat del mal (físic o moral) en bé, tant de sentit té la regla com les excepcions. Si no admetre-ho així, tindriem en canvi, que admetre una divinitat que obra absurdament i per caprici".

Ultra això, i sense enfondir en problemes religiosos, no excluïm algú que ultra frase destil·lant una gran emergura cap a la condició de la ~~homosexualitat~~, pronunciada per un dels joves enquestats: "Indubtablement ser homosexual en una societat com la nostra és un mal negoci. Això és com nàixer negre. Què li anem a fer! Es passa en ocasions, divertit, però l'homosexualitat és més que res una manera de ser per a viure-la exclusivament essent jove. És molt trist ésser homosexual a partir dels quaranta anys".

No felten tampoc els qui s'aturren a la fe en la bondat d'un Ser Suprem que no abandona als seus fills, sia com sia. A tal respecte ens digué un dels enquestats: "Si jo no creguera en Déu, m'hauria suïcidat fa molt de temps".

X X X

Resumint conjuntament característiques culturals i comportament, ens centrarem seguidament en els aspectes sexuals. Hi ha alguns que s'inicien en la sexualitat abans d'arribar a la pubertat. Altres verifiquen el "destape" bastant més tard, inclús fins a la meitat de la vintena. Dependeix del clima més o menys repressiu, familiar o social, en el que es troben immersos. Generalment els homosexuals proletaris s'inicien abans que els universitaris.

En alguns casos existeix un odi cap a la dona, com a element competitiu en la seva relació amb els "mascles", i com a objecte eròtic que polaritza les tendències sexuals virils. En altres, no. La seva identificació amb la feminitat els crea una personalitat quasi-femenina o hiper-femenina inclús, i es consideren com a germanes de sexe de les dones. Això explica, per exemple, que en ambients de baix fons sia notòria l'amistat fraterna entre homosexuals i prostitutes.

En un principi, la seva sexualitat sol anar unida a l'afectivitat, i tenir-se molt curadonament d'ambientació romàntica (en realitat, també ocorre en les relacions heterosexuals durant l'adolescència). Però com les unions entre homosexuals ~~rarissimes~~ manquen de legalització i a més quasi tota la praxi sexual de tals minories eròtiques entranya uns comportaments similars als de la prostitució, és a dir, la fidelitat compta molt relativament, ja que ha d'operar no en funció d'una legalitat com en el matrimoni heterosexual (a on l'adulteri és precisament acte delictuós), sinó per motius afectius o per conviccions ideològiques, és lògic aleshores que els anomenats "matrimonis" (en realitat, unions amatories) entre homosexuals sien força trencadisses i es sien condemnats al fracàs. En aquest cas no existeix, com entre els hippies (i per a la unió entre home i dona), una concienciació ideològica que garanteix i aveli la pràctica de l'amor lliure, sinó que aquest ~~matrimoni~~ s'accepta per necessitat i tals relacions participen gaire de l'aventurisme i de l'eventualitat, com en el cas de l'home habituat a resoldre les seves necessitats sexuals amb dones de la vida.

Alguns no excusen el matrimoni heterosexual com a solució, precisament per a quan arribe a una edat en què ja estien farts de l'ambient homosexual i no ja per a moltes tretades. Altres controuen matrimoni amb lèsbies, i d'aquesta mena, "l'un per l'altre": es disposa d'una companyia amistosa, refugi i consell per a la velledat, i, no gensmenys, cada pert queda lliure per a orientar la seva sexualitat segons les seves tendències. En aquestes cases es sol practicar inclús l'amour a plusieurs.

Ridiculitzen bastant amb la seva ironia les actituds masculinistes, però són covards dant les actituds agressives del món mascle, mal que la seva agressivitat tampoc no se'n ve avall a la primera enveredada. Aital enfrontament, per cercar-li un símil zoològic, seria força paràfràstic semblant a la clàssica enfrontada del gor i el moix, dos animals molt identificables respectivament amb les actituds "canines" del món mascle i amb les "felines" del món homosexual.

Altres no descarten el matrimoni, bé que a primerenca edat, i alguns el realitzen per tèmper a declarar dant les seves famílies la seva condició d'homosexuals. Compleixen amb la dona, arriben a tenir descendència, i, duent una doble vida, fan també divagacions en el món homosexual. Això explica que graciosament de vegades els homosexuals afirmen: "Hi ha ja més casats que "entienzen" (es refereix en argot a aquelles persones, sia o no homosexuals, amb la que es pot tenir una relació de tal gènere) que no solters".

En la praxia sexual juga molt les condicions estètiques. El qui és jove i atractiu, bé s'aprofita aquestes qualitats per a dedicar-se a la prostitució amb homosexuals ~~de major ventura~~ que ~~per a lligar entre els~~ dels seus mateixos anys o segons que gustos. La gent gran és la que paga, en canvi, en eixos ambients, al igual que en el món heterosexual.

Concedeixen poca importància a l'amistat, baldament existeixi una indubtable afinitat entre ells i es saluden fent-se petons com les dones, però aquesta és motivada més bé pel fet de ser de la mateixa

tendència sexual i viure immerges en un mateix món, que per sentiments
 d'afectivitat i de mutual comprensió. Són egoistes, individualistes
 i amb una gran propensió a criticar, a parlar malament de tots altres
 i a considerar que tot el món té tendències homosexuals (de la subcul-
 tura on més pot aplicar-se la dita: "el lladre creu que tots són de la
 seva condició") i tenen també una gran propensió a l'enveja i armar
 embrollaments i intrigues.

S'interelacionen bé en col·lectes i subgrups, en parelles o actuen
 en solitari, a més d'això a vegades freqüenten els tuguris del món ho-
 mosexual. Manquen en general de concienciació política. Viven la seva
 homosexualitat, com la joventut de la que ens estem ocupant, via la se-
 va desviació i inadaptació, sense enfonçar en crítiques religioses,
 ni en consideracions socio-econòmico-polítiques. Admeten fàcilment,
 com a cosa feta, la seva condició d'homosexuals, no obstant els seus
 complexos de culpabilitat, bé que aquestos espleguen a constituir un
 plaer sado-masoquista, i encara que de vegades adverteixin totes les
 fal·lacies i falsedats del món on viuen o allò tan trista que és
 ser com són, ràpidament es posen alegres, i mitjançant el travestí, l'ex-
 hibicionisme, les extravagàncies i les provocacions femenines (són,
 com en el cas de la "divina arosia", formes d'autodefensa freqüent-
 ment utilitzades) sublimen la seva dramàtica situació, qualque així
 com "qui no sap riure no sap viure".

Solen celebrar també festes privades que, en realitat, no són més
 que ^{"quater"}apèts, però que a la fi solen abundar les relacions sexuals, a
 diferència dels heterosexuals on no es veu més enllà del coll quasi ge-
 neralment. En el món homosexual sí que el cocktail-party sol derivar
 en orgia.

Són propens al triomfalisme. El diner és per a ells també una ge-
 rantia de seguretat, perquè el qui té diner en una societat capitalis-
 ta -i ho adverteixin clarament a través de la vida de molts mites de
 la societat de masses -pot permetre's el luxe d'ésser públicament allò
 que vulgui. El triomf és com una garantia d'immunitat. D'on parteix la
 seva obsessió per posar-se diner o per destacar en professions artísti-
 ques. Sembla per a ells Olímpic, comport per als "braus d'or" de la socie-

tat de consum, existeix més ~~minys~~ ample per part de la superestructura política i moral, i el prestigi a'un cantant o a'un actor femés possibilita una lliberalitat per a tot tipu de tendències i comportaments sexuals.

Valoren molt la bellesa física. La nostra enquesta indicà en un ⁹percentatge majoritari, com a ídol més admirat, en general, per la joventut homosexual, al actor francès Alain Delon. La seva obsessió per anar ben vestit és gairebé patològica, i igualment quant al ús de cosmètics, cremes, maquillatges, etc., etc. Els homonitza envellir o enlletgir-se més encara que a les dones. Adoren les platges i la pell bronzejada. La "civina aeràcia", en canvi, com veurem, prefereix anar per la vida "amb la seva blanca pal·lidesa."

Aprofundir en classes d'homosexuals amb més detall, en causes de la l'homosexualitat, característiques morfològiques i tractament, ~~excess~~ deix a les nostres pretensions, en què sols intentem tractar ^{el} fenomen, emmarcant-lo ~~xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx~~ com una manifestació més de desviació social. Quant a la seva localització en el País Valencià, ja ens hem referit anteriorment al parlar de la joventut inadaptada en general.

II. LA INSURRECCION E INDIANTIL.

La insurrección en la impugnación, no es manifiesta con violencia i bárbara, tasi ultrarrevolucionaria, no solo es manifiesto entusiasta i coratiosa, fins la temeritat, sino anti-reductora. Resolteix positius el caràcter reduït-reductor de les entitats especialitzades en els aspectes polítics.

(Henri Lefebvre: La revolución de hoy).

S'acdevé una cosa **necessària** insistir ràpidament, de bell antuvi, en aquest capítol, en algunes consideracions efectuates al començament de l'assaig, exposant els criteris metodològics emprats. No intentem un llibre sobre la joventut en general. Afortunadament ja al moment actual, és àmplia la bibliografia, i també ho és de tot allò que tracta de la insurrecció estudiantil. Hi hauria prou en recordar el respecte, com una de les obres més exhaustives, Los movimientos estudiantiles (Las revoluciones nacionales y sociales en Europa y el Tercer Mundo) i quant a les escales principals de rebel·lia universitària, La rebelión de Berkeley, de G. Greper, o La revolución de hoy, d'Henri Labfreve, referida al País francès de 1968.

Insistim de bell nou. Hem tractat d'exposar el context i la concreció de determinats moviments juvenils, concrets a escala mundial, el País Valencià, calibrats analògics i no tan sols a col·liers. D'aquí, també, repetim, que l'estudi de les subcultures siga més ampli i concret que el dels moviments juvenils, en el present assaig.

En referir-nos a la rebel·lia dels joves, hem de pot dir-se la insurrecció estudiantil universitària principalment, gestada a la passada dècada i, sobretot, en el darrer illure. No creem, però, que calga recórrer a excessives argumentacions per indicar que no a tudi, té monogràfic i independent o bé, com en aquest cas, inserit en el context general d'un llibre, referit a la rebel·lia universitària al País Valencià, a concretament a València-ciutat com a cap de districtes universitari, actualment no pot realitzar-se. Quant a l'aplenació flouana de - un fenomen global-polític, tan sols hem viscut una gran capital de l'element de història. El rebu de universitari, i dependment de l'existència de la nova línia d'educació, continuen en tota la seva crisi i virulència i, miriam, que comprén, aquest prob cas, una amplària concernient a tot l'ensenyament en general.

Un estudi així ens obligaria a a refundir en consideracions tedriques, i índexes pedagògics principalment, i repetim, quant als

fets, disposar d'un detallat passat i material informatiu, coneixent en cada curs acadèmic i en cada Facultat o Escola especial el desenvolupament de llurs problemes i l'activitat de cadascú dels innumerable grups polítics d'esquerra existents, així com també l'actuació dels altres juvenícoles i el paper que les generacions eclesiàstiques post-conciliars juguen al problema, tant en llur i territorial amb l'anecdotisme com en el centre exclusivament religiós (seminaris, parròquies, col·legis, eureses de cristiandat, etc, etc). Seria molt interessant que existís no en algun sínd en molts universitaris o en els ecclèsiàstics o historiadors, un interès de cara al futur que fomentés la creació per aquest estudi, no mitjançant dades i material, ho compartim els riscos -sense aprofundir en detalls- que això suposés, ja que, per exemple, una de les fonts de l'element treball seria per la recopilació de tots els fulls o cistollet que els diversos grups activistes llienen molt a les escoles i carrers de les facultats, informació que es recull en adreces, àdhuc l'exposat en cartells penjats als murs de les facultats, decisions dels claustres de professors, i en tot aquest material preliminar i tècnic base vertaderament científica per poder, en un futur, redactar una història de la Universitat de València en aquestes últimes dècades. I regresem que en un futur proper o llunyà, ningú no haurà enfrontat aquest interessant treball sòcio-històric per manca quasi total del material. Pensem que ni els mateixos universitaris s'arrisquen a recopilar els fulls en cistollet disseminats i no articulats per les facultats, ja que al moment actual liur podrien patir tenir-hi caràcters d'electius. Caldria també portar un llibre amb expressió de dates i descripció d'esdeveniments de la manifestacions efectuades i altres formes de protesta, sense oblidar tampoc l'activitat de les Comissions Obreres, on predomina igualment la competitivitat juvenícola, i, tenint present que la insurrecció juvenícola no es limita a les escoles religioses i laborals (ja que no es veu sols a nivell tècnic, això ja és una al-

tra qüestió que no cal discutir-la en aquests moments).

Aquesta mal anomenat **capítol**, perquè no és més que unes pàgines, simplement, indicadores del problema, que, al costat d'altres moviments i protestes de la joventut, també hi és l'estudiantil com un dels més principals, en nostre mode de veure, i rellevants, mancarien de sentit si adquirís una extensió com la d'altres capítols, tenint tan sols un caràcter teòric, o es referís a insurreccions estrangeres i no a la que ha tingut lloc i seguirà tenint-la al País Valencià, en la nostra Universitat i, en haver-se agendat el problema, també a Instituts d'altres ciutats. - El capítol no com es diu - ~~esta~~, doncs, com una simple anella d'enllaç entre la rebel·lia no polititzada dels joves, inclosa tota i la d'aquells que, sense una consciència política acurada, i sense no han verificat i or contestació d'una manera exclusivament violenta i irracional (les altres subcultures tractades dins de l'apartat de la Rebel·lia).

Ens afligeix x l'índole enèmica i acadèmica del nostre ítem, però també la parquerositat és eloqüent, evidenciant que, malgrat el problema d'actualitat, la gent i persistent al de la insurrecció estudiantil, constitueix un tabú més al seu tractament a efectes de la nostra premsa i una de les temàtiques més insuportables per a ~~moderna~~ Censura. De totes les maneres, procurarem no ser massa teòrics al respecte i exposar molt breument, seguint l'~~exposició~~ ^{indirecta} a alguns estudis publicats a l'e trobar i basant-nos en les nostres pròpies experiències com a testis universitaris, la qüestió, diguem-ne al principi, de la insurrecció estudiantil a nivell peninsular, i en aquest sentit tot el dit és aplicable al nostre Universitari de València. La resta, la història actual, des de 1960 fins al present potser per nosaltres o per a algun de capacitat i informat, potser ~~en algun moment~~ ^{en algun moment} sorge a crissà's algun jorn. De moment, la invitació a sociòlegs, historiadors o a qualsevol interessat pel tema ja l'hem feta, i ens complau. Perquè, no en malfixem, això que algun ha denominat universitat entreguista té al seu principal agent a la Universitat i a una contestació, val-

ga la redundància, d'indole política.

102

Amb aquestes paraules, el professor i sociòleg universitari Sinar exposa així els canvis operats en una esfera concreta de la nostra cultura com és la universitària: en el budir de la generació actual d'estudiants de l'educació superior, que troben noves formes de valors i actituds culturals, nous models de desenvolupament, unes renovades preocupacions polítiques, un rearmament d'identitats i, finalment, però no mínim, un augment numèric d'aquestes proporcions que ja està creixent vertiginosament conseqüència sobre l'estructura ocupacional del país, com en tot. En suma, una consideració i interpretació dels esdeveniments que succeeixen en el nostre país - no pot reduir-se, ni tan sols en els aspectes més estricte i pedagògic, fora de les coordenades i estructures de la nostra conjuntura política.

Tots sabem que el problema universitari (o secundari i terciari) no és essencialment tal, és més de més, un problema polític, com tots els problemes de l'existència, fins i tot els més privats.

L'Estat espanyol va encunyar grans dies de la seva història (que referim als anys immediats a la guerra civil) i ambició amb els sindicats, les organitzacions juvenils i la Unió arcaica. L'Església i la Banca, per exemple, van a l'oposició i limitació de moment, almenys en aquest aspecte d'intervenció integradora. En el cas de la Universitat, l'exaltació del S.U. prova aquesta afirmació, en la seva voluntat de vinculant obligatori, car la no pertinença al mateix implicava la impossibilitat de matricular-se a qualsevol centre d'ensenyament universitari. El nou Estat, en concloure la guerra, dirà que amb d'una, podem dir, força juvenil (quant a l'indole i ve a ser considerat la força i creixement de la joventut). I hi havia una futura èlita als anys de guerra, la dels fills dels que havien guanyat la guerra i els que havien unit en aquells moments l'esperança de la guerra i la pau.

1206
majoria dels països occidentals, el jove es fa nagent la Universi-
tat, encara que pugui conviure amb ella. La cultura que entorneja la
Universitat és molt més viva, hi i encara que la cultura
acadèmica. En molts casos, el jove va a la Universitat per a saber
què ha de negar, per a saber quina altre camí ha de seguir o cercant
simplement l'orientació inicial... Això vol dir que la Universitat
del que parlem... És molt possible que aquest canvi destrueixi el -
concepte tradicional d'universitat, i, després, però, de l'antic és
destruir i crear.

III LA REBEL·LÀ DE LA JOVENTUT BURGESA.

Recordar...

les bones hores de l'ahir.

Recordar...

aquell amor d'antany.

(Paraulas d'una cançó camp, interpretada per Imperio Argentina, i que constitueix un dels motius musicals del film de Carlos Saura, El jardín de las delicias).

Aleshauria d'haver escrit una novel·la sobre tots nosaltres, i que portés per títol "L'edat d'Or".

(Paraulas d'un rebel burgès, ja no molt - jove).

Ahí

viu una acompanyia.

la fidelitat perdut.

destinació el cor...

Ahí

viu una acompanyia.

tot el parvindre

a l'alternança de mi...

Ahí

no es queda rancor.

si l'home l'esborra

i se deixa el seu edén.

(Paraulas de la cançó Ahí, interpretada per Mari Trini).

De Sísif a Prometeu.

En la nostra opinió, la subcultura que anem a analitzar resulta una de les més interessants del present estudi sobre la joventut del País Valencià. Localitzada exclusivament a València-ciutat (pensem que a les grans urbs, Barcelona per exemple, poden haver-ne existit, sense dubte lla pale començaments de la dècada dels seixanta), no hem descobert altra semblant a Alacant o a Castelló, — almenys quant a la seua rellevància i impacte social en determinats àmbits burgesos, i molt menys creem que puga haver-ne existit a localitats més petites del País. Més encara, aquesta subcultura, degut a la mobilitat d'alguns dels seus membres, es acialment als mesos estivals, ha exercit una influència, parcella als costums introduïts pels estrangers, en zones i poblacions turístiques: Cullera, Gandia i Benidorm, preferentment. Com veurem, el mimetisme ha estat intens i igualment l'èmfasi psico-sociològica en les interrelacions dels elements del grup en llur convivència amb la població turística, en especial joves franceses, angleses i, una mica menys, americanes, alemanyes o suïsses.

En estudiar aquesta subcultura, com qualsevol altra, es corre sempre un perill: el de titular-la sota un epígraf. És difícil el perfilar, mitjançant una expressió lingüística, tota la bigarrada polivalència d'una ideologia, i molt més d'una praxia social. No es tracta d'un soler obsessiu l'atènyer a e comportaments humans. El rigorisme de les ciències socials no concreta les seues verificacions científiques amb una matisació idèntica a la del botànic o el zoològ, possem per cas. Però sí una observació reiterada dels fàctes ens pot evidenciar-nos amb certesa i seguretat l'existència de certes trates constants. Les coordenades de la present subcultura ens emboquen a escollir un terme com el d'outsider (també podríem haver-ne escollit el de group-out, però s'empre més aviat en relació amb la marginació hippie o per a fer-ne referència als maldits del segle passat, a la literatura francesa: Rimbaud, Verlaine, Gaudin, Gerard de Nerval o Lautrépont).

En examinar la cultura hippie aprofundirem més en aquesta o-

104
piní: no creem en una marginació social absoluta. D'aquí, que els fenòmens i les subcultures latents en grups marginats (ja siga obligatoriament, ja voluntariament) cap, en el nostre estudi, assimilar-los més aviat a casos de desviació social i situacions anòmiques, amb un major o menor grau de conscienciació respecte del que la marginació pot implicar d'alienant (subcultures de la pobresa, delinqüència...) o d'alliberador (hippies, moviments contraculturalistes, insurrecció política...). Qüestionar-se el sistema, d'una manera del tot global, o a determinades estructures del mateix no suposa antisociabilitat, sinó formes socials, en ocasions més positives que les normativitzades per la cultura i l'estat que vigent.

En aquest cas la rebel·lia s'endevé mitjançant una semimaginació respecte de la moral i el funcionament de la institució familiar en una burgesia de classe mitjana (professions liberals, petits comerciants o industrials o algun que altre rendista, aquesta és la catalogació professional dels pares d'aquests "rebels burgesos"). És un moment (finals dels anys cinquanta i començaments d'una nova època) en què la contestació política encara no ha guanyat ni ha assolit una impacte i dimensions, com anys després heuren de tenir, per exemple, les revoltes de Berkeley o el Maig francès de 1968. Tampoc el Concili Vaticà II no ha activat, en una nova problemàtica, en canvis formals i perspectives diferents de les tradicionals, els sectors de la joventut creient i a una generació de "noves capelles". La contracultura i els influxos d'un Ginsberg, un Timothy Leary o, sobratot, de Herbert Marcuse es troben encara llunyans. Cal recórrer encara un lustre per a que a Califòrnia aparega el hippisme i, més temps, per a que es trasplantin a les places i als jardins de les principals ciutats europees.

Aquesta subcultura de "rebels burgesos" es troba encara ancorada en els motlles i estereotips morals i morals que responen a la tradició de la moral petit-burgesa. Són indubitablement els precursors de les subcultures juvenils modernes al País Valencià,

416

en ser els primers que transgredien i ultratgen violentament i escandalosos qualcom tan sagralitat en la vida espanyola com la família (entenguem-nos: la família compresa com una institució jerarquitzada, on el pare cosifica la dona i els fills) i els dits, molt - burgessament, "bons costums".

Els moviments juvenils, concretats en conductes desviades i delictuoses, fa uns anys que hi són en auge (geirabé tota la dècada dels cinquanta). Però, com he vist, no es nodreixen, al País Valencià, per joves de burgesia d'alguna manera benestant. Afecten més aviat al proletariat i a les zones suburbanes. Açí, - repetim, es tracta d'una rebel·lia primerenca en el si de la joventut burgesa. És, doncs, qualcom molt diferent de la joventut violenta o desviada a què abans ens hem referit.

Existencialistes i iracundes

No podem, però, oblidar que cap de subcultura (com a desviació respecte de la cultura oficial vigent) no apareix sencera-ment per generació espontània: o bé obcedeix a un fenomen de transplantament per influència estrangera (el cas més típic és el dels hippies valencians), o bé és resultat o influència de subcultures anteriors o vigents en aquells moments. No existeix un procés, - de vegades, conscient en la gènesi d'una subcultura, però el mitjà ambient l'adoba i naix malgrat la no-intencionalitat premeditada dels seus components. L'etapa dels "rebels sense causa", el mite James Dean, la violència de teddy-boys o blousons noirs, la mitificació pop de les subcultures de la violència en la música distorsionada i també violenta dels reis del rock: Elvis Presley, Johnny Halliday o Adriano Celentano, tinen amb una gran vivacitat aquest primer lustre dels cinquanta. L'aparició dels Beatles (no - podem oblidar mai la música, més enllà de la simple formalitat, - en la seua funció de ser la més representativa semiologia de cada subcultura juvenil) marca l'evolució. D'aquesta subcultura - ambrió naixiria com una cellula-mare, multiplicada i ramificada - sense entrecanvis, tota la polivel·lència de la joventut integrada - (no exclusivament burgesa, sinó també proletària) dita pop, més o

anyos des del 1966 ençà.

En denominar aquestes joves "iracundes", no pretenem connectar-los, per exemple, al moviment intel·lectual i literari dels "joves iracundes" anglesos (Colin Wilson, Harold Pinter, Allan Sillicoe, John Osborne...). Com tot seguit veurem, no es tracta d'una subcultura intel·lectualitzada, tot i que alguns dels seus components passen per sobre una certa cultura i disposant-se a iniciar llurs estudis universitaris o ja realitzant-los. És - que una subcultura de la violència (no pensem ja en els toddy-boys) es tracta d'una "subcultura de la ira".

Potser que, de bell anuvi, estronye l'altra denominació: existencialistes. Insistim en el nostre horror a les etiquetes, també, però, és evident que a aquesta península han sempre experimentat un poder claríssim. Quan un moviment o una subcultura o ideologia s'acosta i ja és demodé a l'estranger, llavors comencem a viure-lo o conèixer-lo nostres. És una cosa comprovadíssima i reiterada. L'existencialisme no es va viure a la península paral·lelament a Saint-Germain de París. La nostra postguerra (no és el mateix una guerra civil que una mundial ni tampoc les seues conseqüències) va motivar en anys molt tràgics, com als quaranta i part dels cinquanta, un "neorrealisme" (si hom pot emprar-hi termes artístics-culturals), és a dir, que no pas un existencialisme, com a moviment d'angúnia i confrontació vital científica a través del pensament d'uns intel·ligents filòsofs com els que hi havia a l'altra costat de les nostres fronteres: Jean-Paul Sartre, Albert Camus, Merleau-Ponty, Heidegger, Jaspers, Abbagnano... L'existencialisme a la llum de l'"espanyolisme" doctrinari ve ésser considerat doctrina de pèrdició i, del cap a l'inici, vam conèixer per primera vegada el pensament de Sartre (quan inclús encara venia difícil aconseguir edicions en francès, no parlem de les sud-americanes) a través de nombroses monografies recrites de premsa i sense el menor rigorisme científic per escriptors-religiosos. Fins i tot van haver-hi entremesos per al suposat existencialisme de la panfletla (Ortega i Gasset, en especial), però el fet que la influència ideològica existencial dels

11.
pensadors fós mínima i arribés amb evident retardament, no des-
virtua que una certa consciència de rebel·lió ens identifiqués -
amb Prometeu o amb l'estèril condemna de Iàif, anys abans que
puguéssim conèixer les obres dels existencialistes. Més enllà -
de la consciència d'un pensament o un sistema filosòfic, com el
deix els autors essentials, és innegable el caràcter pop (valga l'ex-
pressió) de l'existencialisme, sense saber-hi res del "no-res" i
de l'engónia vital. I els mitjans de comunicació social ven re-
plegar l'onda, en especial, les cançons franceses des de la Juliet
ta Gréco fins Arnavour, passant per la Piaf, Brassens, Jacques
Brel o Gilbert Sécoud.

Al País Valencià, com a altres bandes, es va viure en aquesta
onada un cert xarapís existencialista, patir, és clar, sense in-
tel·lectualitzar-lo, addicionant a un suposat "fuer de vivre", -
com a instrument per a transmetre repressions i opressions ancestrals,
un certit dramàtic de l'existència. Les "nits" d'aquesta subcultu-
ra ambaçaven a la consciència de l'esterilitat de viure a la im-
potència vital, a l'existència com a solista tortura, addicionant-se,
contradictoriament però en harmonia paradoxal, amb una dinàmica -
constant, amb un intens desig d'agotar la vida en uns minuts. Pre-
sumim que les motivacions de Raimon, en compondre La nit, implica-
ven una suposada més política que no pas existencial, però aqueix
advertir "tantes nits perdudes sense saber on anar" o que "n'hi -
ha menys que en la nit burquesa si que mai no trobaran", obedia a
un clima existencial de confusió, desorientament i desordre, on s'in-
tentaven clarificar les idees, encercar solucions i trobar camins
en nits de boira interior. Les situacions límit d'algunes obres -
teatrals de Tennessee Williams, van ésser-hi ben relacionades per alguns
elements d'aquesta subcultura (en especial, La noia de la lluna)
i hi hagué delà que es ven sentir, molt a sovint, en la mateixa -
situació, al mateix un dén gran que fan inaprehensible.

El pesoneres de l'esperança.

La montée o emancipació juvenívola comença al principi dels
seixanta al País Valencià, com així també esdevé en l'estranger.

En aquesta qüestió cal que pensem que hi existeix un cert paral·lelisme, estrompant distàncies i malençances, a escala mundial. Tot seguit exposen les causes més ampliament estudiades a capítols anteriors:

Influència del turisme.: un clima adobat a Europa per aquesta emancipació, s'introdueix rapidament a la península, a través del boom turístic. La joventut nativa s'interrelaciona i esdeviu pròximament amb l'estrangera, tot i que gran part d'aquesta convivència dependrà de motivacions sexuals que responen a la institució del "liquis", nascuda preferentment en època estiuenca i a zones de turisme. Un clima de pseudodemocràtizació (canvis ministerials, obertura a Europa, desig de posar-se a nivell estranger) opera un mimetisme respecte dels costums i comportament dels turistes. Otser el clàssic i erroni "orgullio español" siga produint complexes de superioritat i qualificant de ridícules algunes conductes o abillaments dels seus visitants, però, amb més o menys consciència, va pensant-se en la necessitat d'"europaitzar-se" (no sempre, és clar, en les coses millors). Mauran de passejar anys, vivint mercès les divises del turisme, per a "españolitzar" de nou, emprant el coant verb inventat per García Sanchiz. El pensament de la "Generació del 38" encara hi és en auge i xamposseja el francès o l'anglès a qualsevol platja de la "Costa Blanca" o "del Azahar" i alternar als clubs amb la joventut estrangera, constitueix el somni de la civilització. L'increment del negoci d'hostelaria, provoca èxodes del camp a les zones i ciutats turístiques (pensem al film de José María Fern, La piel quemada) i gran sector de la població juvenil camperola conviven amb els estiujants estrangers. "logerats com Benidorm es transformaren en ciutats majors que Soria, per exemple, i d'altres localitats de collera addicionaren a la seva estructura rural una superestructura urbana a través de la incrementació del turisme, del desenvolupament urbanístic i del desig de molta de joves, treballadors del camp durant tot el dia, d'imitar i viure com els estrangers, almenys les fins de setmana.

Podríem també addicionar l'aparició dels mitges juvenils, la

414
crisi de la família, a incipient emancipació de la dona i les -
noves professions per a joves, sorgides a la dècada d'is seixanta,
però d'aquelles qüestions ja hem tractat a altres capítols;
les repiticions, doncs, no calen.

Anàlisi tipogràfic. Context socio-cultural.

Un examen psico-sociològic dels més representatius personatges d'aquesta subcultura s'imposa per raons molt obvies. Abans de res, es tracta d'una subcultura molt qui genera. Indubitablement, out-siders n'han existit en totes les èpoques i llocs, i més tractant-se d'una actitud vital no conyida exclusivament a l'edat jove; però, generalment, l'out-sider o el drop-out de gènere liberal i romàntica campanya solitari i no s'integra pas en grups. Pot obedir a un moviment generacional o artístic-literari, però no pas a una proxia convivencial. Aquests 'rebels burganesos' adopten de les subcultures de la violència, una indubitable i farranxa inserció en el grup o colla que, per suposat, no és pas momentània ni superficial, malgrat que les relacions entre els membres puguen ser-lo. De totes les maneres, al a les bandes o collas de la desviació social existeix una discriminabilitat afectiva entre els seus membres, sola unitat en funció del que com a símbol i comportament implica la inserció en el grup, al cas que ara hi estudien, les relacions amistoses (àdhuc força pregones) van existir-hi, del mateix mode que existeixen en els grups d'altres subcultures: brats, hippies o joves contestataris.

Hom podrà també objectar-nos que el comportament d'aquesta jovent té un gran paral·lelisme amb la conducta d'innombrables grups de la joventut pop, ja actualment magnificada. Pot ésser, i cert és, però, que quan va sorgir aquesta subcultura a València, ni se parlava de societat de consum ni de mass media, ni la cultura o significadora de la comunicació social havia aplegat als extrems actuals. El seu caràcter de penors als proporciona un cert valor crític en un estudi de la joventut valenciana i, per tant, i tantes més coneixem els personatges en viu i en llurs motivacions concretes, - que no pas tractar-hi sols del moviment general. El caràcter de -

subcultura concen-~~ta~~ ^{ta} els diferencis, integrat que es vol denominar comú -i pensen que en molt- dels joves de Serrano (Madrid) o -de les onades juvenils que, als pels començaments dels seixanta, envintejaven a Barcelona la plaça de Villa de Madrid (concretament, cafeteria "Zodiac") o determinats bars de la Diagonal o de la Bonanova.

A.- Grup primari.

Es tracta d'autèntics ~~exponents~~ de la subcultura. Un grup reduït que, al poc de temps, va entrar en reaccions amb altres i va originar, mimèticament, l'aparició d'un grup més nombrós, integrat, però, pels que bé podríem denominar "germans petits" d'aquesta manera de l'alliberació juvenils en l'ambient burgès valencià.

a) Sobre 24 anys, a començar la dècada dels seixanta. Estudi de batxillerat en col·legi de religiosos. Va abandonar la carrera de Dret en el primer curs. Típica educació en els mitges sado-masocuites de les dècades anteriors. Havia estat inscrit en el "Frente de Juventudes", mancava, però, la politització de qualsevol tipus, malgrat haver viatjat prou per l'estranger. De totes les maneres, s'interessava en qualsevol convicció política i aleshores s'oblidava de la seua condició burgesa i dels seus desigs de triomfalisme per a manifestar-se d'una manera molt simplista com socialista, defensat de la justícia social i dels drets humans, etc... No era pràcticament pràcticament religiós, seguia éssent creient, però, i àdhuc, defensava la religió catòlica. La seua religiositat relegada a unes creències mítiques, continuava éssent actualment del tot pre-conciliar. Molt poc culturalitzat. No llegia ni periòdica; la seua base informativa la constituïa la televisió o les converses que escoltava en clubs i cafeteries. Detalle, tanmateix, de vegades de presumptuositat cultural (haver estudiat a un col·legi de pagament), confinant la cultura amb la clàssica educació memorística que n'havia rebut. En moltes de les seues berrateries acostumava a recitar en una correguda als seus amics, al temps acurist *del verb grec λυο*.

No estant polititzat ni culturalitzat, la seua rebel·lió era simplement vital, afavorida per l'ambient (accés de la joventut a

16

la diversió per les interrelacions amb el turisme i l'obertura de clubs i d'altres llocs de diversió, que aleshores ja va començar a produir-se) i motivada per un fort complex d'Ídip i altres complexes de culpabilitat més propies. Es planyia en algunes ocasions que el seu pare no l'havia basat mai ni tan sols quan hi era un nen, i, malgrat el seu optimisme i alegria superficials, es considerava qualcom així com un garri condemnat tragicament, segons ell, per haver rebut la primera comunió en pecat mortal (ja que s'havia menjat un tros de pastís abans de començar, trencant així la prohibició del dejuni). No és gens d'estranyar la seua obsessió - (gairebé diríem "enyorança del fang") per convertir-se qualcom així com el "noi del pebrot" (la referència, en famení, se li va aplicar, per aquells temps, a Brigitte Bardot), tot això darrera d'un semblant de "dur" completament fals, car era prou covard i a les baralles sempre rebia la pitjor part.

En aquest grup, primari, sense dubte, hi existien altres elements amb un posat més atractiu, tanmateix, el seu semblant, "físic", arribà vertaderament a mitificar-se tant per les estrangeres com pels homosexuals que pillaven ajeven entorn d'ell i àdhuc pels seus propis amics. Un cert paregut en el rostre amb el Humphrey Bogart de Casablanca, àdhuc d'andamis pareguts (una certa mitificació de tendresa i duresa, molt, també, el Marsault, el protagonista de L'Étranger de Camus). Tanmateix, ell pretania més aviat identificar-se amb el mite Alain Delon, el "noi de la platja", espijat, bronzejat, enigmàtic i fins i tot capaç d'assessinar el seu millor amic (aquell Alain Delon d'A place sous le soleil tan de moda aleshores).

Classe social: aristocràcia vinguda a manys (per línia materna) que és el mateix que dir, en aquest cas, classe mitjana. Relacions cordials amb la mare que, com soferta ama de casa espanyola, disculpava totes les barrebengades del fill, culpant "les bones companyies" i al molt que li agradaven les dones. El pare, petít industrial. En suma, família amb totes les xarxes i megalomanies de la burgesia una mica benestant i sense cap de possibilitat d'aquella mobilitat social pròpia dels "nous rics".

117
Abandonats als estudis, va planificar la seua vida segons l'estil play-boy, però sense les possibilitats econòmiques que tenen els que ho són de veritat. Llevat d'un període molt curt - com mossos de magatzem en una empresa, mai no va treballar. Passava les seues penúries econòmiques, però com no tenia una gran acceptació, sobretot, durant el primer lustre dels seixanta, les estrangeres, i de vegades algun amic que l'acollava com a "caball per a lligar", el mantenia. Les majades mai no les efectuava a casa seua. I si no passava llargues temporades en l'apartament d'una estrangera o d'algun amic, dormia a casa, però procurant no coincidir amb son pare, car no es parlava.

Totes les seues energies s'orientaven cap a l'alcohol i el sexe. Bavia extraordinàriament, generalment per la nit (durant el dia dormia). Moltes estances, en especial, parisencas quan tornaven a França el recomanaven a aquelles amigues que anaven, a l'estiu següent, venir a València. D'aquest mode, sense disposar de companyia femenina, i la seua fama de "mental hispànic" i de "macarró d'estrangeres" arribà a ser notòria, àdhuc més enllà de les fronteres.

La seua manca de culturalització, però, i, sobretot, la seua vulgaritat (malgrat que admirava molt el "señorio" madrileny) i, fins i tot, diríem manca d'intel·ligència i astúcia (era un ingenu, àdhuc amb tota la seua experiència) el van convertir en l'únic Giacinto valencià, però sense possibilitats de progressar en cap d'aspecte. Les seues innumerable hores d'entretament li podrien haver repercionat una situació professional benestant o el fins i tot d'un casament amb una rica estrangera (no li van menjar). En realitat, no va ser més que un Giacinto de picara ca. Va intervenir-hi en alguns actes delictuosos o en vulgaritats - tals com furter una franc o una marca en les bosses de les estrangeres, aprofitant la poca llum dels clubs. En l'hivern furtava als rails dels diners de l'església. Va dir-se, degut a ser molt conegut per la policia, que amb motiu d'un dels seus processos, ja a finals de la dècada, havia estat condemnat a l'asil. I cert -

és que durant uns anys va viatjar prou per Amèrica. Algunes voltes se'l veu per València, ja amb la seua trentena d'ese esquenes. Els seus deixebles ja no el coneixen. Són d'unesa altres subcultures. I com un personatge de tragèdia grega, condemnat a una eterna inestabilitat errant, se'l veu mig borretxo en algun club acabat d'obrir, com una dona d'espectre passejant-se per les ruïnes de la seua pròpia arqueologia vital.

Pots i la seua incapacitat afectiva (com s'esdevé molt en aquests casos) va contribuir a aquesta relegació a la solitud (pèrdua d'amics i d'amants). Ell ve creure's un ídol a qui tots adoraven, creia que "dominava la situació" (frase seua) i, en realitat, va ser, com tots els ídols, un "ser cosificat", un objecte ball en mans de joves estrangeres, per passar una nit agradable.

En realitat, es mereix una gran novel·la. Terenci Boix o Francisco Umbral no l'haurien desaprofitat com a personatge, encara de conèixer-lo. És molt conegut, encara, als ambients més insospitats. Me'n recordo, de la meua sorpresa, quan parlant un jorn sobre aquesta subcultura amb un catedràtic de la Universitat de València de sobte va començar a donar-me detalls sobre aquest personatge, a qui se'l coneix més aviat pel malnom que no pas pel seu nom o cognom.

b) Es tracta de dos germans. També sobre els 24 en començar la dècada. Un d'ells amic insospitable del personatge anterior, malgrat que, de vegades, es criticaven amb acrimònia com si s'odiassen profundament. Aquest, al qual ens referim, és el germà petit. Conducta molt semblant al personatge a). Menys "sexualitzat", més alcoholtzat", però. Durant les seues borratxeres no coordinava i patia com una dona d'astúria i confusió mental que l'impossibilitava gairebé per a l'expressió lingüística. Participació en baralles i en actes trixeraris obscurs (per exemple, portar-se'n amb un amic un banc d'un passeig o intentar arrancar alguna senyalització de tràfic). Batxillerat inecabot. Força incult i asèptic religiosament i polític. El germà major era molt més intel·li-

gent. Li agradava molt dialogar, tot i que tenia el neguit d'im-
posar les seues opinions. En concloure el batxillerat s'havia -
embarcat en un marcant i ~~perseguit~~ gairebé tot el món. Un mini-
Hemingway sense ofició a ~~escriure~~, però sí a relatar, com els -
vells "llops de mar" les seues aventures.

De la burgesia benestant, comptant amb més possibilitats e-
conòmiques, han operat la integració al seu mode i manera. Han
casat amb estrangeres i ~~tenen~~ ja descendència. Han muntat un club
i regenten negocis a Civissa, cas semblant a un altre xicot d'a-
quest grup, també casat amb una estrangera i que procedia d'una
família modesta (la mare viuda) que és amo de diversos negocis
i locals nocturns, en l'actualitat, a València i també a Civissa,
i gaudeix d'una situació econòmica prou ferma.

c) En aquest apartat agrupem una quanta personatges amb caracte-
rístiques prou semblants (R., C., J., i M., tots quatre pertanyen
a famílies benestants, fills d'industrials o amb professions li-
berals). Els pares mal consellats. Estudis incabats de batxille-
rat, coneixement d'idiomes i excessa culturalització.

R., el més atractiu físicament del grup primari. Tanmateix,
poc sexualitzat (~~excesses~~ relacions amb estrangeres) i, en con-
vi, sumament agressiu (representant d'un masculisme burgès i vio-
lent). Religiositat i políticació nul·les, com els altres perso-
natges abans esmentats. Gran aficionat a beure, però, sobretot,
a pagar-se pel motiu més real. Durant el dia, en convi, andamís
educats i cortesos ropis de "fill de papà" burgès. Personatge
molt identificat amb el mite James Dean. Menyspreu per la mare.
I també pel pare, en considerar-lo un "pobre home", un arqueti-
pus frustrat (el problema dinàmic- amor-odi al pare, del James
Dean de Rebeldia sin causa i d'Al lute del idén). Actualment hi
és casat i separat de la muller. Treballa als negocis del seu -
pare.

C. i J., imitadors del personatge a). J. tenia un gran pa-
regut, amb l'esmentat personatge, molt acusat. Se'l denominava -
amb el malnom d'aquest, col·locant-li el terme bis. El seu -
tamps l'empraven preferentment en mantenir relacions amoroses